

ஆத்திரேய நீதி கதைகள்

(வசன நிகழ்வு)

அருள்மொழிநாயகம்

ஆசிரியர் ஆர். ஹி. ஹரிமொழிநாயகம்

தமிழ்நாடு

சென்னை

ஆர். க. பதிவகம்

சென்னை

சென்னை

சென்னை

1915

[All rights reserved]

விலை அறுபைசு.

விஷயகுசிகை

	பக்கம்
முகவுரை	
1. “அறஞ்சேய விரும்பு.”	1
நீதிநடை—1	
கர்ணன் (மஹாபாரதம்)	2
நீதிநடை—2	
தபித்தாள் (பைபிள்)	7
2. “ஆறுவது சினம்.”	9
நீதிநடை—1	
விசுவாமித்திரர் (இராமாயணம்)	10
நீதிநடை—2	
விசுவாமித்திரர் (இராமாயணம்)	12
நீதிநடை—3	
விசுவாமித்திரர் (அரிச்சந்திரோபாக்கியானம்)	14
நீதிநடை—4	
பரசுராமர் (இராமாயணம்)	15
நீதிநடை—5	
ஸ்தேவான் (பைபிள்)	17
3. “இயல்வது கரவேல் ”	19
நீதிநடை—1	
ததீசிமகாமுனிவர் (திருவிடையாடற்புராணம்)	20
நீதிநடை—2	
குமணன் (புறநானூறு)	24
4. “ஈவது விலக்கேல்.”	32
நீதிநடை—1	
மஹாபலி (சும்பராமாயணம்)	33
நீதிநடை—2	
கர்ணன் (மஹாபாரதம்)	42
5. “உடையது விளம்பேல்.”	50
நீதிநடை—1	
ய்யாதிமன்னன் (பாகவதம்)	50

6. “ஊக்கமது கைவிடேல்.” 54
 நீதிகதை—1
 மார்க்கண்டேயர் (கந்தபுராணம்) 55
 நீதிகதை—2
 பகீரதன் (இராமாயணம்) 63
7. “எண்ணெழுத்திகழேல்.” 68
 நீதிகதை—1
 நக்கீரர் (திருவிளையாடற்புராணம்) 68
 நீதிகதை—2
 சகதேவன் (மஹாபாரதம்) 73
8. “ஏற்பதிகழ்ச்சி.” 77
 நீதிகதை—1
 உக்கிரகுமாரபாண்டியன் (திருவிளையாடற்
 புராணம்) 78
9. “ஐயமிட்டுண்.” 82
 நீதிகதை—1
 இடங்கழியாளர் (பெரியபுராணம்) 83
 நீதிகதை—2
 இளையான் குடிமாறநாயனார் (பெரியபுராணம்) 87
10. “ஒப்புரவொழுகு.” 90
 நீதிகதை—1
 பஞ்சபாண்டவர், பகாசுரவதம். (மஹாபாரதம்) 90
11. “ஒதுவ தொழியேல்.” 96
 நீதிகதை—1
 யாஜ்ஞவல்கியர் (மஹாபாரதம்) 97
12. “ஒளவியம் பேசேல்.” 100
 நீதிகதை—1
 துரியோதனன் (மஹாபாரதம்) 100
13. “அஃகஞ் சுருக்கேல்.” 104
 நீதிகதை—1
 ஏலேலசிங்கர் (திருவள்ளுவர்சரித்திரம்) 104

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை.

ஆ த் தி சூ டி

நீ தி கதைகள்

“அறஞ்சேய விரும்பு.”

இதன் பொருள், தருமஞ்செய்ய விருப்பங்கொள் என்பதாம்.

கடல்குழந்த ரெடிய உலகத்தில் மக்களாய்ப் பிறந்த வர் யாவரும் தேடத்தகுவன எல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்தது, அறமேயாம். அது, தீமையைத் தேய்த்து, நன்மையை நல்குவதோர் அரிய பேறு; இம்மையில் தன்னையுடையார்க்கு உறுதுணையாய் நின்று போற்றிப் புகழாக்கி, மறுமையிலும் நீங்காது பின்தொடர்ந்து, நல்லின்பம் அளிப்பதோர் நல்லன்புடையது. அதனாலேயே, ‘அறத்தினால் வரும் இன்பத்திற்கும், அதனை மறத்தலினால் வரும் துன்பத்திற்கும் ஓர் அளவில்லை’ என, ஆன்றோருங் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறிருக்க, பகுத்தறிவில்லாச் சில பேதைகள், தமது உயிர்வாழ்க்கையை, நீர்க்குள் மொக்குளும், கார்க்குள் மின்னலுமாம் எனக் கருதாது, “யாம் இளமைப்பருவமுடையோம்; முதுமையில் அறம்புரிதல் கருதுவாம்” என நினைத்திருந்து, இடையில் யமனுக்கிரையாகிப் பாழ்படுகின்றனர். அந்தோ கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இவரையொத்த அறிவீனர் இவரேயன்றி வேறெவர்? பகுத்தறிவுடையவர் ஒவ்வொருவரும் இளமை முதல் உயிர் உடலை

விட்டு நீங்கும்வரையில் பரிசுத்தமான திரிகரணங்களால் சமயம் வாய்த்தபொழுதெல்லாம் அறப்பொருளைத் தேடிக்கொள்ளுதலே தகுதியாகும். “அச்சக்கோட அக்காமுங்கோடும்” என்றபடி, கரணங்கள் கோடின, கருதிப்புரி கின்ற அறமும் விபரீதப்படும். ஆகையால், அறம்புரி வேரர்க்கு, மனோ வாக்குக் காயங்களின் தூய்மை இன்றி யமையாததாகின்றது.

நீதிகதை-1

பாரதப்போரில் பதினேழாவது தினத்தில் பாண்டவ குலப் பிரசித்தனாகிய அருச்சுனனுக்கும், கௌரவசேனா பதியாகிய கர்ணனுக்கும், கண்டவர் அஞ்சிக் கண்புதைக்கு மாறு மிகவும் கடுமையான யுத்தமொன்று ஏண்டது. அச்சமரம், அன்று மாலைவரை நிகழ்வதாயிற்று. அவ்விருவரரும், காலேமுதல் நெடுநேரம்வரை, ஒருவர்க்கொருவர் தாழாது பொருதனர்; ஆயினும், பிற்பகலுறுதியில், பார்த்தன், தான் தவம்புரிந்து ஸ்ரீசங்கரமூர்த்தியிடம் பெற்ற தனுசரங்களின் பலத்தாலும், பயின்ற கரலாகவங்களினாலும், சாரதியாகிய கண்ணபிரான் தேர்ச்செலுத்தும் திறத்தினாலும், அங்கநாட்டரசனது அங்கமெல்லாம் சல்லடை போலவும் தட்டானது நாலச்சைப்போலவும் உதிரங்கொப்புளித்து வெளிப்படத் துன்புறுத்தி, அவனது தந்தையைப்போல் அவனும் விளங்குமாறு செய்தனன்; அன்றியும், அவனால் தனது தலைக்கென்று ஏவப்பட்ட நாகாஸ் திரத்தைத் தலைப்பாகையுடன் பிற்பட்டொழிய விடுத்து, உயிர்பிழைத்து, மீண்டும் தனது காண்டபமென்ற கார் முகத்தினின்று கார்காலத்து மாரிபோல் அநேக அம்பு ராசிகளை வர்ஷித்து, அந்தக் கர்ணனுடைய சரீரமுழுதும் சரக்கூடாக்கிவிட்டனன். அங்கர்கோனும், அநேக அள்

திராசுபுதகங்களைச் சேரனைமாரிபோற் சொரிந்து, பாண்டவ குலந்ருகிரிசிலையும் பாண்டவசகாயனையும் படுகாயப்படுத்தி விட்டனன்; என்றாலும், அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த சாபத்தின் கொடுமையினால், அவனது வலிமை வரவரக் குறைவதாயிற்று; இரதமும் மேலெழுந்து சென்றிலது; தலையில் அணிந்த கிரீடமும் நிலைபெயர்ந்தது; அணிகளும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் புறந்தூங்கின. கண்களும் இருண்டன. ஆயினும், பாணங்களை எடுத்தலுந் தொடுத்தலுமாகிய வேலைகளை மாத்திரம் அவனது கரங்கள் மறந்தனவல்ல. அங்குள்ள வீரர்களையாவரும், “தருமவானாகிய கர்ணனுக்கு மரணகாலம் அடுத்துவிட்டது” என்று, மனவருத்தமுறுவாராயினர். அந்தக் காலத்தில், அவனார் சிறுவயது முதற் போற்றிவரப்பட்ட தருமமானது, “தருமம் தலைகாக்கும்” என்றபடி, அக்கர்ணனைச் சூழ்ந்துநின்று, அருச்சுனனால் ஏவப்பட்ட தீவ்யாஸ்திரங்களனைத்தையுங் கவளீகரணஞ் செய்யத் தொடங்கிற்று; அதனால் அந்த அங்கர்கோன் சிறிது இளைப்பாறுதல் கொண்டனன்.

அதுகண்ட கிரீடி, கண்ணபிரானை நோக்கி, “சுவாமி! நான் இன்று சூரியன் அத்தவெற்பை அடைவதன்முன்கன்னனைக் கொல்வதாகச் சூளுறவு செய்திருப்பதை நிறைவேற்றும்வண்ணம், வரத்தாற் பெற்ற அநேக அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தும், அவைகளெல்லாம் அவன்சமீபத்திற் சென்றவுடன் மறைந்துபோகின்றனவே! இப்புதுமைக்குக் காரணம் மொழிந்தருளல்வேண்டும்” என, திருமால் செப்பலாயினர்:—

“பற்குண! கேட்பாயாக: ‘இம்மையில் ஒருவனுக்குப் பாபமாவது புண்ணியமாவது மிகப்பெறின், அதன் பலனை அவன் இம்மையிலேயே அனுபவிப்பான்’ எனச் சாஸ்திரங்

கள் மொழிகின்றன. இந்தக்கண்ணோ, சுத்தமான மனோ வாக்குக் காயங்களால் எத்துணையோ கோடானுகோடி தருமங்களைச் செய்து சிறப்புற்றவன்; ஆதலால், அந்த அறங்களைல்லாம், இப்பொழுது அவனைச் சூழ்ந்தாறின்று, உன்னுடைய வாளிகளனைத்தையும் வாய்மடுத்திச் காக்கின்றன. அதுகொண்டே 'தருமம் தருமனையும் தடுக்கும்' என்ற பழமொழியும் உலகத்தில் வழங்குகின்றது. ஆன்றோரும், உலகத்தில் எவரும் தருமத்தையே ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும், அதனை வெல்ல எவராலும் இயலாதென்றும் அடிக்கடி உபதேசஞ்செய்துவருகின்றனர். இங்ஙனமிருக்க, நீ, 'இன்று பகற்பொழுது போருமுள் கன்னனைக் கொல்வேன்' என்று சபதஞ்செய்துவிட்டனை. கதிர்வனும், அத்தகிரியை இரண்டு விற்கிடையளவிற்குறுகிவிட்டனன். என்ன செய்யப் போகின்றனையோ? அறியேன்" என்றருளலும், பார்த்தன், உள்ளம் பதைபதைத்து, அக்கடவுளை அடிவணங்கி, "கோவிந்த! மாதவ! கோபால! கிருஷ்ண! உம்மாலாகாத காரியமும் உலகத்தில் உள்ளதோ? ஏன் இப்பாசாங்கு? என்னுடைய குருநிறை நிறைவேற்றுவது தங்கள் கடமையேயாகும். எனக்கு வேறு ஆப்தர் யாரிருக்கின்றனர்?" என்று பிரார்த்தித்து நிற்க, கருணைக்கடலாகிய கண்ணன், அவனை அத் தேரின்மேலேயே சும்மா இருக்குமாறு அருளி, ஓர் முனிவர்வேடம் பூண்டு, வள்ளலாகிய அந்தக்கண்ணனது முன்னிலையில் எழுந்தருள்வாராயினர்.

இவ்வாறு தனது முன்னிலையில் எழுந்தருளி விளங்கும் தெய்வமுனிவரை, அருச்சுனனது வெற்றிக்கணிகளால் மொத்துண்டு இளைத்து மூர்ச்சையாய் இரதத்தின் மேல் தலைசாய்ந்து கிடந்த மகாத்தியாகியாகிய அங்கர் கோன் கண்ணுற்று வணங்கி, அவரை நோக்கி, "சுவாமி!

தேவரீர் யார்? இருப்பிடம் எது? எழுந்தருளியது என்னை?" என, மாதவன், "அரசே! யான் ஒரு முனிவன்; மகாமேரு பருவதத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருப்பவன். வறுமையென்னும் பிணியால் வாடி வருபவர்க்கெல்லாம் வேண்டுவன கொடுத்து உதவுகின்றனை எனப் பலராலும் கேள்வியுற்று, நானும் எனது தரித்திரத்தைத் தொலைத்தற்கு இங்கு வந்து உன்னை அடுத்தேன். நீயோ இந்த நிலைமையில் இருக்கின்றனை. எனது மிடி என்னை விட்டுநீங்குவது எவ்வாறே?" என்று மனவருத்தத்தோடு உரைக்க, வள்ளல், "தவச்சிரேட்டரே! அதிவீரனாகிய அர்ச்சனனது காண்டிபத்தினின்று புறப்படும் காலசர்ப்பத்தையொத்த கடிய சரங்களால் தளர்ந்து கீழ்வீழ்ந்து இறந்து படும் நிலைமையை யான் இப்பொழுது அடைந்துள்ளேன். எனது ஜீவன் உடலிடத்துளதோ? இலதோ? அறிவேன். இப்பொழுது தேவரீரது திருவுளத்து அவாவினைப் பூர்த்திசெய்யும் பாக்கியம் பெற்றிலாப் பாவியானேன். தாங்கள் விரும்பிய பொருள் எனது இல்லிடத்து உளதாயின், அதனை எடுத்து நல்க நான் இந்த இரணகளத்தை விட்டுப்போதல், இராச தருமத்துக்கு அடுத்ததன்று: போரிற் புறங்காட்டுதலாகிய பாபத்திற்கும் பழிக்கும் ஆளாவேன். ஆதலால், கருணை செய்து யான் இங்கிருந்தே தரத்தகும் பொருளைப் புகன்றருள்வீராக" எனவேண்டி, தெய்வமுனிவர் அவனைநோக்கி, "வரையாது கொடுக்கின்ற வள்ளலே! நீ இதுகாறும் செய்துவந்த புண்ணியங்களனைத்தையும் எனக்குத் தருவாயாக" என்றருளினார். அம்மொழியை அமுதசாரம்போற் செவியில் ஏற்ற அங்கர்க்கோன், அளவற்ற ஆனந்தத்துடன் அம்முனிபுங்கவரை வணங்கி, "சுவாமி! உமக்குப் பிரம தேவனும் நிகராகமாட்டானென்றால், இவ்வேழையேன் தேடிக்கொண்ட தருமமோ ஒருபொருளாவது? இதோ

யான்பெற்றதருமங்களெல்லாம் உமக்கேதந்துவிட்டேன்” என்று வாக்கினால் தத்தஞ்செய்தனன். மாதவன், உதகபூர்வமாகத் தானஞ்செய்தாலன்றி அத்தானம் சித்தியாதென உரைத்து மறுக்க, கர்ணன், “தண்ணீர் கொண்டு வருவதன்முன் நம்முயிர் நீங்கினும் நீங்கும்; அல்லது, மனம் மாறுபட்டாலும் படும்” என நினைத்து, தனது மார்பிற் பாய்ந்திருக்கும் ஓர் பாணத்தைப் பிடுங்கி, அதிலிருந்து வரும் செந்நீரை வலக்கையில் ஏந்தி, பரிசுத்தமான அந்தரங்கத்துடன், அந்த முனிவரர்கையில், மந்திரத்தோடு உதகதாராபூர்வமாகத் தருமங்களினைத்தையும் தானஞ்செய்தனன்.

இவ்வாறு தானமேற்ற ஸ்ரீவாசுதேவன், அந்த அங்கதேசாதிபதியைப் பலவாறு புகழ்ந்து, கருடாந்ராய் அவனுக்குத் தரிசனங்கொடுத்தருளி, அவனை நோக்கி, “வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவை” என்றருள, கர்ணன், அவரை வணங்கி, “கடவுளே! தீவினையின் புணர்ப்பால் மீண்டும் அடியேனுக்குப் பிறப்பு உளதாயின், அப்பிறப்புத்தோறும், இல்லையென்றவர்க்கு இல்லையென்று உரையாது ஈயவும், முடிவில் மீளாத முத்திநிலைபெறவும் வரநந்தருளல்வேண்டும்” என, கண்ணவிரான் அவ்வாறே அவனுக்கு வரங்கொடுத்தருளி, மீண்டும் பார்த்தசாரதியாய் விளங்கினர்.

அப்பால், கர்ணனும் அருச்சுனது பாணத்தால் இறந்து, தருமத்தின்பயனாக நல்லுலகஞ்சார்ந்து இன்புற்றனன்.

நீதிகதை—2

ஓரூரில் தபித்தாள் என்னும் பெயரிய தையலர்சிரோ மணியொருத்தி இருந்தாள். அவள் தரணியில் அவதரித்த தருமதேவதையெனத்தக்கவள்; கருத்தருக்குத் தன்னகமே பொன்னகமாக்கிய புனிதை. இம்மாதரசி, நாடோறும் தன்பால் வரும் பதியும் நிதியும் இழந்த பாவையர்பலர்க்கும் அங்கியும் ஆடையும் அன்புடன் நல்கி அலங்கரிப்பதே இக பரங்களுக்குரிய நலமளிக்கும் பேரறமார்க்கமெனத் துணிவுற்று, அம்முறை பிறழாது நிகழ்த்தா நிற்கையில், உலகத்திலே உடம்பெடுத்த உயிர்கட்கெல்லாம் பொதுவாக வந்தடுப்பதாகிய மரணத்துன்பம் அவள்மாட்டும் வந்தணுகு வற்றது. “காலனுக்குக் கண்ணுண்டா?” அந்தக்கண்டகன், ‘இவர் தவத்தூறை மாக்கள், இவர் அறத்துறை புனிதர், இவர் ஈற்றிளம்பெண்டிர், இவர் ஆற்றூப் பாலகர், இவர் இளையர், இவர் முதியர், இவர் செல்வர், இவர் தரித்திரர்’ என்று பார்ப்பதுண்டா? எவரையும் ஆவிகவர்ந்தன்றி ஒழிவதில்லை. ஆதலால், இவளது ஆவியையும் அவன் அபகரிப்பதற்கு அடுத்தனன். என்செய்வாள் தபித்தாள்! தனது ஆருயிர் தன்னுடல்விட்டு நீங்குவதை உன்னிச் சிறிதும் அவள் தபித்தாளல்லள்; ‘நாம் இறந்துபடின, நூலிழந்த ஏழையர் பலரும் ஆடைக்கலைந்து துயருறுவரே!’ என்று எண்ணியெண்ணியே உள்ளம் பெரிதுந் தபித்தாள். அது கேட்டு, அவளுதவிபெற்ற மடவோரும், பெறநிற்கும் மாணினியரும், மற்றுமுள்ளவரும் அவளது பிரிவிற் கு ஆற்றாது, கரையற்ற துயர்க்கடலில் மூழ்கிக் கரைவதாயினர்;

கண்ணீராற்றில், அவளது உயிர்நீத்த தேகத்தை மிதப்புக் கட்டைபோல் மிதக்கவிட்டனர். இவர் இங்ஙனமாகையில், இயேசுநாதரின் சீடராகிய பேதுருவென்னும் பெரியோன் அங்கு எழுந்தருளி, 'என்ன?' என்று வினவலும், அவரை வணங்கி அப்பெண்மணிகள் கூறலுற்றனர்:—

“உலகம் உய்யுமாறு உயிர்நீத்து உயர்வு நல்கிய உத்தமர்தம் பத்திக்கடலிற் படிந்து களிக்கும் பரமபுருஷராகிய பேதுருவே! கேட்பீராக: இதோ இறந்து கிடக்கின்ற தபித்தாள், யானுமற்ற எங்களை நேர்த்தியான உடைகளினால் போர்த்திக் கீர்த்தியென்னும் உடையினால் இவ்வுலகத்தையும் போர்த்தவள்; பெண்மகளை அலங்கரித்து மண்முழுதும் அலங்கரித்தவள்; பொன்னாடை நல்கி எம் மானங்காத்தவள்; தனக்கு உரிய தானங்காத்தவள்; மற்றும், காக்கவேண்டுவனவெல்லாம் காத்தவள்; அல்லாமலும், திக்கற்ற எமக்கு ஓர் தாயாவாள்; தந்தையுமாவாள்; சோதானுஞ் சோதரியுமாவாள். இப்படிப்பட்ட உத்தமியைப் பறிகொடுத்த யாம் எங்ஙனம் உய்வது? ஈண்டு இருண்டு மயக்கமுற்றது, எங்களுள்ளமோ? கண்ணோ? கதிரவனோ? யாதோ? அறியோம். ஐயனே! கருணைசெய்து இவளைப் பிழைப்பித்தல்வேண்டும். இவளொருத்திக்கு உயிர்கொடுத்தல், இவ்வுலகிற்கே உயிரளித்தல்” எனப் பலவாறு இரக்கமொழிதொடுத்து எல்லோரும் கெஞ்சி வேண்டிக்கொள்ள, அச்சீடர் சித்தங் கனிந்து, அந்தத் தபித்தானை உயிர்ப்பித்தனர். அதுகண்ட எல்லோரும் ஆனந்தபரவசராய், அன்பரையும் தேவரையும் வணங்கித் துதித்துப் பாடினர்; பின்பு சுகமுற்று வாழ்வாராயினர்.

அறத்தினால் வரும் சிறப்பை இதனால் அறிக.

“ஆறுவது சினம்.”

இதன்பொருள், கோபம் தணிக என்பதாம்.

வித்தியார்த்திகளே! கோபமென்பது, ஒருவனுக்குத் தனது எண்ணமும் செயலும் நிறைவேறாது தடைப்பட்ட காலத்தும், தன்னைப் பிறர் இகழ்ந்தகாலத்தும், மனத்திற் பொங்கி வெளிப்படுவதோர் துர்க்குணம். அது, தனது பிறப்பிடமான மனத்தைத் தன் வசமாக்கி, வாக்கின்வழியாகவும் காயத்தின்வழியாகவும் வெளிப்படுவதோர் கொடும் பேய். அப்பேயாற் பிடிபட்டவர், தமக்கேயன்றித் தம்மைச் சார்ந்தார்க்கும் கேடு சூழ்பவராவர். ஒருவன், தன்னின் மெலியாரிடத்தில் தனது கோபத்தைச் செலுத்துவானாயின், அவன், இம்மையில் அரசனாலும், மறுமையில் கடவுளாலும் தண்டிக்கப்படுவான்; தன்னின் வலியாரிடத்திற் செலுத்தின், அவ்வலியானே அதற்குரிய தண்டனையை உடனே கொடுக்கப் பெறுவான். ஆகவே, சினம் எல்லா விடத்தும் நிமையே தருமென்பது வெளிப்படை. கோபத்தால் கலகமும், கலகத்தாற் கொலையும், கொலையாற் கொடிய நரகவாதனைகளும் வருதலால், அதனை அடியோடு போக்குதலே புருஷலக்ஷணம். குரோதமுள்ளவர் நாடிப் புரிந்த ஜப, தப, விரத, தானங்களும், தேடிக்குவித்த தன தானிய சம்பத்துக்களும் பயனின்றிப்பாழ்ப்பட்டொழிகின்றன. அன்றியும், ஆன்றோர், கோபமுள்ளவனைக் கட்டுடியனெனவும், பித்தனெனவும், சண்டாளனெனவும் கூறி விலக்குவது வழக்கம். சினம் கொடுக்காத தீமையை மற்றொருவன் கொடுக்காது. இந்நிலவுலகில் சார்க்கத்தால் தாழ்ந்தாரும், கோபத்தால் வாழ்ந்தாரும் யாண்டும் இலர். இது திண்ணம்.

விசுவாமித்திரர் என்ற ஓர் அரசர் இருந்தார். அவர், குலத்தாலும், நலத்தாலும், பலத்தாலும், நடையாலும், கொடையாலும், பனையாலும், கள்ளி செல்வங்களினாலும் நிகரற்றவர். அவர், ஒருகாலத்தில், நால்வகைப்படைகளும் புடைசூழ வனூர்தரங்களிற் சென்று வேட்டையாடி, தாகத் தாலும் பசியாலும் மிகவுந்தளிப்புற்றவராய், அந்த அணித் தாயுள்ள முனிவர்தம் இருப்பிடத்தை அடிக்து, தாபதர் சிரோமணியாகிய வசிட்டரது ஆச்சிரமத்திற் புக்கு, அவர் க்கு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் புரிந்து திற்பாராபினர். உடனே அம்முனிபுங்கவரும், அவ்வரசருக்கு ஆசிரமம் தந்து உபசரித்து, தக்கமரியாதையுடன் கேஷமம்விசாரித்து, தமக்கு உரியதாய்த் தமது முன்னிலையில் ஏவல் பூண்டொ முகா நிற்கும் காமதேனுவை நோக்கி, “கரிலையே நீ இந்த மகிபதியையும், இவனது பரிவாரங்களையும் தேவருணவி னும்சிறந்த போசனங்களால் திருப்திசெய்வாயாக” என்ற நாளினர். அச்சுரபியும், சிறிதுபொழுதில் அவ்வாறே செய்தது. உண்டு களை தீர்ந்த பதாதிகளெல்லாம், “யாம் இது காலும் இத்தகைய உணவை உண்டிலோம்” என்று களிப்புற்றனர்.

விவாப்புடைக்க விருந்துண்ட கௌசிகர், அந்தத் தெய்வப்பசுவின் விசித்ரரத்தியை நோக்கி வியந்து, அதனைப் பெற அவாவுற்றவராய், வசிட்டமுனிவரை நோக்கி, “இருடிகள் திலகமே! சுருகுக்களையும் காய்கனி கந்த மூலங்களையும் புசித்துத் தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கும் தங்கட்கு இக்காமதேனு இருப்பதனால் என்னபயனுள்ளது? ‘அருங்கலன் அரசர்க்கே தகுதி’ என்றபடி, அஃது என்னிடத்தில் இருந்தால், நாடுகரங்களிலுள்ள ஏழைகள் யாவரும்

பசிதீர்த்து புஷ்டியுயர்வார். ஆதலால், இப்பகவை எனக்குக் தந்தருள்வீராக. இச்சுரரிக்குப் பதிலாக வேறுபல கற்று வின் மந்தைகளும் பொருட்குவியல்களும் வேண்டுமென்றும் தருகின்றேன்” என, முனிவர், “அரசே! அக்கினி ஹோத்திராதி சுர்மங்களுக்கும் அதிதிபூசைக்கும் உபகாரப் படும்படி எல்லாம்வல்ல இறைவனால் எனக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள வரப்பிரசாதம் இச்சுரரி. ஆதலால், நீ இகனை விரும்புகல் தகாது” என்று பலமுறை வற்புறுத்தியுரைப்பாராயினர். அவையெல்லாம் அரான்செனியிற் புக்கில. “ஆசை வெட்கமறியுமா?” ஆசை யாரைத்தான் விட்டது? வருவதறியாத கெவசிகர், தம் முன்னே நிற்கின்ற வீரர்களை நோக்கி, “அந்தக் காமதேனுவைப்பாசத்தாற் பிணித்துக் கொணர்மின்” என்றனர். அவர்கள் அவ்வாறே செய்யத்தொடங்க, அந்தத் தெய்வப் பகவின் அங்கங்களுதோறும் பிறந்த வீரர்கள் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்த, வேந்தனுடைய வீரர்கள் அனைவரையும் நாசஞ்செய்தனர். அதுகண்ட விசுவாமித்திரர்க்குப் பெருங்கோபம் உண்டாயிற்று. “இப்பகவுக்கு இவ்வளவுவல்லமை உண்டாவதற்குக் காரணம், வாயை முணுமுணுத்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கிமுமுனிவனே” என்றும், “அவனைக் கொலைபுரிந்தாலன்றிக் காமதேனு நமக்குக் கிடைப்பது அருமை” என்றும் தீர்மானித்து, வேந்தர் தமது புத்திரர் நூற்றுவரையும் மகாயோகிந்திரராகிய வசிட்டமாமுனிவரைக் கொல்லுமாறு ஏவினர். அவர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் அவர்முன் சென்றனர். உடனே முனிவர் ஒருமுறை ஹும்பகாரஞ்செய்தனர். அதனால், அக்குமாரர்யாவரும் சாம்பராயினர். அதுதெரிந்த கெவசிகர், பொறுக்கமுடியாத துக்கமும் அடக்கமுடியாத கொடுங்கோபமுங் கொண்டவராய், அத்தேபாதனரைக் கொல்லக் கருதி, வரத்தாற்பெற்ற தனுவொன்றை எடுத்தி வளைத்து,

ஆபிரக்சணக்காரன அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார். அவைகளை வெல்லாம் பரமமார்தழூர்த்தியாகிய வசிஷ்டர், தமது கையிலுள்ள பிரமதண்டத்தினால் விலக்கி வெற்றிபெற்றனர். இவ்வாறு அஸ்திரங்களைல்லாம் வீணாகவே, காதிசேயின் உள்வம் மெலிந்தது. கைகள் அயர்ந்தன; சினமுஞ்சிறிது மாறியது; புரநிசோகம் மேற்பட்டது என்னசெய்வார் வேந்தர்! ‘க்ஷத்ரியபலம் ஓர் பலமன்று’ என்றும், ‘பிரமதேஜசின் பலமே பலம்’ என்றும் பலமுறை பன்னி, இனிப் பிரமரிஷ்யாவதே சிறப்பெனத் துணிந்து, தவஞ்செய்யத் தொடங்கினர்.

மாணவர்களை! துராசைகாரணமாயுண்டான சோபத்தினால், விசுவாமித்திரர், குலநாசமும், அபஜயமும், அபகீர்த்தியும் அடைவாராயினர். “வெல்வது வேண்டின் வெகுவினிடல்” என்றபடி, பொறையால் வசிஷ்டர் வெற்றியும் புகழும் பெற்று விளங்கினர்.

நீதிகதை—2

முன்னொருகாலத்தில் அயோத்தியாசனாகிய திரிசங்கு என்பவன், தனது குலகுருவாகிய வஸிஷ்டரை அழித்து வணங்கி, “இத்தூலசாரீரத்தூடனே துறக்கம்புக விரும்புகிறேன்; அதற்குத் தக்க கிரியைகள் செய்வித்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அம்முனி அவனை நோக்கி, “அச்செயல் வேதனிதிக்கு விரோதமானது” என மறுத்தனர். உடனே அக்காவலன், “மூர்த்தோங்கொல் வார்த்தை அமுதம்” எனக் கருதாது, “மூர்க்கனும் முதலையுங்கொண்டதுவிடா” என்றபடி, தனது எண்ணத்தை எப்படியும் முடித்தல் வேண்டுமெனத் துணிவுற்றவனாய், அக்குரு

வின் புத்திரரிடத்துத் தன் கருத்தை உரைக்க, அவரும் அது நகர்தெவைக் கண்டித்துரைத்தனர். பின்பு திரிசங்கு அவர்களை நோக்கி, “இனி, யான் வேறொரு குருவை நாடி, எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வேன்” என்று உரைத்தலும், அதுபொழுது அம்மைந்தர் அவனை நீசனாகும் படி சபித்தனர். “சொல்லம்புபோற் கடும் அம்புளதாடி” அந்தக் கடிமே திரிசங்கு நீசனாய்விட்டனன். அவனது பள பளத்த மேனியெல்லாம் கறுகறுத்தது. அவன் அணிந்த செம்பொன்னியெல்லாம் கரும்பொன்னாயின. என்ன செய்வான் தராபதி! அருவருக்கத்தக்க அந்தப் பறைக் கோலத்துடன் நகருட் புகாது, அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிந்து, தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் கௌசிகரைச் சரண மடைந்து, நடந்த வரலாற்றைத்தும் உரைத்து, தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றமாறு வேண்டிக்கொண்டனன். கௌசிகர் தமக்கும் வசிட்டருக்கும் முன்நிகழ்ந்த விரோதத்தை மனத்திற் கொண்டவராதலால், திரிசங்குவை நோக்கி, “அரசே! உன்னை இப்பொழுதே சுவர்க்காரோகணஞ்செய் விக்கின்றேன். நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சற்க” என்று வாக்களித்து, அதன்பொருட்டு ஓர் மதமியற்றினர். அங்குத் தே வர் விவாங்கி உண்ண வந்திலர். அவர்களின்மேல் காதி காதலர்க்குக் குரோதமேற்பட்டது. உடனே, தாம் அநேக நூற்றாண்டுகளாக வருந்திப்பிரிந்துள்ள தவத்திற் சில பகுதியை அந்தத் திரிசங்குவன்பொருட்டு நல்கி, அவனை வானுற எழுப்பித் துறக்கம் புகுவித்தனர். ‘நீசன் வானுலகில் வந்தனன்’ என்பதை அறிந்த இந்திரன், உடனே அவனைத் தலைகீழாகப் பூலோகத்தில் தள்ளிவிடுத்தலும், கீழ்நோக்கி வருகின்ற திரிசங்கு, “ஓ முனிவரேறே! தாபதர்தலைவா! சரணம்! சரணம்! இப்பொழுது என்னைக் காப்பிராக” என்று முறையிட்டனன். அக்கூக்குரலைக் கேட்ட முனிவர்,

“அடா! கூடித்திரியப்பயலே! உன்னுடைய பராக் கிரமத்தைப்பற்றி உலகத்தார் பலவாறு கூறுகின்றனர். அவற்றிலெல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை; ஏனென்றால், நீகேவலம் அபலையாகியதாடகையை ஸம்ஹாரஞ்செய்தனை. அதனால் உன்னை ஓர் ஆண்டிள்ளையென்று யான் மதிக்க வில்லை. அன்றியும், நீ, ஜனகராஜனிடத்திலிருந்த ஒருசொத்தைவில்லை முறித்துவிட்டோமென்று கர்வங்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. உன் கர்வத்தையெல்லாம் இங்கு ஓர் நொடிப்பொழுதில் தீர்த்துவிடுகிறேன். என் பெயரை வைத்துக்கொண்டதனாலேயே உனக்கு வீரம் வலித்தித்து விட்டதோ?” என்று அதட்டிப்பேசி, கோபத்தை மேன்மேலும் அக்கினிச்சவாலேபோல் வார்த்துக்கொண்டவராய், தமது கையிலுள்ள சாபத்தை நீட்டி, “இதை நீ வளைத்து நானேற்று; பார்ப்போம்” என்று சிறுதலும், காகுத்தர் அந்தப் பரசுராமரை வணங்கி, “சுவாமி! அடியேன்மீது தேவரீர் இவ்வளவு குரோதம் கொள்வதற்குக் காரணம் யாதோ? யான் தங்கள்மாட்டு ஓர் அபராதமுஞ் செய்திலேனே! கருணைசெய்து சாந்தமுறுதல்வேண்டும். யான் குருமொழிதவறாது தாடகையைக் கொன்றேன். ஜனகனது வில்லினை ஒடித்ததைப்பற்றிய பெருமை கிஞ்சித்தும் என்னிடத்திலில்லை. பெரியோராகிய தங்களைக் கௌரவித்தற்கே தங்கள் பெயரை அடியேன் புனைந்துள்ளேன்” என, பிருகுந்தனர், “அடே பையால்! நீ தருமநியாயங்களெல்லாம் சொன்னது போதும். இப்பொழுது இந்த வில்லை வணக்கி நானேற்று; இல்லாவிட்டால் உன்னை அப்பால் போகவொட்டேன்” என்று உருத்தலும், ஸ்ரீராமர், “வரம்புகடப்பவர் எவராயிருந்தாலும், அவரை உடனே நலம்பெறச் செய்தலே தகுதி” என்று மதித்து, அம்முனிவரது கைச்சிலையை வாங்கி, இம்மென வளைத்து,

அதில் ஒரு பாணத்தை நாட்டி, “இதற்கு இலக்கு எங்கே?” என, பரசராமர், திக்பிரமைகொண்டு, வேறொன்றும் பேச வாயெழாதவராய், “நான் இதுகாறும் செய்துவந்திருக்கின்ற தவமே இதற்கு இலக்காவது” என்றுரைத்தனர். உடனே ஸ்ரீராமர், அவரது தவமுற்றும் வாங்கிக்கொண்டு, ஜபசீலராய் அப்பாற் சென்றனர்.

அப்பால், பரசராமர், வீணை வளர்த்துக்கொண்ட சினத்தின் கொடுமையால், வாய்ச்சொல்லும் கைவிலிலும் தவமும் இழந்து, பல்லும் நகமும் பறிகொடுத்த கொடும் புலிபோலாகி, வனாந்தரங்களிற் புகுந்து உறைவாராயினர்.

நீதி கதை—5

பண்டைக்காலத்தில் ஸ்தேவரான் என்ற ஒரு தூயவன் இருந்தான். அவன், தான் கல்விகேள்விகளிற் சிறப்புற்ற தன் பயனாக, நல்லறியும், நல்லொழுக்கமும், எல்லாம்வல்ல கடவுளின்மாட்டு அன்பும் உடையவன். அவன், பிரசங்க மாரிபொழியும் பைம்புயல்; சபாரத்தினதீபம்; பரசமயக் கோளரி. இவன் ஒருகாலத்திற் பற்பல இடங்களிலுஞ் சென்று, ஸத்யவேதத்தின் தத்வங்களினைத்தையும் கற்றவரும் மற்றவருங் கேட்டு ஆனந்தத்தாற் பரவசமுறுமாறு பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டு வருகையில், தான்கொன்றிகளாய்ப் பல நாடுநகரங்களினின்று புறம்போந்த சிற்சில குறைகுடங்கள், இவன்மீது பொறாமைகொண்டு மத விஷயமான தர்க்கப்போருக்கு அந்த ஸ்தேவரானை அழைக்க, அவனும் அவர்களை நல்வழிப்படுத்தக் கருதி, அவர்கள் வேண்டியவாறே வாதஞ்செய்யத் தொடங்கினன். ஒளி முன் இருள் நிற்குமா? அரிமாமுன் மதமா நாடுமா? பின்பு

சிலபொழுதில், ஸ்தேவான், அவ்வாதிக்களை வாதத்தில் வாயெடுக்கவொட்டாதபடி செய்து, மற்றும் அவர் இங்ஙனம் எழாது வாய்ப்பூட்டிட்டு, ஸத்யவேதத்தின் உண்மையை ஸ்தாபனஞ்செய்தனன். இங்ஙனம் வெற்றிபெற்றதனால் அவன் சிறிதுஞ் செருக்குற்றிலன்; இன்னும் வாதியர் நல் வழிப்பட்டிலரே! என்னும் வருத்தத்தால் மனமழுங்குதலுற்றனன்.

அப்பால், தருக்கித் தருக்கம்புரிந்து தோல்வியடைந்தார் யாவரும் ஒன்றாகக் குழுவி, கூடுபுணையத் தெரியாவிட்டாலும் அதனைப் பிரித்தெறியும் வல்லமைபெற்ற வாரம்போல், 'வாதில் வென்றிலமாயினும் வஞ்சகத்திலேனும் வெல்வோம்' என்று துணிவுகொண்டவராய், சிலபொய்ச்சான் றுடன் அங்குள்ள மேலோரது அவைக்களத்தை அணுகி, "ஊப்பர்களே! வேதபாரகர்களே! ஜனங்களே! இந்த ஸ்தேவான், இப்பரிசுத்தமான தலத்திற்கும் வேதப்பிரமாணங்களுக்கும் முற்றிலும் விரோதமான தூர்வசனப்பிரசங்கங்களையே ஒழியாது மாரிபோற்பொழியாநின்றனன். அன்றியும், நசரேயனாகிய அந்த இயேசு, இத்தலத்தை அழித்துவிட்டு, மோசே நம்பொருட்டு நல்கிய முறைகளை மாற்றுவானென்றும், இவன் பலமுறைபுஞ்சொல்ல நாங்கள் கேட்டோம்" என்றனர். அதுகேட்டு ஸபையிலுள்ளவர்கள் ஸ்தேவானை நோக்கிச் சினந்து, "நீ இவ்வண்ணம் செய்வானேன்?" என, அதற்கு அவன் அவர்களை வணங்கி, "ஐயன்மீர்! யான் அவ்வாறு ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை" எனவும், "அவ்வாறு அவர்கள் சொல்வதற்குக் காரணம் அவர்கள் வாதத்தில் தோல்வியுற்றதே" எனவும் கூறினன். அது சிறிதும் அம்மத்தியஸ்தரது செனியிற் புக்கிலது; அந்த ஸ்தேவான்மேல் அவர்கட்குக் கடுங்கோப

மேற்பட்டது. கால தேச வர்த்தமானங்களின் தன்மையும், வாதிபிரதிவாதிக்கூரிய நிலைமையும், குடிமை ஒழுக்கங்களும், அவர்தம் மனத்தமைதி, முகப்பொலிவு, சொல்லுதி முதலியவைகளும், சான்றுகளின் நிலைமைதொரி இலக்கணங்களும் உய்த்தறியமாட்டாத சபையோர்க்கு நியாயம் எவ்வாறு புலப்படும்? அப்பால் அந்தப் போலிப் பொதுவுளார் அவனை அவ்வூர்ப்புறத்தே ஓட்டி, சூழினின்று அவன்மேற் கற்களை யெடுத்து எறிவதாயினர். அதனால், அந்த ஸ்தேதவானது உடம்பெல்லாம் புண்பட்டது; செந்நீ மருவி வெளிப்பட்டது; என்பு சிலவும் முறிபட்டன. என்றாலும், அவன், அவர்கள்மேற் சிறிதும் கோபம்கொண்டிலன்; வைதிலன்; மற்று, அவர்களை நோக்கி வாழ்த்தினன்; ‘கல்லெறியும் கை நோகாமே!’ என மனவருத்தமுற்றனன்; “மாந்தர், குறைக்குந் தனையுங் குளிர்நிழலைத் தந்து, மறைக்குமாங் கண்டிர் மரம்” என்ற வாக்கியத்தை நிலை நாட்டினன்; ஆகாயவெளியில் தனக்குத் தரிசனங்கொடுத்தருளிய தேவனையும் குமாரனையும் முழங்காற் படியிட்டு வணங்கி, “ஓ பரமபிதாவே! என்பொருட்டு இவர்களது இப்பாபத்தைப் பொறுத்தருள்வீராக” என்று வேண்டிக் கொண்டே பரகதிக்குச் சென்றனன்.

“இயல்வது கரவேல்.”

ஓதன் பொருள், (கொடுக்கக்) கூடியதை ஒளிக்காதே என்பதாம்.

இவ்வகத்தில் எவரும் பிறக்கும்பொழுது யாதொன்றுங் கொண்டுவந்ததில்லை; இறக்கும்பொழுது கொண்டு போவதும் இல்லை. வாழ்நாளிடைபிற் கிடைத்த பொருள்

கள், கடவுள் தமது இனியகிருபையால் பிறர்க்கு உபகாரப் படுத்தும்பொருட்டே கொடுத்தருளியவையென நினையாத சில பேதையர், கைவிரித்து இரப்பார்முன் கைகுவித்து, “யாம் ஒன்றுமில்லாம்” என்று, தம்பால் உள்ளதை மறைக்கின்றனர். ஐயோபாபம்! இவர், தம்மிடத்து உள்ளதை எவரும் அறியாரென நினைத்தனர்போலும். ஸர்வஜ்ஞராகிய கடவுள், தமது திருவுளப்பாங்குக்கு மாறுபட்டொழுகும் இக்கொடியவரை மறுமையில் தக்கவாறு தண்டிப்பவரென்பது திண்ணம். இம்மையிலும் இவர் பலராலும் இகழப்படுகின்றனர். பூததையுள்ள அறிஞர், இப்படிப்பட்ட குற்றத்திற்கு எக்காலத்தும் சிறிதும் ஆளாவதில்லை. அவர்கள் தம்மிடத்து உள்ளதை இரப்பார்க்கு எள்ளளவும் மறைக்க மாட்டார்கள். மன்னுயிர்மேல் வைத்த அன்பினால், அவர்கள், தமது உடம்பிலுள்ள வெள்ளொலும்பையுங்கூடக் கொடுப்பார்கள்; தமது தலையையுங்கூடத் தியாகஞ்செய்யத்துணிவார்கள்.

நீதிகதை—1

விருத்திரன் என்ற ஓர் அசுரன் இருந்தான். அவன், தானவர் வேந்தனாகிய துவஷ்டா என்பவனால் இயற்றப்பட்ட ஹோமாக்னியினின்று வெளிப்பட்டவன். அவன் கொடுங்கொலையாளி; கருங்கல்நெஞ்சன்; மன்னுயிர்களைப் புடைத்துத்தின்னும் மறலி; தன்னிகரில்லாச் சண்டாளன். ஒருகாலத்தில், இவன், மலையொத்த தேரில் ஏறி, கடலொத்த அனீகினியுடன் வானுலகஞ்சார்ந்து, அமராவதியை முற்றுக்கையிட்டு, திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரனைப் போருக்கு அழைத்தனன். இந்திரனும் தேவசைனியங்களுடன் இரணகளஞ்சென்று, அவனுடன் சமராடத் தொடங்கினன். அவ்விருவரும், பாபமும் புண்ணியமும்

ஒன்றையொன்று எதிர்த்தாற்போல, வெகுநேரம்வரை, கண்டவர் அஞ்சமாறு கடும்போர்ப்புரிந்தனர். இறுதியில், வலாரி, தனக்கு உரிமையாகவுள்ள வச்சிராயுதத்தை எடுத்துக் கரகரவென்று சுழற்றி அந்த விருத்திரனுடைய உச்சி மண்டையில் தாக்கலும், அத்தெய்வப்படை கூர்மழுங்கிப் பலமற்றுபோயினதேயன்றி, அக்கொடியவனது தலையிலுள்ள உரோமக்காலிற்கூடச் சிறிதும் நோவுண்டாக்கிய தில்லை. அதுகண்ட சரபதி, மிகுந்த வியப்பும் துக்கமுந் கொண்டவனாய், தனது ஆசிரியராகிய பிருஹஸ்பதியை அடுத்து வணங்கி, தனது வயிரப்படை வலியொழிந்ததற்குக் காரணமும், விருத்திரனை வெற்றிபெறுவதற்கு ஒர் உபாயமும் கூறியருளுமாறு பிரார்த்திக்க, வியாழபகவான் சொல்லலாயினர்:—

“சுரேந்திரா! உலகத்திலுள்ள சராசரப்பொருள்களெல்லாம், சிறுத்தல், பருத்தல்; ஒளிர்ந்தல், மழுங்கல்; கிளைத்தல், அழிதல் முதலிய பலவிதங்களை நாளடைவில் அடைகின்றன என்பது, பூதநூற்புலவர்தம் துணிபு. அங்நானமே, இப்பொழுது உனது வயிரப்படைக்குக் கூர்மழுங்குங் காலம் அடுத்துவிட்டதென்று அறிக. அவ்வாயுதம் இனிப் போருக்கு யோக்கியமன்று. வேறொரு வச்சிராயுதம் செய்துகொள்ளுதலே தகுதி. அதனாலன்றி, வைரியாகிய அசுரனைக் கொல்லுதல் அரிது” என, அமராவதிக் காவலன், “அப்படையை இனி யான் எவ்வாறு இயற்றிக் கொள்வது?” என்னலும், குரு, “பூலோகத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் முனிந்திரராகிய ததீசி என்பவர், அமிருத மதனகாலத்தில் தேவாசுரர்கள் தம்மிடத்தில் அடைக்கலமாகவைத்த ஆயுதங்களை யெல்லாம், தமது தவவலியால் வாய்மடுத்தார். அவைகளின் வலிய சத்துக்களனைத்தும், அவரது முதுகெலும்போடு ஒன்றிக்கிடக்கின்

றன. அவ்வென்பே, உனக்கு ஏற்ற வச்சிராயுதத்திற்கு முதற்கருளியாவது. சென்று அதனை யாசிப்பாயாகில், பரமகருணாநிதியாகிய அம்முனிபுங்கவர் ஓளியாது உனக்கு அளிப்பர்” என வகுத்தருளினார்.

இவையனைத்துங் கேட்டுக் களிப்புற்ற அமரர்கோன், அக்கணமே நிலவுலகில் இழிந்து, ததீசிமுனிவரது ஸந்நிதியை நாடலும், அவர், அவ்வமரேசனை உபசரித்து இருக்கையின்று, ‘வந்த காரியம் என்?’ என வினவ, காவலன், “தவச்செல்வரே! எனது ஆருயிர்க்கு உறுதிதருவதாகிய ஒரு பொருள் தேவாரீடத்து உள்ளது; அதனை எனக்கு அருளல்வேண்டும்” என, தாபதர் சாற்றலாயினர்:—

“மகபதி! கேட்பாயாக: இரப்பவரது முகக்குறிப்பை அறிந்து கொடுத்தலே கொடை. அங்நனமன்றி, அவர் கேட்டபின் கொடுத்தல், இல்லையென்பதற்கு ஸமானம். இப்படியிருக்க, நீ கேட்டபிறகும் கொடுத்திலேனெனில், யான் ஒரு மனுஷ்யனாவேனோ? காட்டிலுள்ள காய் கிழங்கு களைத்தின்று காலத்தையெல்லாங் கடுந்தவத்திற் கழித்துக் கொண்டிருக்கும் ஏழையாகிய என்னிடத்தில் உனக்குக் கொடுக்கத்தகுவதான சிறந்த ஓர் பொருள் யாதிருக்கின்றது? ஆராயுங்கால், எனது முதுகின் தண்டன்றி வேறொன்று இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அதில் விருப்பமுள்ளதாயின், இப்பொழுதே கொடுக்கத் தடையில்லை” என்றுரைத்தார். அதுகேட்ட இந்திரன், அகங்குளிர்ந்து, முகமலர்ந்த களிப்புடன் முனிவரை நோக்கி, “அதனையே யான் பெற விரும்பி வந்தனன்” என்று உரைத்து, “நாம் வாய்விட்டுக் கேட்குமுன்னரே, உயிருக்கும் உடலுக்கும் ஆதாரமாயுள்ள முதுகெலும்பை வெகுஅலக்ஷ்யமாக நினைத்து, அளவற்ற ஆனந்தத்துடன் கொடுப்பதாக வாக்கீ

களித்துவிட்டனர், இந்தமுனிவர். என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்! என்னதீரம்! என்ன உவகை! என்ன ஈகை! இவரே ஒளியாதலிக்கும் உத்தமப்பிரபு! இவரே ஒளியாதலிக்கும் உத்தமப்பிரபு! எனப் பலவாறு புகழ்ந்து, ஆனந்தஸாகரத்தில் மூழ்குவானாயினன்; என்றாலும், அவ்விருடியின் சரீரநாசத்தைக்குறித்துச் சிறிது மனவருத்தமும் உற்றனன். அதுகண்ட தவசி, அவனை நோக்கிச் சில செப்பலாயினர்:—

“வலாரி! இவ்வுடல் உயிர்ப்பறவை வாழ்ந்தொழிவதோர் கூடு; காமாதி அறுவகை வேடருக்கு ஓர் காடு; பாபப்பயிர் விளைக்கும் பழனம்; குற்றக்கொள்கலம்; புழுமலம்பெரும்பொதி; நாற்றத்துடைகலம்; சோறு பெய் பீற்றற்பை; மூச்செறி துருத்தி. இதனை நம்முடையதென்று நாம் இருக்க, நாய் நரி பேய் கழுகு, தம்முடையதென்று நாம் இருக்கின்றன. மிருகபக்ஷிஜாதிகளின் பிணங்கள், ஒருபணமேனும் காசேனும் விலைபெறுவதாகும். இம்மானுடசரீரம் பிரேதமானால், அதைக் கொண்டுபோய்த் தொலைக்கப் பணம்பத்தேனும் ஐந்தேனும் செலவுசெய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் யாருக்கு என்ன உபயோகம்? இப்படிப்பட்ட பொய்யான மெய்யின்மீது ஆன்றோர் அபிமானம் வைப்பதேயில்லை. ஆதலால், யான் இக்காயத்தைக் கழித்துவிடுகிறேனென்று நீ மனவருத்தப்படவேண்டாம். அன்றியும், எனது உடலம் மற்றைய மக்களது களேபரம்பேபாலாகாது, உனது வெற்றிப்பிரதாபத்திற்கு உபயோகப்படுகின்றது. ஆதலால், இவ்வுலகத்தில் யான் இவ்வுதவியினும் வேறு என்ன அடையவேண்டியுள்ளது? என் ஜன்மமே ஜன்மம். எனது மெய்யே மெய். யான் பெற்ற பேறே பேறு. சுரேந்திரா! யான் இப்பொழுதே

எனது உடற்சட்டையை நீத்து வெளிப்படப்போகிறேன். அப்பால் நீ அதை எடுத்துக் கையாண்டுகொள்க” என்று உரைத்தருளி, பரமதயாநிதியாகிய அந்தத் ததீசி முனிவர், அக்கணமே நிஷ்டை கூடினர்; அவரது ஆத்துமா பிரமரந் திரத்தின்வழியே வெளிப்பட்டுப் பரவெளியுடன் கலப்புற்றது.

பின்னர், கற்பகவேந்தன். அம்முனிவரது முதுகெ லும்பை எடுத்துக்கொண்டு விச்வகர்மா வச்சிரப்படை யாகப் பணிசெய்துகொடுக்கப்பெற்று, கார்மேகம் பின் னலுடன் மீள்வதுபோல் துறக்கநாடடைந்து, விருத்திர சங்காரஞ்செய்து சுகமாக வாழ்ந்துவருவானாயினன்.

“அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரியர்; அன்புடையார், என்பு முரியர் பிறர்க்கு.”—திருக்குறள்.

நீதிகதை—2

தொண்டர்களாலும், கல்வியிற் கரைகண்டவர்களாலும், நீர்நிலவளங்களாலும் சிறப்புற்றோங்கிய தொண்டை நன்னாட்டிலே முதிரமென்னும் மலை சூழ்ந்த நகரத்தில், குமணன் என்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் சிற் றரசனாயினும், கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களினாலும், வாகை, ஓகை, ஈகைகளினாலும் பேரரசனேயாவன். பூமகள் நாமக ளாகிய மாமிமருகிகள் ஒற்றுமையுடன் கூடி இவனிடத்தி லன்றி வேறெவரிடத்திலும் குலாவிதில்லை. அவன், செவிக் குணவில்லாதபொழுதே, சிறிது வயிற்றுக்கும் ஆஹார மளிப்பவன். வண்டமிழ்க் கேள்வியின்றி அவனது செவி சிறிதுந் தரியாது. அவ்வள்ளல், நாடோறும், கசடறக்

கற்ற புலவர்கள் தன்முன் வந்து சொல்லுகின்ற அமிழ்தினுமினிய தமிழ்க்கவிதைகளைத் தனது காதாரக் கேட்டு, கையாரப் பொற்காசுகளையும் பொற்றாசுகளையும் வாரி வாரிக் கொடுத்தருளுதலே விரதமாகக் கொண்டொழுகுவதாயினன். ஆகவே, இப்பூதலத்தின் நானாதிக்கிலுமுள்ள பாவலர்களும் இரவலர்களும் அவனிடத்துப் பரிசுபெற வந்தவண்ணமாகவே யிருக்க, அவ்வள்ளலும் அவர்கள் வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்குக் கொடுத்தவண்ணமாகவே இருந்தனன். இப்படியிருக்கையில், தெய்வத்தினது சோதனையோ? மற்று யாதோ? யாம் அறியோம். சிலநாட்களில் அவனது செல்வமெல்லாம் குறைவதாயிற்று.

பொக்கிஷத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் நானுக்கு நான் குறைவுதலைக் கண்டு ஏக்கங்கொண்ட அப்பிரபுவின் பின்னவனாகிய இளங்குமணன் முன்னவனை நோக்கி, “அண்ணா! தாங்கள் புலவர்கள்மாட்டுக் கணக்கின்றிக் காட்டிவரும் பெருங்கொடையினால், நமது குன்றெடுத்த செல்வமெல்லாம் குன்றுவதாயிற்று. இன்னுஞ் சிலபகல் இங்ஙனமாயின், நாமும் வறுமைப்பிணியால் வருந்துதல் திண்ணம். அங்ஙனமாயின், நமது இகலோகவாழ்க்கை ஏதாய் முடியும்? உலகத்தில் பொருளில்லார் அனுபவிப்பது இன்பமன்று; துன்பமே. அவர் அடைவது இசையன்று; வசையே. அவர் எண்ணுகின்ற எண்ணமும், சொல்கின்ற சொல்லும், செய்கின்ற செயலும் நல்லனவாயினும் தீயனவே. உற்றார்க்குவெறுப்பும், உறாதார்க்குக் களிப்பும் நல்குவது தரித்திரமன்றி வேறன்று. இல்லாமை என்னும் புல்லிய பேயாற்றியடியுண்ட மனிதர்கள் சொல்லாத பொய்யும் செய்யாத இழிதொழிலும் உண்டோ? அவர் கொண்ட கலைநலமும், குலமேன்மையும், குணச்சிறப்பும், உடல்

வனப்பும் பயனின்றிப் பாழ்படுகின்றன. அன்றியும், “இல்லாணை, இல்லாளும வேண்டாள்; மற்றீன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்; செல்லா தவன்வாயிற் சொல்” எனவும், “இன்மையென வொருபாவி, மறுமையும், இம்மையு மின்றிவரும்” எனவும், “பித்தனென்றிடப், பேயெனப், பேதையே யென்னச், செத்திலா வுயிர்ச் சவமென, விகழ்ந் திடத் திரிவான்” எனவும், “இத்தராதலத்தெக்குலத்தியா வரே யெனினும், அத்த நிலலரேல் அழிவதே அழகினு மழகே” எனவும் சான்றோரும் சாற்றியிருக்கின்றனர். செல்வமுள்ளவரது சிறப்போ மிகப்பெரிது. அதைப்பற்றி விரிக்கிற பெருகும் இவை யெல்லாந் தங்கட்குத் தெரிந்த விஷயங்களே. யான் சொல்வதென்னை? இனியேனும் கிரு பைசெய்து, “பொருடனைப் போற்றிவாழ்” என்ற அமுத முதுமொழிக்கு ஓர் கௌரவம் நல்கிப் பொருள்நியயஞ் செய்தலைத் தவிர்ப்பீராக” என்று உலகத்திலும், குமணப் பிரபு கூறத்தொடங்கினர்:—

“அன்பிற்சிறந்த எனது தம்பி! கேட்பாயாக: ‘அற மும் அறமுடையார்க்கே எய்தும்’ என்றபடி, முற்பிறப் பில் மிகுதியாகப் புண்ணியமீட்டியவர்களே இப்பிறப்பில் ஈகைக்குணமுள்ளவராக ஜனிக்கிறார்களன்றி வேறன்று. அப்பிறவிக்குணம் அவர்கட்கு இடையில் மாறுவதன்று. ‘பழக்கங் கொடியது; பார்:பாறையினும் கோழி கிழிக்கும்’ என்று ஆன்றோரும் கூறியுள்ளார். ஆதலால், நான் எனது வாழ்நாளனைத்தையும் தியாகத்திலே தள்ளுவதன்றி உலோ பத்திற்சிறிதேனும் கழித்தல் செய்யேன்; இதனை உன் உள் ளத்தில் உறுதியாகக் கொள்க. நான் தமிழ்ப்புலவர்கட்குத் தாராளமாகத் தியாகங் கொடுப்பதனால், செல்வமெல்லாங் குறைவுற்றதென்றனை. இங்ஙனங் கூறுதல், அறியாமையின் பாற்பட்டதே: ஒருவனுக்குப் பொருள் கூடுவதும் குறை

வதும் ஊழ்வினையின் பயனையன்றி வேறன்று. உலகத்தில் புத்திசாலிகள் தரித்திரப்படுதலையும், மூடர்கள் செல்வர்களாய் வாழ்தலையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஆதலால், யார்க்கும் செல்வம் வருங்காலத்தில் வரும்; போங்காலத்திற் போம். அதனை ஆக்கலும் அழித்தலும் மனிதர்செயலல்ல. இங்ஙனமிருக்க, பொருட்குறைவுக்குக் காரணம் யான் என்றனை. இதுநிற்க. உலகத்தில் உயர்மரபில் உதித்த உத்தமர், பொருட்பெருக்குற்றகாலத்தில், அந்நினைத்தம் மையடுத்தார்க்குப் பகுத்தளித்தலேயன்றித் தாங்கள் அநுபவிப்பதில்லை. அவர்கள், தமக்குரிய தீரனியங்களை இருப்புப்பெட்டியில் துருப்பிடிக்கவைத்து இழந்துபோகாமல், அவற்றை உணவுபொருளாக மாற்றி, வறுமையால் வருந்துபவரது வயிற்றுப்பெட்டியில் நிரப்பி, ஒன்று பத்தாகும்படி பெருகக் குவித்து, பிறக்கும் பிறவிகள்தோறும் கையாண்டுபோதருகின்றனர். கற்றோர் தனந்தேய்வது, தியாகத்தின் பொருட்டேயன்றிச் சந்ததியின்பொருட்டன்று. புகழும் புண்ணியமும், வள்ளன்மையுள்ளாரையே தேடியடைகின்றன. அவரை மீடியென்பது அடுப்பதேயில்லை. அன்றியும், இன்பங்களெல்லாவற்றிலும் இன்பமாவது, ஈத்துவக்கும் இன்பமே. இறத்தல் தன்பமானாலும், இரப்பார்க்குக் கொடாதவிடத்து, அஃது இன்பத்தையே தருவதாகின்றது. அன்றியும், எல்லாநலங்களும் ஈகையினாலேயே ஆகின்றன. ஆதலால், இனி நீ எனது கொடைக்குத் தடைசெய்யாதொழிவாயாக” என்றனன்.

“உலோபிக்கு ஈகையும், பாவிக்குப் புண்ணியமும் பகை.” ஆதலால், குமணன் உரைத்த குணமொழியெல்லாம், மகாலோபியாகிய இளங்குமணனது செளியில் ஏறவேயில்லை. உடனே அவன் அவ்வள்ளலை எள்ளத்தொடங்

கினன்; அவனது கொடைக்குத் தடைபுரியத் தலைப்பட்டனன். என்றாலும், குமணன் கொடுத்தலிற் குறைபட்டிலன். அதுகண்ட அனுசன், அக்கொடையானனைக் கொலையாளரற் கொல்வித்தலே தகுதியென மதித்து, அங்குள்ள அமைச்சர்களையும் பதாதிசங்கங்களையும் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு, அவ்வுதாரியின் மாளிகையை முற்றுசெய்ய முயன்றனன். இஃதறிந்த குமணராஜன், பாபிகளான லோபிகளுடன் நாட்டில் வசித்திருப்பதினும், காட்டிற்குச் சென்று அங்குப் பசித்திறத்தல் மிகவும் மேலானதெனத் துணிவுற்று, ஒருவரும் அறியாதவாறு அங்கிருந்து வெளிப்பட்டு, மரங்களும் செடிகொடிகளும் அடர்ந்த வனந்தரங்களிற் சென்று திரிவானாயினன். குமணனை இழந்த அந்நாடு, மதியிழந்த வானத்தையும், விளக்கிழந்த வீட்டையும், புலவரிழந்த சபையையும், தலைபிழந்த உடலையும், மாங்கலியமிழந்த மடவாரையும் ஒப்பதாயிற்று. கொலைசெய்யக் கருதிய பின்னவன், முன்னவனைக் காணாமையால், அவனது தலையைக் குறைத்துக் கொணர்ந்தார்க்குப் பொன்னுயிரம் பரிசளிப்பதாக உலகமெல்லாம் பறைசாற்றுவித்தனன். “தாயைக் கொன்றார்க்கும் தரணியிற் பாதி” என்று, அப்பரிசுபெறவும் சிற்சில சூடுக்கொலையாளர் முயல்வாராயினர்.

இங்கு இவ்வாறாக, கச்சிகரவாசியாகிய பெருந்தலைச்சாத்தலூரென்னும் ஓர் பெரும்புலவர், தம்மை வருத்துவதாகிய இல்லாமையை இல்லாமையாக்கும் வண்மையுள்ளவன் குமணனையெனக் குறிப்புற்றுப் போந்து முதிர்வரையை அடைதலும், அங்குள்ள சிலர், “அவ்வளவல் இங்கிலர்; காடுசார்ந்தனர்போலும்” என, அப்பாவலர், “இன்னும் நமக்கு வறுமைப்பிணி நீங்குங்காலம்

அடுத்தில்துபோலும்” எனச் சிந்தித்தார் சிறிது மதிமயக்க முற்றினார்; சிறிதுபொழுது சென்றபிறகு, “முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்” என்பதைக் கடைப்பிடித்து, அக்குமண மன்னவனைத் தேடி வளநதோறும் அலைந்து திரிவாராயினார். இங்ஙனம் சின்னம் கழிகையில், ஓர் நாள், அக்குமணவள்ளல், ஓர் குழையின் முன்னே நிற்பது கண்டு களித்து விரைந்து அடுத்தான்று, “மகாப்பிரபுவே! என் வீட்டடுப்பில் சமைத்தலென்னுந் தொழில் நடந்து பல நாள் களாயின. அதனால், அந்த அடுப்பினுள் காளாம்பிப் பூடு மலர்வதாயிற்று. அடுப்பில் மூளவேண்டிய அக்கினி அடியவியற்றில் மூண்டதென்னும்படி பசியால் வருந்தித் தோலாகித் துளை தூர்ந்து தொங்குகின்ற முலையைச் சுவைக்கும்பொழுதெல்லாம் பால்காணாது அழுகின்ற இளங்குழனி தனது தாய்முகத்தை நோக்க, அதுகண்டு பொருத என் மனைவி என்முகத்தை நோக்க, அவையெல்லாந்தீர நின் முகத்தை நோக்க யான் இங்கு வந்தனன்” என்னும் உருக்கமான கருத்து அடங்கிய பாடலொன்றைப் பாடி நின்றனர். அது வருமாறு:—

“ஆடுநனி மறந்த கோடுய ரடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத், தேம்புபசி யுழவாப்,
பாஅ வின்மையின் தோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழுஉம்தன் மகத்துமுகம் நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண்என்
மனையோ ளெவ்வம் நோக்கி, நினைஇ,
நிற்படர்ந் திகினே; நற்போர்க் குமண!
என்னிலை அறிந்தனை யாயின், இந்நிலைத்
தொடுத்தங் கொள்ளா தமையலென்; அடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்

மண்ணூர் முழுவின் வயிரியர்

இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந் தோயே!”.

இங்ஙனம் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளால் மிகப் பொலிவுற்று அணிபூத்த அத்தமிழ்ப்பாசுரத்தைக் கேட்ட குமணவள்ளல், அளவற்ற ஆனந்தத்தோடு அவலமும் உடையவராகி, அப்புலவரது கல்வித்திறத்தை மிகவும் சிலா கித்து, அவரை நோக்கி, “பாவலரே! யான் அரசாண்டு வருங்காலத்தில் நீர் வந்தீர். இக்காலத்தில் என்னை இங்கு வந்து அடுத்தீர். என்றாலும், உமக்குக் கொடுப்ப தாகிய பொருளொன்று என்னிடத்து உள்ளது. அது யா தெனில், எனது தலையேயாகும். எனது அனுசன் என்னு டைய தலையை வெட்டிக் கொணர்ந்தவர்க்கு ஆயிரம் பொன் விலைதருவதாய்ப் பறைசாற்றுவித்தனன். ஆத லால், நீர் இந்தக் கூரிய வாளைக்கொண்டு என்னுடைய சென்னியை அரிந்து போய் எனது சகோதரன்கையிற் கொடுத்து, அவன் அளிக்கும் விலைப்பொருளைப்பெற்று, உமது வறுமைநிரையைத் தீர்த்துக்கொள்வீராக” என்று

* அரும்பதவுரை:— ஆடு - அடுதல், சமைத்தல். கோடு உயர் - புடை உயர்ந்த. ஆம்பி - காளாம்பி. தேம்பு - மெலியும். உழவா - வருந்தி. திரங்கி - உலர்ந்து, சுருங்கி. இல்லி - துளை. பொல்லா - ஈறப்பில்லாத. சுவைத்தொறு - சுவைக்குந்தோறும். மகத்து - பின்னையின். ஈர் இதழ் - ஈரமான இமை. எவ்வம் - வருத்தம். நினைஇ - நினைந்து. நின் படர்ந்திசினே - உன்னிடத் தில் வந்தேன். தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலென் - வளைத் தாயினும் பரிசில்கொள்ளாது விடேன். பண் அமை - பண்ணு தல் அமைந்த. யாழ் - வீணை. பச்சை - தோலால் போர்க்கப் பட்ட. மண் ஆர் - மார்ச்சனை நிறைந்த. முழவு - மத்தளம். வயிரியர் - கூத்தர். இன்மை - தீர்த்திரம்.

தில் என்னை என்னசெய்யச்சொன்னாலும் செய்கிறேன்; என்உயிரை வேண்டினும் கொடுத்துவிடுகிறேன்” என்று கிலேசத்துடன் உரைத்தான்.

அப்பொழுது, வாசுதேவன், அவனைச் சிறிது தேற்றி, “நான் ஒரு தந்திரஞ் சொல்லுகின்றேன்; அவ்வண்ணம் நீ செய்வாயாகில், அமரில் பார்த்தன் மரணமடையான். அல்லாமலும், அவனால் கன்னனை மாய்வான்” என்று மொழிந்தருளியவளவில், புரந்தரன் அகங்குளிர்ந்து முகமலர்ந்து பரபரப்புடன், “சவாமி! அந்தத் தந்திரத்தை உரைத்தருளல்வேண்டும்; இப்பொழுதே அதைச் செய்துமுடிப்பேன்” என்று கூற, கண்ணபிரான், “நீ இப்பொழுதே ஓர் விருத்தப்பிராமணவேடம் பூண்டு, அங்கதேசாதிபதியினிடஞ்சென்று, அவனது கவசகுண்டலங்களை யாசிப்பாயாகில், அவன் வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலாதலால், அவைகளை உன்கையிற் கொடுத்துவிடுவான்” என்று சொல்லியருளினார். உடனே, இந்திரன், “அவ்வாறே யாசகஞ்செய்துபெற்றுவருவேன்” என்று உரைத்து, மாயோனிடத்தில் விடைபெற்று, ஓர் முற்றமுத்த வேதியனாக உருமாறி, கர்ணனிருக்கும் நகரத்துட் பிரவேசிப்பானாயினன்.

அப்போது இந்திரன், வெள்ளிய பால்துரைபோன்ற நரை திரை முழுக்கிட்ட உடலும், வெளுத்துக் குழிந்தாழ்ந்து பீளை புறத்திட்ட ஒளிமழுங்கிய கண்ணும், ஓசையறி விழந்து தொளை பட்டுத் தூங்கி அசைந்தாடுகின்ற காதும், தசையின்றி ஒட்டியுலர்ந்து மாசடைந்த தோல்வட்டம் போன்ற கன்னமும், மடிநையைச் சளி ஊற்றெடுக்கும் நாசி

யும், பல்வரியின்றிப் பாம்பினது பொந்துபோல் 'ஓய்' என ஈயினம் மொய்த்துச் சுழல்கின்ற வாயும், தொண்டை வெளிப்பட்டுத் தலைப்பாரந் தாங்காமல் நடுநடுங்கிக் கவிழ்கின்ற கழுத்தும், ஏணிப்பழுப்போல் எண்ணிக் கணக்கிடும் படி எலும்புக்கூட்டை வெளிப்படக் காட்டுகின்ற மார்பும், விலாப்புறங்களும், மாம்சலேசமுமின்றி நரம்பு புறம்பட்டு ஊன்றிய கோலையும் தாங்கிய ஜலபாத்திரத்தையும் ஆட்டிக் குலைக்கின்ற கையையும், போர்முகத்தில் வீரர்கைப்பட்ட வில்லேபோல் கூனிக் கவிழ்ந்த முதுகும், வாழைத்தண்டு போல் நிற்கவும் வளையவும் மாட்டாமல் தள்ளாடித் தத்தளிக்கின்ற காலும் உடையவனாய், கால்மாற்றல் கால்நாழிகையாக, அந்நகரத்தின் வீதிவாய் ஊர்ந்துசென்றான். அது கண்ட அங்குள்ள சிலர், "ஓஹோ! இத்துணைக்காலம் உலகத்தில் இருப்பவர் மிகவும் அரியர். ஆதலால், இவர் கடவுளுக்குச் சமானமாவர்" என்று, அவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துச் சென்றனர். சிலர், "மூத்துக் களைப்படைந்திருக்கும் இவ்வேதியனை இங்கு வழிநடக்கவிட்ட இவர்சந்ததியார் மிகக் கொடியர்" என்றனர். சிலர், "இவர் அநாதர்போலும்" என்றனர். சிலர், "இளமையில் தேடிக்கொள்ளவேண்டியதைத் தேடிக்கொள்ளாமையே, இவரை இவ்வாறு நடக்கவிட்டது" என்றனர். சிலர், "ஏதோ ஒரு பொருளை நம்மரசனிடத்திற் பெறச் செல்லும் இவர், உடம்பால் மூத்தவரேயன்றி, உள்ளிருக்கும் ஆசையால் யௌவனமுள்ளவரே" என்றனர். சிலர் பரிசாசஞ்செய்தனர். சிலர், பரிசாசஞ்செய்தவர்களை நோக்கி, "வயது அதிகப்பட்டால் நமக்கும் இந்தக்கதிதான்" என்று அவர்வாயை அடக்கினர். இவ்வாறு நகரத்தவர் பற்பலவிதமாகக் கூற, அந்த விருத்தவேதியன், வீதிகளெல்லாங் கட

ந்துசென்று, கர்ணமஹாராஜன் இருக்கும் அரண்மனையின் வாயின் முகத்தில் வந்து, வழிநடந்த களைப்பால் மயக்கமுற்றவன்போல் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையடைந்தான்.

இதுகண்ட வாயில்காவலர், விரைந்தோடிவந்து, வீழ்ந்துகிடக்கும் அந்தணனை எடுத்து, மார்போடணைத்துத் தடவிக்கொடுத்து, சிறிது இளைப்பாறும்படி செய்து, “பிராமணச்சிரேஷ்டரே! இந்த அகாலத்தில் தாங்கள் இங்கு வரக் காரணமென்ன? எங்கிருந்து வருகின்றீர்?” என்று வினவினார். விருத்தர், பெருமூச்சுவிட்டு, இருமி, மார்பை ஒருகையால் தடவிக்கொண்டு, “துவாரபாலகரே! நான் உங்கள் தலைவராகிய கர்ணமஹாப்பிரபுவினிடத்திலிருந்து ஒருபொருளை இரந்துபெற எண்ணி வந்தேன். இதோ இந்த அடுத்தவீதியிலிருந்து அருணோதயகாலத்திலே புறப்பட்டேன்; எனது தளர்ந்த நடையால் இவ்விடத்திற்கு வந்துசேரப் பிற்பகலாயிற்று. நான் என்ன செய்வேன்! இனி நீங்கள் என்மீது அருள்சூர்ந்து, என் வருகையை அரசனுக்குத் தெரிவித்தல்வேண்டும்” என்றனர். இரக்கமுள்ள அக்காவலாளரும் உடனே சென்று, தம் வேந்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். அவ்வளவில், கன்னனும், விரைந்து வெளிப்பட்டு, வாசலிற் சேர்ந்து கிடக்கும் அந்தணனை வணங்கி, தனது இருகரங்களாலும் மெதுவாகத் தூக்கியெடுத்து, மெல்லமெல்ல அழைத்துக்கொண்டு சென்று, உள்ளிடத்து ஓர் ஆசனத்தில் உட்காரச்செய்து, அர்க்கிய பாத்தியங்களாற் பூசித்து, “தங்கள் தரிசனத்தால் இம்மைப்பயனோடு மறுமைப்பயனையும் நான் அடையப் பெற்றேன். ஆதலால், தங்களைப்போன்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள பிராமணரும், தங்களைத் தரிசனம்செய்யப்பெற்ற என்னைப்போன்ற சூத்திரியனும் உலகத்தில் எங்குமே

இல்லை” எனப் பற்பல இனிய வசனங்கள்கூறி, “தாங்கள் விரும்பிவந்த பொருளைக் கேட்டருள்வீராக; அதனை உடனே கொடுத்துவிடுகின்றேன்” என்றனன். இவையெல்லாம் கேட்ட அந்தத் தேவபூசரன் அரசனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான்:—

“வள்ளலே! யான் கேட்பதை உடனே கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டனை; என்னால் விரும்பப்பட்ட பொருளோ மிகவும் அருமையானது; அது, தேவலோகத்திலிருக்கும் கற்பகதருக்களாலும் கொடுக்கமுடியாதது; நீ கொடுப்பாயோ?” என, கர்ணன் சிறிது புன்னகைசெய்து, “முற்ற முதியவரே! இப்படிப்பட்ட வசனங்களை யான் இதுவரையும் காதிற் கேட்டதேயில்லை. நாடோறும் யாசகர்கள் என்னிடத்தில் வருவதும், விரும்பிய பொருள்களைத் தாங்கள் கேட்பதும், அவைகளை மறந்து யான் அளிப்பதும் வழக்கமாக நிகழ்ந்து வருகின்றனவேயன்றி வேறல்ல. ஆதலால், நீரும், ஐயமும் அச்சமும் இன்றி, எது வேண்டுமோ அதைக் கேளும்; யான் என்உயிரையெனினும் கொடுக்கப்பின்வாங்கமாட்டேன். தேவரீர் விரும்பிய பொருளைக் கொடுவேன், முனைந்த போரில் முதுகு காட்டியோடும் அரசர்கள் சென்றடையும் நரகத்தை யானும் அடைவேன்” என, இந்திரவேதியன் முகமலர்ந்த களிப்புடன், “உன்னுடன் பிறந்ததாகிய கவசகுண்டலங்களைத் தருதி” என்றனன். அம்மொழியைச் செவிக்கு அமுதெனக் கேட்ட கன்னனும், “இதோ தந்துவிட்டேன், இதோ தந்துவிட்டேன்” என்று அவைகளை அறுத்தெடுக்கத் தொடங்குகையில், அவனது பிதாவாகிய சூரியன் ஆகாயவெளியில் அசரீரியாக நின்று, “கொடேல், கொடேல்: இப்பொழுது உன்னிடத்தில் தானம்பெற வந்திருக்கிற இம்மூத்தோன் வேதியன்ல்லன்; தேவேந்திரன்; தன் குமாரனாகிய அர்ச்சுன

னால் பாரதயுத்தத்தில் உன்னைக் கொல்விக்கவேண்டி மாயோனால் ஏவப்பட்டவன். ஆதலால், ஒன்றுங் கொடேல். நான் உன் தந்தையாகிய கதிரவன்; நீ என் செல்வப்புதல்வன். ஆகையால், இந்த இதவசனங்களை உனக்கு உரைத்தேன்” என்றான்.

இம்மொழிகளெல்லாம் ஈயத்தைக் காய்ச்சி இருசெவியிலும் வார்க்கப்பெற்றதுபோல் துடிதுடிக்கக் கேட்ட கன்னன் சொல்லலானான்:—

“வேய்யோய்! உலகத்திலுள்ள பெரியோர் உன்னை நவவையாகரணி என்றும், வேதசாஸ்திரபாரங்கதன் என்றும் சொல்லித் துதிக்கின்றனர். அது எத்துணை உண்மையோ நான் அறியேன். கொடுப்பவர்தன்மையும், கொடையால் வரும் நன்மையும், கொள்வார் அடையும் இனிமையும் இன்னும் நீ அறிந்தாயில்லையே! அனுதினமும் உலகமெல்லாஞ் சூழ்ந்து செல்கின்றனை; ஒவ்வொரு ஜீவனும் செய்கின்ற பாபபுண்ணியமனைத்திற்கும் ஸாக்ஷியாயிருக்கின்றனை. அதனால், உலக வியாபாரமெல்லாம் உனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தேயிருக்கும். அப்படி தெரிந்திருந்தும், தருமகாரியத்திற்கு இடையூறுசெய்யத் தலைப்பட்டாய். ஆகையால், உன்னைப்போன்ற கற்றறிமூடரை நான் எங்கும் பார்த்ததேயில்லை. மேலும், கவசகுண்டலங்களைக் கொடுத்தாவிட்டால் போரில் அர்ச்சுனன் என்னைக் கொன்று விடுவானென்று பயமுறுத்தினை. நன்று நன்று! “போந்த உதாரனுக்குப் பொன் தரும்பு; வீரனுக்குச், சேர்ந்த மரணஞ் சிறு தரும்பு; — ஆய்ந்த, அறிவோர்க்கு நாரி அருந்துரும்பு; இல்லத், துறவிக்கு வேந்தன் தரும்பு” என்ற ஆண்டிரோரது அமுதவாக்கியத்தை இனியேனும் அறிந்துகொள்வாயாக. அறிஞர், தமது கீர்த்தியை நிலைநாட்டுவதிலேயே

கண்ணுங் கருத்துமாக இருப்பதன்றி, மரணத்தைக்குறித்துச் சிறிதும் கவனிப்பதேயில்லை. அவர்கள், இறப்பு என்பது ஜீவர்களெல்லோர்க்கும் பொதுவானதென்றும், அது இன்னகாலத்தில்தான் வருமென்று கணித்தல் ஒருவருக்கும் இயலாதென்றும் தெரிந்து, ஸதா தருமகாரியத்திலேயே தலையிட்டுழைக்கிறார்கள். இங்ஙனமிருக்க, நீ என்னைத் தருமஞ்செய்யவொட்டாமல் தடுத்தனை; பானகத்துரும்பானாய். நல்லகாரியங்களுக்கு விரோதஞ்செய்பவர்தாயானாலும், தந்தையானாலும், அவர்களை உடனே தண்டிக்கவேண்டுமென்று நீதிநூல் வகையாது முறையிடுகின்றது. நீ மறைவாயிருப்பதனால், உனக்குத் தண்டனையொன்றுஞ் செய்யவியலவில்லை. வெளிப்படுவையேல், கொடேல் என்ற நாவைக்குறைத்தேயிருப்பேன். ஆதிபிலே தகூநது யாகசாலையில் உனது பல்லெல்லாம் உடைத்தெறிந்த வீரபத்திரக்கடவுள், நாவையும் அறுத்தெறிந்திருப்பாரானால், இப்பொழுது இப்பாபத்திற்கு ஆளாயிருக்கமாட்டாய். கொடுப்பது தடுக்குங் குரூரனாகிய உன்னைச் சான்றோன் என்று கூறுதல், கொடிய விடமுள்ள நாகப்பாம்பை நல்லபாம்பென்று கூறுதல்போலும். வெய்யோன் என்ற பெயரே உனக்குத் தகுதியானது. ஆதலால், நீ எனக்குத் தந்தையும்ல்லாய்; நான் உனக்கு மைந்தனுமல்லேன். தொலைதி, தொலைதி” என முனிந்து வெறுத்துக் கூறலும், தினகரன், ஒன்றும்பேசாமல் அப்பாற் சென்றான்.

அப்பால், கர்ணன், கவசகுண்டலங்களை உரித்தெடுத்துச் சிறிதும் மனக்கலக்கமின்றிக் கொடுத்தான். அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்ட இந்திரனும், தான் கொண்டிருந்த வேதியவடிவத்தை நீக்கி, சுவயரூபத்துடன் அந்த அங்கர்கோளை இருகைகளாலும் எடுத்துத் தழுவி, “அரசரேறே!

நீயே வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல். நீயே தீரன். நீயே புருஷசிங்கம்’ எனப் பற்பல புகழ்ந்துபேசி, பளபளப் பான ஒரு வேலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து, “இது, பாரத யுத்தத்தில் உன்னுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்யவரும் கடோற்கசக்காளையின் உயிரைக் கவரத்தக்கது; பெற்றுக் கொள்க” என்று நீட்டுகையில், கர்ணன், அவனை வணங்கி, “ஐயா! யான் கைம்மாறுகருதிப் பரிசளிப்பவனல்லேன். அன்றியும், என் கை, ஒருவர்கைக்கு மேற்பட்டுக் குவிந்திருத்தலேயன்றி, கீழ்ப்பட்டு விரிந்திருத்தல் இதுகாறும் இல்லை. ஆதலால், எனக்கு இது வேண்டுவதன்று” என்று மறுத்தனன். வலாரி, “அப்பா கர்ணா! இவ்வேலை உனக்குக் கைம்மாறு என்று கருதி நான் கொடுக்கவில்லை; இது நாம் கொடுக்கும் பிரசாதம்; பெறுக” என்று, அவன்பக்கத்தில் அதை வைத்துவிட்டு, அவனிடத்தில் விடைபெற்று, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடஞ் சார்ந்து வணங்கி, கர்ணன்பாற் சென்று பெற்ற கவசகுண்டலங்களை அவர்முன் வைத்து, தான் கர்ணனிடஞ் சென்றதும், கேட்டதும், அவ்வளவில் அவன் தானமரிக்க யத்கனித்ததும், அதைக் கதிரவன் தடுத்ததும், அவனுரையை மறுத்துத் தனக்கு அவன் ஈந்ததுமாகிய விருத்தாந்தமெல்லாம் விரிவாகச் சொல்ல, ஸ்ரீ மாதவன் அவனை நோக்கிச் சொல்வாராயினர்:—

“சுரேந்திரா! உலகத்தில் உதாரகுணமுள்ள பெரியோர், தம் உயிரை விரோதிகள் யாசித்தாலும் கொடுத்து விடுவர். அற்பகுணமுள்ள கீழோர், உறவினர் வந்து யாசித்தாலும், எட்டுணையும் ஈயமாட்டார். அன்றியும், உண்மையான கொடையாளிக்குச் செல்வம் மிகுதியாகவேண்டுமென்பதன்று. அவன் உள்ளதை ஒருகாலத்தும் ஒளியான். உலோபிகளுக்கு எவ்வளவுபொருளிருந்தாலும், அவர்கள்

இரவலரைக் கண்டவுடன், கருடனைக் கண்ட கட்செவி போல் உடல் நடுங்கி ஒலித்துக்கொள்வார்கள். ஆதலால், உதாரகுணம் ஒருவனுக்கு இடையில் வருவதன்று. அது சுருவில் அமைப்பு. இதுபற்றியே, “தயையுங், கொடையும் பிறவிக்குணம்” என்றார் ஆன்றோரும்” எனப் பகவான் புகன்று, அவ்விந்திரனுக்கு விடையருளித் தாம் அப்பாற் சென்றனர்.

“உடையது விளம்பேல்.”

இதன் பொருள், நீ பெற்றிருக்கும் சிறப்பை நீயே சொல்லிக்கொள்ளாதே என்பதாம்.

நவரத்தினங்களால் ஆக்கப்பட்ட திருமங்கலக்கலனும், பொன்னிழையால் நெய்யப்பட்ட புடவையும், தமவேனும் அவைகளை ஆடவர் அணிந்துகொள்வதில்லை. அது போல், சான்றோர், தாம் புரி தான மான முதலியவைகளைத் தாமே வெளிப்படுத்திக்கொள்வதில்லை. கீழ்மக்களோ, எரிந்துகொண்டிருக்கும் தீச்சுடர்விளக்கைத் தண்ணீர்வார்த்துப் பிரபலப்படுத்தத் துணிவார்போல், தம்மைப் பலரும் மதித்தல்வேண்டுமென நினைத்து, தாம் ஏதோ செய்துகொண்ட தானமானமுதலியவற்றைப் பலரறியப் பிரசங்கித்து, அந்தோ! அவைகளுக்கு உரிய பலன்களைத்தையும் வீணை இழந்துவிடுகின்றனர்.

நீதிகதை—1

கிருதயுகத்தில் நகுஷபுத்திரனாகிய யயாதியென்றோர் அரசன் இருந்தான். அவன், வடிவத்தால் மதனன்; வீரத்தால் அரியேறு; ஈகையால் மேகம்; பொறையால் பூதலம்;

நடுநிலைமையால் தராசு; தோற்றத்தால் மகாமேரு. அவன், மகத்தால் மாகத்தாரையும், சிரத்தத்தால் தென்புலத்தாரையும், போனகத்தால் விருந்தினரையும், விரும்பியதை அளித்தலினால் அந்தணரையும், இழைக்கும் அன்பினால் ஏழைகளையும் பாதுகாப்பவன்; பொருள்போற்றலால் வையரையும், அரியால் சூத்திரரையும், தருமத்தினால் ஸகல ஜனங்களையும் குதூஹலிக்கச் செய்பவன்; ஸகலபாகங்களுடனும் பூலோகஇந்திரனென்று சொல்லும்படி வாழ்வற்றவன். அவனைப்போல், தானதர்மங்களும், யாகாதிகர்மங்களும், ஜபதபவீரதங்களும் செய்துமுடித்தவர்கள் ஒரு வருமே இல்லை.

இத்துணைச்சிறப்பு வாய்ந்த யயாதீமன்னவன், தனக்கு முதுமைப்பருவம் அடுத்ததுகண்டு, தனது மக்களுள் அதிகமேதாவியாயும், சொற்படி கேட்டு நடப்பவனுமுள்ள பூரு என்பவனை அழைத்து, பக்கத்தில் உட்காரவைத்து, “அப்பா! யான் இனிப் பரகதியை நாடி வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தைக் கைக்கொள்ளவிரும்புகின்றேன். ஆதலால், இங்கு உனக்குச் சிலசொல்வேன். அவற்றை நன்றாகக் கவனித்து ஒழுகவேண்டும். குமாரனே! என்னால் அரசாட்சி செய்யப்பட்ட கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் நடுவிலுள்ள பூமியெல்லாம் இனி உன்னுடையவே. உலகத்தில் அரசனென்றிருப்பவன், மோசக்கருத்தையும், ஏழைமைக்குணத்தையும், கோபக்குறியையும், கபடக்கொடுமையையும், பொருமையையும், துவேஷபுத்தியையுங் கைக்கொள்ளலாகாது. பெற்றோர், முன்னோன், ஆசான், முதியோர், கவிஞர் தவத்தோர், பொறுத்தோர், ஒற்றர் ஆகிய இவர்களை அவமதித்தலாகாது. இந்நிலவஸயத்திலே, வலியுள்ளார் பொறையுடையராயிருப்பர். அஃதில்லாரே சினமுடையராயிருப்

பர். கீழோர் மேலோரையும், வன்மையில்லார் வன்மையுள்ளாரையும், அழகற்றவர் அழகுற்றவரையும், தரித்திரர் திரவியமுள்ளாரையும், சோம்பேறிகள் சுறுசுறுப்புள்ளாரையும், மறமுடையார் அறமுடையாரையும், தூர்க்குணிகள் சற்குணிகளையும் பகைத்து இகழ்வார்கள். இவைகளைல்லாங் கலிகாலத்திலக்கணமாகுமாதலால், நியாயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் மிகவும் அருமையேயாயினும், வாதி பிரதிவாதிகள் கூறுகின்ற முறைப்பாட்டினை ஏழு தரங் கேட்டு, அவர்கள் கூறியவற்றினின்றே, அன்னப்பறவை பாலைப் பிரித்து அருந்துதல்போல, நியாயத்தை நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல்வேண்டும். இப்பூரியில் பொறாநிற்பொறுத்தாரும், கல்லாநிற்பற்றாரும், வைதாரில் வையாதாரும் மிகப்பெரியரென்பதை நன்கு அறிவாயாக. எவ்வகைப்பட்ட பிராணிகளுக்குந் துன்பஞ்செய்தல்கூடாது. 'மடியறுத்துண்ணல்' போல் குடிபறித்துண்ணல் தகாது. கொடுஞ்செயலுங் கடுமொழியும் நீக்கி, நல்வினையும் இன்சொல்லும் உடன்கொண்டொழுகுதல்வேண்டும். கொள்ளத்தக்கது நல்லோரிணக்கமென்றும், தள்ளத்தக்கது தீயோர்கூட்டுறவென்றும், உயிரையேனும் இரப்பது இழிவென்றும், சுவது மேலென்றுந் துணிந்தறிவாயாக.

“அன்றியும், தேசம், சேனை, செல்வம், அமைச்சு, அரண், நட்பு என்ற இந்த ஆறு அங்கங்களையும் உடையவனே இராஜசிங்கம். வாகை, சகை, அறிவு, மனவெழுச்சி ஆகிய இக்குணங்களுள்ளவனே இராஜரத்தினம். பொருள் தேடல், சேர்த்தல், காத்தல், அவைகளை நல்வழியிற் செலவிடுதல் ஆகிய இவ்வினைகளை உடையவனே இராஜதீபம். பார்த்தற்கு எளிமையும், இரக்கத்தினிற்சொலும் உள்ளவனே இராஜதிலகம். மதுமுறைவழாது மன்னுயிரோம்

மேலும் சில துறைகளில் கருத்துக்கள்
 கலந்து விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும்
 இவற்றை அறிவிக்க, என்னை துறைகளில்
 என்னென்ன துறைகளில் கருத்துக்கள்
 உள்ளன என்று தெரிவிக்கவேண்டும். மேலும்
 உறுதிப்படுத்தவேண்டும். மேலும்
 மேலும் மேலும் மேலும் மேலும் மேலும்
 மேலும் மேலும் மேலும் மேலும் மேலும்

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கருத்துக்கள் கருத்துக்களில்
 அடங்கியிருக்கின்றன. கருத்துக்களில் கருத்துக்களில்
 விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் மேலும் மேலும்
 இவற்றை அறிவிக்க, என்னை துறைகளில்
 என்னென்ன துறைகளில் கருத்துக்கள்
 உள்ளன என்று தெரிவிக்கவேண்டும். மேலும்
 உறுதிப்படுத்தவேண்டும். மேலும்
 மேலும் மேலும் மேலும் மேலும் மேலும்
 மேலும் மேலும் மேலும் மேலும் மேலும்

பர். சீமோர் மேலோரையும், வன்மைபில்லார் வன்மையுள்ளாரையும், அழகற்றவர் அழகுற்றவரையும், தரித்திரர் திரவியமுள்ளாரையும், சோம்பேறிகள் சுறுசுறுப்புள்ளாரையும், மறமுடையார் அறமுடையாரையும், தூர்க்குணிகள் சற்குணிகளையும் பகைத்து இகழ்வார்கள். இவைகளைல்லாங் கலிகாலத்திலக்கணமாகுமாதலால், நியாயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் மிகவும் அருமையேயாயினும், வாதி பிரதிவாதிகள் கூறுகின்ற முறைப்பாட்டினை ஏழுதரங் கேட்டு, அவர்கள் கூறியவற்றினின்றே, அன்னப்பறவை பாலைப் பிரித்து அருந்துதல்போல், நியாயத்தை நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல்வேண்டும். இப்பூமியில் பொறுரிற் பொறுத்தாரும், கல்லாரிற் கற்றாரும், வைதாரில் வையாதாரும் மிகப்பெரியரென்பதை நன்கு அறிவாயாக. எவ்வகைப்பட்ட பிராணிகளுக்குந் துன்பஞ்செய்தல்கூடாது. 'மடியறுத்துண்ணல்' போல் குடிபறித்துண்ணல் தகாது. கொடுஞ்செயலுங் கடுமொழியும் நீக்கி, நல்வினையும் இன்சொல்லும் உடன்கொண்டொழுகுதல்வேண்டும். கொள்ளத்தக்கது நல்லோரிணக்கமென்றும், தள்ளத்தக்கது தீயோர்கூட்டுறவென்றும், உயிரையேனும் இரப்பது இழிவென்றும், சுவது மேலென்றுந் துணிந்தறிவாயாக.

“அன்றியும், தேசம், சேனை, செல்வம், அமைச்சு, அரண், நட்பு என்ற இந்த ஆறு அங்கங்களையும் உடையவனே இராஜசிங்கம். வாகை, ஈகை, அறிவு, மனவெழுச்சி ஆகிய இக்குணங்களுள்ளவனே இராஜரத்தினம். பொருள் தேடல், சேர்த்தல், காத்தல், அவைகளை நல்வழியிற் செலவிடுதல் ஆகிய இவ்வினைகளை உடையவனே இராஜதீபம். பார்த்தற்கு எளிமையும், இரக்கத்தினிற்சொலும் உள்ளவனே இராஜதிலகம். மதுமுறைவழாது மன்னுயிரோம்

பும் ஒருவனே இராஜதேயம். மந்திரிமுதலானவர்கள் நலம்பெறச் சினந்து கூறும் கூற்றுக்களைப் பொறுக்கும் வேந்தனே இராஜமேரு பூருவே! அரசர்க்குச் செங்கோலால் வரும் நன்மையும், கொடுங்கோலால் வருந் தீமையும் அளக்கற்பாலதன்று. ஆதலால், நீ பிரஜைகள் மெச்ச நீதி வருவாது அரசுபரிவாயாக” என்று இங்ஙனம் பற்பல மொழிந்து, பிறகு, அவனுக்கு மகுடம்புனைந்து, தவம்புரிய வனத்திற்குச் சென்றனன்.

இங்ஙனம் உறுதிமொழியுரைத்துக் கானகஞ் சென்று அந்த யயாதி, அளவற்றசாலம் கணக்கிடமுடியாத ஜப தப விரத யாகங்களும், பல்வகை அறங்களும் புரிந்தவனாகி, இயுதியில், இந்திராதி தேவர்கள் எதிர்வந்து உபசரிப்பக் கற்பகநாடடைந்து, அங்கேயே பலகாலம் வாழ்ந்து இன்புற்றிருக்கையில், ஓர்நாள் மகபதி அந்த யயாதியை நோக்கி, “ஓ மகிபதி! நீ நெடுங்காலமாக இந்தத் தேவலோகத்திலே வாசஞ்செய்யுமாறு எந்தெந்தத் தருமங்களைப் பூலோகத்திற் புரிந்தனை?” என, வேந்தன் அந்த வலாரியின் விரகை அறியாது, தமோகுணத்தால் தருங்குற்று, “ஓ சுரபதி! ஆற்றுமணலை அளவிட்டாலும், ஆகாயமீனைக் கணக்கிட்டாலும், என்னாற் செய்யப்பட்ட தருமங்களை எவராலுங்கணித்தல் இயலாது. விரிவாக யான் கூறுவதென்னை? திரிலோகங்களிலும் என்னைப்போல் தருமஞ்செய்தவர் எவருமில்லையென்பது திண்ணம்” எனக் கூறி முடித்தலும், கற்பகவேந்தன், அவனை நோக்கி, “அரசே! நீ செய்த தருமங்களைக்குறித்து நீயே புகழ்ந்துபேசினே; ஆதலால், உனக்கு இந்தத் துறக்கம் இனி இடங்கொடாது; பூலோகத்தை நோக்கி விழக்கடவை” என்று உரைத்துக் கீழே தள்ளி விட்டான். அப்பொழுது யயாதி, சகிக்கமுடியாத வருத்தத்

துடன் அத்தேவர்பிராணை வணங்கி, “நல்ல சத்துக்கள் வாசஞ்செய்யுமிடத்திலேனும் விழும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அவனும் “அவ்வாறே ஆகுக” என்றான். உடனே யயாதி, பூலோகத்திலே சத்துவகுணப்பிரதானராகிய தபோதனரது மத்தியிலே இழிந்து, பழையபடி மீட்டும் அறம்புரிந்து வாழ்வற்றான்.

“கற்றனவும், கண்ணகன்ற சாயலும், இற்பிறப்பும், பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்தும்; தானுரைப்பின்,—
மைத்துனர் பல்கி மருந்தின் தணியாத
பித்தனென் றெள்ளப்படும்.”—நாலடியார்.

“ஊக்கமது கைவிடேல்.”

இதன்பொருள், விடாமுயற்சியைக் கைவிடாதே என்பதாம்.

ஊக்கமென்பது மனவெழுச்சி. இஃது இல்லாதார் மற்றென்னுடையரேனும் இலரேயாவர். ஊக்கமுடையாரைச் செல்வம் வழிகேட்டு வந்தடைகின்றதாதலால், அவர் பால், தரித்திரமென்னும் ^{பேய்} அடுப்பதெயில்லை. நீரளவே நீரம்பல் உயர்தல்போல, ஊக்கத்தினளவே ஒருவர்க்குச் செல்வம் மிகுகின்றது. போர்முகத்தில் மத்தகஜம் வாளியாற் புண்பட்டவிடத்தும் மனந்தளர்ந்து பிண்டுக்காது பொருது வெற்றிபெறுதல்போல, இவ்வுலகத்தில் ஊக்கமுடையார், மிடியால் இடியுண்டகாலத்தும், சிறிதும் மனந்தளராது, எவ்வாற்றானும், அடையத்தகுவனவற்றை அடையாதுவிடார். இப்புணியில், ஊக்கமுடையார்க்கு அடைதற்கு அரியதும், அஃதில்லார்க்கு அடைதற்கு எளியதும் யாதுமில்லை. மனவெழுச்சியுடையவர், ஊழையும் உப்புறங்

காண்பர். அவரது வல்லமையை அளவிட எவராலுமாவ தன்று. சோம்பலின்றி ஊக்கத்தோடு முயற்சிசெய்பவர், யமனையும் வெல்வர்; கடவுளையுங் காண்பர்; என்றால் வேறு அவர் பெறும் பேற்றைக்குறித்து யாம் புகல்வதென்ன?

நீ திக தை—1

இம்மை மறுமை இரண்டிலும் தாழாத் தலைமைபைத் தருவது தவமேயெனச் சந்ததமுந் துணிவுற்று, அதற்குரிய ஒழுக்கத்தினின்று சிறிதுந் தவறாது போதரும் முனிவர் குழாங்கட்கெல்லாம் முதன்மைபெற்றவராகிய மீருகண்டு மகாருவியென்பவர், தமது உத்தமபத்தினியாகிய மருத்து வதியென்பவளுடன் இல்லறநடாத்திவருகையில், தமக்குப் புத்ரப்பேறின்மையால் மனக்கிலேசமுற்று, மனைவியுடன் கூறுவார்:—

“எனது அன்பிற்கிசைந்த நங்காய்! கேள்: எவ்வகையறத்தினும் முற்பட்டது இல்லறமே. அவ்வறவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத செல்வமாவது மகப்பேறே. பிள்ளையில்லா இல்வாழ்க்கை, பிராணனில்லா உடல்வாழ்க்கையோடொப்பதன்றி வேறன்று. மகப்பேறில்லா மனிதர், பரந்த கல்விகேள்விகளும் விரிந்த செல்வச்சிறப்புக்களும் உடையராயினும், அவையனைத்தும் இல்லாதவரோடொப்பார். அருமந்தமைந்தரைப்பெறாத அபாத்திராது வீட்டில், சத்பாத்திரர்கள் தாகசாந்திகூடச் செய்துகொள்வதில்லை. இதனால், நன்மக்களைப் பெறாதவர் மேன்மக்களாயினும், கீழ்மக்களாகவே மதிக்கப்படுகின்றனர் என்று அறிவாயாக. அன்றியும், தாம் பெற்றெடுத்த மக்களின் இனிய குதலைபோலும் ஒரு சங்கீதமும், அவரது சிறுகையளா விய கூழ்போலும் மதுரித்த ஓர் அமுதமும், புழுதியாட்

டயர்ந்து விளங்கும் ஆங்கவர்தம் மேனியைக் காண்டல் போன்ற கண்ணூர்ந்த ஓர் இனிய காட்சியும், அவர் உச்சி போல் ஒழியாது நறுநாற்றம் நல்குவதாகிய ஓர் நறுமலரும், அவரது மெல்லிய மேனியைத் தழுவல்போற் பனிப்பும் மயிர்ச்சிலிர்ப்பும் இன்பமுந் தரத்தக்க ஓர் இனிய கலவையும் எங்குமேயில்லை. இதுபற்றியே, “அமுதினும் ஆற்ற இனிதே; தம்மக்கள், சிறுகை அவாவின கூழ்”, “மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம்; மற்றவர், சொற்கேட்டல் இன்பஞ்செவிக்கு”, “குழலினிது யாழினிது என்ப; தம்மக்கள், மழலைச்சொற் கேளாதவர்” எனப் பலவும் ஆன்றோர் மொழிந்துள்ளார். குழலியில்லா மனிதர், இம்மை மறுமை இரண்டிலும் இன்புறுவதில்லை.

“கல்லா மழலை கனிந்தூறல் கலந்து கொஞ்சம்
சொல்லான் மயக்கி யழுதோடித் தொடர்ந்து பற்றி
மல்லார் புயத்தில் விளையாடு மகிழ்ச்சி மைந்தர்
இல்லாதவர்க்கு மனைவாழ்வி னினிமை யென்றாம்?”

என்ற ஆன்றோரது கவியின் கருத்தை ஊன்றிப்பார். மலடர்புத் என்னும் நரகத்திற்கு நாற்றங்காலாகின்றனரென்று உலகத்தினர் எண்ணி, தமது உடைமைகளையெல்லாந் தியாகஞ்செய்தாயினும், ஓர் செவ்வக்குழந்தையை அடைதல் வேண்டுமெனப் பிரயாசப்படுகின்றனர். ஆதலால், நாமும் நமது மகப்பேறில்லாச் சிறுமையை நீக்கிக்கொள்ளுதலே உசிதமாகும்” எனப் புகன்று, அவளுடன் வனஞ்சாரந்து, ஸ்ரீஸாம்பசிவமூர்த்தியைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யத்தொடங்கினர்.

மகப்பேற்றைக் கருதிய மிருகண்டு மஹாமுனிவர், பொறிகள் போம்வழி மனஞ்செல்லாது தியானவழியில் நிலைநிற்குமாறு, உண்டிசுருக்கல் உறக்கநீத்தல் முதலிய

அரிய ஒழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டு, பணிக்காலத்திலும் மழைக்காலத்திலும் மார்பளவு தண்ணீரிலும், கோடைக் காலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும் நின்று, தமது இஷ்ட தெய்வமாகிய ஸ்ரீகங்காதாமூர்த்தியை உள்ளத்தாமரையில் எழுந்தருளுவித்து, வந்தனைவழிபாடியற்றி; பஞ்சாசூர மஹாமந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டிருக்கும் வாயினராய், நெடுங்காலம் சிலைபோலவும் சித்திரம்போலவும், நிலைபெய ராது நின்று தவம்புரிவாராயினர். இவரது நிலையை உணர்ந்த சிவபிரான், விருஷபாருடராய் அம்முனிவரர் முன்னிலையில் எழுந்தருளி, “தபோதனரே! உமது தவத்திற்கு உவந்தோம்; வேண்டும் வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்” என்று உரைத்தருளலும், மிருகண்டு ஆனந்தபர வசராய் அப்பெருமானை வலங்கொண்டு வணங்கிப் போற்றிப் புகழ்ந்து, “சுவாமி! அடியேனுக்குப் புத்திரப்பேற்றை அருளல்வேண்டும்” என்றனர். ஸ்ரீசங்கரமூர்த்தி அவரை நோக்கி, “சர்வீசாஸ்திரபாரங்கதனும், அத்தியாபகனும், தவத்தாலும் அறிவாலும் குணத்தாலும் மற்றுமுள்ள எல்லாநலங்களினாலும் உலகமெல்லாம் போற்றத்தக்கவனுமாகிய பதினானுவே ஆயுளுடைய சத்புத்திரன் ஒருவன் வேண்டுமா? அல்லது, கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், ஆசாரம் முதலிய நலங்களில் ஒன்றுமில்லாத தீர்க்காயுளுள்ள புத்திரர்பலர் வேண்டுமா? இரண்டிலொன்று மொழிவாயாக” என்றருள, முனிவர் எண்ணபிடலாயினர்:—

“இல்லறவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத செல்வமாவார் புத்திரரே. ஆயினும், அவர்கள் மூடராயின், அவ்வறவாழ்க்கை மறவாழ்க்கையாய் முடியுமென்பதற்கு ஒரைய முமின்று. “அச்சமுள்ளடக்கி அறிவசுத்தில்லாக், கொச்சை மக்களைப் பெறுதலின், அக்குடி, எச்சமற்று ஏமாந்திருக்

கை நன்றே” என்றபடி, குலநாசம், திராவிடநஷ்டம், அபகிர்த்தி, பிராணாசங்கடம் இவைகளுக்கு ஏதுவாகிய துஷ்டசந்ததியை ஒருவன் அடைகலினும், அபுத்திரவானுபிரும்பதே நலமாகும். பொல்லாத பிள்ளைகளின் பிறப்பினால், ஒருவனது மூவேழுதலைமுறைகள் நரகத்தையும், நல்லபிள்ளைகளின் ஜனனத்தால் மோகூத்தையும் அடைகின்றன வெனச் சாஸ்திரங்கள் முறைபிடுகின்றன. ஆதலால், நீண்ட ஆயுளும் துர்ப்புத்தியுமுள்ள பிள்ளைகள் ஆயிரம் பெறுதலினும், அற்பாயுளும் நல்லறிவுமுள்ள சிறுவனொருவனை அடைதலே சிறப்புடைத்து” எனத் துணிந்தவராகி, மீட்டும் அக்கடவுளை வணங்கி, “சந்திரசேகரா! சின்னார் வாழ்க்கையை உடையனேனும், உத்தமகுணமுள்ள புத்திரனொருவனையே அடியேன் அபேகூதிக்கின்றேன். பாவித்தருள்க” என்றுரைத்தனர். உடனே கருணைக்கடலாகிய பிறைசூடி, அம்முனிவர்க்கு அவ்வாறே வரமருளி மறைத்தனர். அப்பால் முனிவரும் பத்தினியும் ஸந்தோஷத்துடன் தமதிடஞ் சார்த்து வசிப்பாராயினர்.

இங்ஙனஞ் சிலநாள் செல்ல, மருத்துவதி கர்ப்பமுற்றனள். அவளது ஆலிலேபான்ற அடிவயிறு மெல்ல மெல்லப் பருக்கலாயிற்று; தோன்ற இடையும் தோன்றுவதாயிற்று; அவளுடைய தோள்களைகள் இளைத்தன; மெய்நிறை நரம்பனைத்தும் பசுமைநிறங் காட்டின; அவளது வதனமும் வெளுத்தது; நாளடைவில் சூலும் முதிர்ந்தது. சுபமுகூர்த்தத்தில் மருத்துவதி அழகிற் சிறந்த ஓர் ஆண்மகவை ஈன்றனள். மலடுநீக்கிய அக்குழுவியைக் கண்ணுற்ற முனிவர்க்கு அக்காலத்தில் உண்டான களிப்பை எவர்தாம் அளவிடவல்லார்? அவரினும் அவர்மனைவி மிகக் களிப்பெய்தினள். அவ்விருவரும் அச்செல்வப்புதல்வர்க்கு

மார்க்கண்டேயர் என்று நாமகரணஞ்செய்து, தமது கண்மணிபோற் கருதி வளர்த்துவருவாராயினர். அந்த மார்க்கண்டேயரும், மாரிக்காலத்து வாழைக்குருத்தேபோல, நானொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமும் வளர்ச்சியுமாகப் பொலிவுற்றனர். அவர்க்கு வயது ஐந்தாயிற்று. அப்போது அவர் அக்ஷராப்பியாசஞ் செய்விக்கப்பெற்றனர். அப்பால், உபநயனச்சடங்கும் நிறைவேறியது. பிறகு சில்லாண்டுகளில், அவர், வேத சாஸ்திரங்களினைத்திலும் தேர்ச்சிபெற்றனர். ஞானம், தவம், ஈவு, இரக்கம், பூததையை, நல்லொழுக்கம் முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் அவரிடத்தில் நிறைந்திருந்தன. ஆதலால், அவரை, உலகத்திலுள்ள பெரியோர்கள், “உத்தமோத்தமராகிய இந்த மார்க்கண்டேயரைப் பெறுதற்கு இவரது மாதாபிதாக்கள் எத்தகைய தவத்தை இயற்றினரோ?” எனவும், “பிள்ளை பெற்றால் இந்த மார்க்கண்டேயரைப்போன்ற பிள்ளையையே பெறவேண்டும்” எனவும் பற்பல புகழ்வாராயினர். தனது குமாரர் ஸபாரத்தினமாய் விளங்குகலைக் கேட்ட மருத்துவதி, தான் முன் அவரைக் கருவுயிர்த்த காலத்தில் அடைந்த களிப்பினும் பன்மடங்கு அதிகமான ஆனந்தத்தை அனுபவித்தனள். இங்ஙனமாக, மார்க்கண்டேயருக்கு வயது பதினைந்தாயது. பதினாரும்பிராயம் ஆரம்பித்தலும், அதனிறுதியில் தமது குமாரருக்கு வந்துறுவதாகிய மரணபத்தை நினைந்துநினைந்து, மருத்துவதியும் அவர்தலைவரும் கண்ணீர் ஆரூய்ப் பெருகக் கதறி அழுவாராயினர்:—

“ஐயோ! நமது அருமைச்சதனுக்கு மணமடுக்குங் காலத்தில் மரணமடுப்பதாயிற்றே! கண்ணுதற்பெருமான் அளித்த வரம் சிறிதும் தவறாதே! ‘எமது அருமந்த காதலனது ஆருயிர்க்கீடாக, அடியோங்களது ஆனியை அபகரித்

துக்கொள்வாயாக' என்று கெஞ்சிக்கெஞ்சி வேண்டிக் கொண்டாலும், அந்த அந்தகன் அவ்வாறு செய்யானே! அந்தோ! அந்தோ!! தெய்வமே! இனியாம் என்னசெய்யப் போகின்றோம்? ஒருகணப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாத கான்முனையைக் காலனுக்கு இரையாக்கி, எவ்வாறு உயிர் தரித்திருப்போம்! புத்திரசோகத்தாற் புழுங்குவதினும் அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்து ஆனியை மாய்த்துக்கொள்ளுதலே நலம்" எனப் பலவாறு புலம்பி, துக்கசாகரத்தில் மூழ்கலாயினர்.

இவ்வாறு இருமுதுகுரவரும் துக்கபரவராயிருத்தலைக் கண்ணுற்ற மார்ச்சண்டர், அவர்களை வணங்கி, "உங்கள் துக்கத்திற்குக் காரணம் யாது?" என வினவலும், அவர்கள், அவரை எடுத்து மார்புறக் தழுவிக்கண்ணீரற் கழுவி, "அப்பா! குழந்தாய்! மார்க்கண்டா! எமது தவத்திற்கு உவந்த சிவபெருமான், உன்னை எங்கட்கு அளித்த நாளில், உனக்கு வயது பதினொறெனக் கூறி மறைந்தனர். ஆதலால், இன்னுஞ்சில்பகலில் உனக்கு உறுவதாகிய சாக் காட்டை உன்னியுன்னி எமது உள்ளம் தவிக்கின்றன" என விடையளித்தனர். உடனே பாலகர், அவர்களை நோக்கி, "முதியோரே! நீகீர் நமது முயற்சியால் என்னை அடைந்ததுபோல, யானும் எனது முயற்சியால் தீர்க்காயுளை அடைவேன். உமது பிள்ளைக்கலியைத் தீர்த்த பெருமானே, எனது அகாலமரணத்தையும் நீக்குவன். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டுமதில்லை. 'முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்' என்று உரைத்து, அவரது கண்ணீரை மாற்றி விடைபெற்று, சிவாலயந்தோடாஞ்சென்று, பக்தி பூர்வமாக அர்ச்சித்து வணங்குதலையே ஓர் விரதமாகக் கொண்டொழுகுவாராயினர்.

இறுதியாக, மார்க்கண்டர் வாராணசியார்ந்து, ஸ்ரீ விசுவநாதப்பெரு வானுக்குத் தமது பரிசுத்தமான திரிகரணங்களாலும் வந்தனைவழிபாடியற்றிவருகையில், அவரதுமுடிவுகாலத்தைக் கருதிய தருமராஜன், அவராவியைக் கவர்ந்து வருமாறு சிலதூதரை ஏவ, அவர்கள் காசிசென்று, மார்க்கண்டமுனிவர் ஞானவைராக்கியஸம்பன்னராய்ச்சிவபூசையாற்றிவருதலைக் கண்டூற்று நடுநடுங்கி, அவர்சமீபத்திலுங்கூடர் சொன்றடைவதற்கு மிகவும் அஞ்சி மீள்வாராயினர். அஃகறிந்தஅந்தகன், “யானேசென்று அம்முனிகுமாரனது ஆவியை அபகரிப்பேன்” என்றுரைத்து, மகிஷாசூடனாய் வெளிப்பட்டு, மார்க்கண்டேயரது முன்னிலையிற் சென்று, அவரை நோக்கி, “அடே! தவச்சிறுவா! நீ என்ன பூஜை செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? இப்படியிருந்தால் வரும் சாக்காடு நீங்கிவிடுமென்று நினைத்தாய்போலும். இது மிகவும் விரந்தையே. எம்மை நீ இன்னும் அறிந்தாயில்லை. உனது உயிரைக் கொள்ளுகொள்ள வந்த கூற்றுவுவென்று என்னை அறிக. உனது வாழ்நாள் சென்றுபோயது. நீ இப்பொழுதே, எம்முடன் எம் உலகத்திற்கு வருவாயாக” என, மார்க்கண்டர் கூறத்தொடங்கினர்:—

“தருமனே! யான் இப்பொழுது செய்துகொண்டிருக்கும் சிவபூஜைக்கு இடையூறுசெய்கின்றனை; இஃது உனக்குப் பெரும்பாதகமே. உண்மையான சிவனடியாரது ஆபுளை அளக்க எவராலும் இயலாதென்றும், அவர் எண்ணிய எண்ணியாங்கு இனிதின் எய்துவர் எனவும் இன்னும் நீ அறியவில்லை. யான் எனது பெருமானை விட்டுக் கணப்பொழுதும் பிரியவேமாட்டேன். உன்னுடன் வரத்தக்கவன் யானல்லேன். வந்தவழிநோக்கிச் செல்லக்கடவை” என்றனர். அதுகேட்ட தென்றிசைக்கோன், அவரை

நோக்கி, “மார்க்கண்டர்! நீ கல்விபாற் பெரியவனாயினும், சிறுபிள்ளைத்தன்மை இன்னும் உன்னைவிட்டு நீங்கவில்லை. என்னால் அபகரிக்கப்படாத ஜீவனும் உளதோ? எத்தகைய பக்தராயினும், சித்தராயினும், வல்லராயினும், செல்வராயினும் யான் அவரது வாணிக வவ்விதே செல்வேன். தடைபடாவிடாமலும் இயலாது. என்னால் இறந்த பிரமாதி தேவர்களுக்கு ஓரளவில்லை. இங்ஙனமாக, என்னைப் போவென்று வெறுத்துரைக்கின்றனை! எல்லாம் அறிந்த பெரியோர், உடம்பெடுத்த உயிர்கட்கெல்லாம் மரணம் பொதுவேயென்று மதித்து, எனது வரவை எதிர்பார்த்தவண்ணமாக இருக்கின்றனர் அவர்கள், சாவைச் சந்தேஷமாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். நீயும் அவ்வாறு கொள்ளுதலே தகுதி” என நயமொழிபல தொடுத்தலும், மார்க்கண்டர், “சிவனடியவர்க்கு மரணமே இல்லை” என மறுமொழிகொடுத்தனர். உடனே யமன், அடக்கமுடியாத கோபத்துடன் அட்டகாசஞ்செய்து, பாசத்தை வீசி மார்க்கண்டரையும் அவரார் பூசிக்கப்பட்ட மஹாலிங்கத்தையும் சேரப்பிணித்து சுர்த்தனர்.

உடனே மார்க்கண்டர், அந்த விசுவநாதராகிய லிங்கமூர்த்தியைத் தமது கரங்களாற் கட்டிக்கொண்டு, “மஹாதேவர்! சங்கரா! சதாசிவா! சாம்ப பரமேசுவரா! அநாதரக்ஷகா! ஆபத்பார்தவா! பக்தபராதீனா! திரிபுரதகனா! உம்மை அடுத்தார்க்கும் உளதோ மரணம்? அடியேனுக்கு இப்பொழுது அடுத்திருக்கின்ற யமபாதையைத் தவிர்க்க வல்லவர் உம்மையன்றி வேறு யாரிருக்கின்றனர்? நீரே சரணம். நீரே கதி. காத்தருள்வீராக, காத்தருள்வீராக” என்று பலவாறு தோத்திரித்தனர். உடனே ஸர்வஜீவதயாபரராகிய சிவபெருமான், அந்த லிங்கத்தினின்று

வெளிப்பட்டு, காலனைக்காலால் உதைத்துத்தள்ளி, முனிபுத்
 ரர்க்கு என்றும் பதினூறுவயதுடன் இருக்க வரமருளி,
 சீமே விழந்து கிடந்த தருமனை அழைத்து, “நீ
 இன்றுதொட்டு எம் அடியவர்பால் நெருங்காதொழிக”
 என்று கூறி மறைந்தனர். பின்னர், மார்க்கண்டேயரும்
 புறப்பட்டுச்சென்று, தமது மாதாபிதாக்களை வணங்கிச்
 சுகமுற்று வாழ்வாராயினர்.

“உலையா முயற்சி களைகண ணழின்
 வலிசிந்தும் வன்மையும் உண்டே:—உலகறியப்
 பான்முனை தின்று மறவி யுயிர்குடித்த
 காண்முனையே போலுங் கரி.” —நீதிநெறிவிளக்கம்.

நீ திகைத—2

நிலவளம் ஜலவளம் முதலிய பலவகைவளமும் மக்கிப்
 பொலியும் அயோத்திமாநகரில் பகீரதன் என்னும் பார்த்
 திவன் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அவனது ஆளுகை
 யில், உலகத்தில், அதிவ்ருஷ்டி, அநாவ்ருஷ்டி, பாஸிய மர
 ணம், பஞ்சம் முதலியன நிகழ்கதேயில்லை. பிரஜைகள்
 யாவரும் தந்தம் தந்தையைப்போல் அவனைப் பாவித்து
 நேசித்தனர். அதனால், அந்தப் பகீரதன், பூலோக தேவே
 ந்திரன்போல் சிறந்து, சுகித்து வாழ்வாராயினன். எனி
 னும், ஒருதுக்கம் மாத்திரம் அவனது உள்ளத்தைவிட்டு
 நீங்காது வருத்திக்கொண்டிருந்தது. அது யாதென்றால்,
 அவனது மூதாதையராகிய சகர குமாரர்கள் அறுபதினாயி
 ரவரும் கபிலமுனிவரது கோபாக்கினியால் எரிந்து சாம்ப
 ராய் நற்கதி பெறாமையைப் பற்றிய சிந்தனை

பகீரதமன்னவன், பிரசிதாமகராகிய ஸகரகுமாரரின் ஸைந்தியின் நிமித்தம் தேவகங்கையைப் பூலோகத்திற்குக் கொண்டுவரத் தனது பாட்டனாகிய அம்சமானாலும், பிரதா வாகிய திலீபனாலும் முடியாமற்போனதைத் தெரிந்து, சிந்தாக்கிராந்தனாய் சிலநாள் வருந்தி, பிறகு ஒருவாறு மனந் தேறி, “எப்படியாவது மூதாதையரை வான்கதியிற் சேர்த்தல்வேண்டும்” எனத் துணிவுற்று, அமைச்சர்கள் வசம் இராச்சியத்தை ஒப்பித்து, கோகர்ணவரையைச் சார்ந்து, உண்டி உறக்கங்களை நீத்து, மனத்தை ஒருவழிப் படுத்தி, பிரமதேவனைக் குறித்துப் பல்லாண்டு இடைவிடாது தவம்புரிய, அக்கடவுள் அவன்முன் தோன்றி, “வேண்டுவ தென்னை?” என, அரையன், அவரை வணங்கி, “சதுரான னனே! எனது மூதாதையராகிய சகரகுமாரர், கபிலமுனிவ ரதுகோபாக்கினியால் வெண்ணீற்றுக்குவியலாய்விட்டனர். அந்நீற்றுக்குவியலின்மீது பரிசமாகி அன்னோர் நற்கதிய டையவும், அடியேன் அவர்களைக் குறித்துத் திலதர்ப்பணஞ் செய்யவும், தேவகங்கை பூலோகத்திற்கு வருமாறு அரு ளாக; மற்றும், சூரியகுலம் வளர்ந்தோங்குமாறு இவ்வே றையேன் ஒருபுத்திரசந்ததியை அடையும்படியும் கிருபை செய்தருள்க” என்று பிரார்த்திக்க, கமலாசனர், அவனை நோக்கி, “வேந்தே! நீ வேண்டிக்கொண்டனவெல்லாம் நிறைவேறுக” என்றருளிச்செய்து, தமதிடஞ்சாரந்தனர்.

அப்பால், பகீரதன் இமாசலஞ்சார்ந்து, கங்காதேவி யைநோக்கி வெகுகாலம் தவமியற்றிவருகையில், அத்தேவி அவன்முன் பிரசன்னையாகி, “அபேகை யாது?” என, திலீபபுத்ரன் அந்த அம்மைக்கு வந்தேனுபசாரங்கள் இய ற்றி அருச்சித்து, “அம்மையே! எனது மூதாதையர் கபில முனிவரது சினக்கனலாற் சாம்பற்குவியலாயினர். அதனை

நனைத்துப் பரிசுத்தமாக்கி, அவர்கள் வான்கதிபெறுமாறு பூலோகத்திற் பிரவகித்தாளுளவேண்டும்” என வேண்ட, அந்தக் கங்காதேவியும் அவ்வரசனை நோக்கி, “நீ வேண்டியபடி யான் பூலோகத்திற் பிரவகிக்கத் தடையில்கை. ஆனால், யான் வாலுலகத்தினின்று இழியுங்கால் என்னைத் தாங்கிக் கீழே மெல்லென விடும் வலிமை வாய்ந்தவர் யார்? அத்தகைய ஒருவர் உளராயின், அவரை இங்கு அழைத்து வந்து எனக்கு அறிவிப்பாயாக” என்று உரைத்துச் சென்றனர்.

அதுசெவியுற்ற திஸீபபுத்ரன் சற்று மனச்சோர்வுற்று, “நாம் என்னசெய்வோம்? பிரமதேவரைக்குறித்துப் பல காலம் தவம் புரிந்தோம். அவர், ‘உனது எண்ணம் நிறைவேறும்’ என்று உரைத்து மறைந்தனர். பிறகு கங்காதேவியைக்குறித்துத் தவம்புரிந்தோம். அவள், ‘என்னைத் தாங்கிக் கீழே விடத் திறமுள்ளவர் உளராயின் அழைத்து வந்தி’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினள். இனி யாம் என்செய்வோம்? கங்கையைத் தாங்குமாறு எவரை வேண்டியழைப்போம்? எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும்பாக்கியம் நமக்குக் கிட்டாதுபோலும்” எனச் சிறிதுபொழுது எண்ணமிட்டிருந்தனர்; பிறகு, “உலகத்திற் கற்றறிந்த முதியோர் ஆரியபெரிய காரியங்களையே செய்யத்தொடங்குகின்றனர் என்றும், அவற்றைத் தொடங்குமுன்னரே, அவர்கள், எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியின் தன்மையையும், செய்துமுடிக்கும் முறைமையையும், அதற்கு உறும் இடையூற்றையும், அதனை நீக்கிக்கொள்ளும் நெறியினையும், முடிவில் உறும் ஊதியத்தையும் நன்கு கவனித்துக்கொள்கின்றனர் என்றும், அங்ஙனங் கவனித்து வினைபுரியாநிற்கையில் தாம் மிடியால் இடியுண்டாலும், நோயால் தேய்வுறினும், வேறு எவ்வகைப்பட்ட இடையூறுகள் வந்தடுக்கப்

பெற்றாலும், தமது உயிர்க்கே துன்பம் வருவதாயிருந்தாலும், அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை இடையில் விட்டுவிடுவதேயில்லையென்றும்,

“இமயவருத்தம்பாரார்; பசினோக்கார்; கண்துஞ்சார்;
எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார்;—செய்வி
அருமையும் பாரார்; அவமதிப்புங் கொள்ளார்;
கருமமே கண்ணுயினார்”

என்றபடி எடுத்துக்கொண்ட காரியத்திற் கண்ணுங் கருத் துமாயிருந்து சாதித்தலேசெய்வாரென்றும், எடுத்த காரியத்தை இடையில் விடுபவன் மக்கட்பதடியாவானென்றும் தேர்வுற்று, தேவகங்கையைத் தாங்கி விடுபவர் சிவபெருமானேயெனத் துணிந்து, அவரை நோக்கிப் பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று மற்றெவராலுஞ் செய்தற்கு அரிய பெருந்தவத்தை நெடுங்காலம் செய்தனன். அத்தவத்திற்கு இரங்கி அக்கடவுளும் அவன்முன் ஆவிர்ப்பவித்து, “பகீரதா! உன்னைப்போல் உலகத்தில் ஒருவருந் தவஞ்செய்ததேயில்லை, உனக்கு வேண்டுவது என்னை?” என்று வினவலும், தராதிபன் அந்தந் திரியம்பகரை வணங்கித் துதித்து, “ஸகரகுமாரரது ஸத்கதியின்பொருட்டுத் தேவகங்கையைப் பூதலநோக்கி வீழ்தரப் பிரார்த்தித்துள்ளேன். வீழுகால் அவனைத் தாங்கியருளவேண்டும்” என்றுன். அப்பெருமானும், “அவ்வாறே செய்கின்றனம்” என்று அருளி, இமயவரை மீது நின்றருளினார். கங்கை, ‘நம் சக்தியைத் தாங்கத்தக்க வலியோனும் உளனா?’ என்று, மிகவும் வேகமான பிரவாகத்துடன், செருக்குற்று அவரது ஜடாமகுடத்தின்மேல் வீழ்ந்தனள். பெருமான் அந்தச் சூரநதியின் செருக்கை அடக்கத் திருவுளங்கொண்டு, அதன் பிரவாகமனைத்தையும் ஓர் அறுகம்புல்லின் துனியில் தங்கும் பனித்துளிபோல் தமது

சுடையிலுள்ள ஓர் உரோமத்தின் முனையில் தங்கும்படி செய்துவிட்டனர். பலநாட்கள்சென்றும், ஒருதுளிப்புனலும் பூமியில் வீழ்ந்திலது. அதுகண்ட மன்னவன், “நல்ல காரியத்திற்கு இடையூறு நாலாயிரம்” என்ற பழமொழி என்செய்தியில் உண்மையாயது” என்று, அளக்கமுடியாத மனக்கவலையுடையவனாய்ச் சேர்வடைந்தனன்; ஆயினும், ஊக்கத்தை விடாமல், சந்திரசேகரப்பெருமானைப் பல நாள் பலவாறு துதித்து வேண்டிக்கொண்டனன். அப்பிரானும் அவன்மீது இரக்கங்கொண்டு, அக்கங்கையின் பிரவாகத்திற் சிறிதுகீழ்வழிந்துபெருகுமாறு விட்டனர். உடனே அத்தேவகங்கையைப் பகீரதன் அழைத்துச்சென்றனன். அவ்வாறு செல்லுகையில், இடையிலுள்ள ஜன்னுமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை அந்நதி அழித்தலும், அம்முனிபுங்கவர், தமது தவவலியால் அப்பிரவாகமனைத்தையும் உட்கொண்டுவிட்டனர். பிறகு அவ்வரசன் அவரை வேண்ட, அத்தவசி, இரங்கி அந்நதிப்பெருக்கை, ‘சான்னலி’ என்ற பெயருடன் அப்பாற் செல்லவிடுத்தனர். பகீரதன் அந்தச் சான்னலியின் புண்ணியதீர்த்தத்தினால் சகரகுமாரரின் சரம்பர்க்குவியலை நனைத்துப் புனிதஞ்செய்து, நீர்க்கடனும் நல்கி, அவர்கள் யாவரும் மேலான பதத்தை அடையும்படி செய்து, மகிழ்வற்றுத் தன்னகரடைந்து, ஸகலபாகங்களுடனும் வாழ்வானாயினன். இதனால், உலகத்தில், ‘பகீரதப்ரயத்தனம்’ என்ற ஓர் பழமொழியும் வழங்குகின்றது, ஊக்கமுள்ள அந்தப்பகீரதன், தன்பெயர் சம்பந்தமாக அந்தக் கங்கை ‘பாகீரதீ’ என்று போற்றப்படும்படி கௌரவமுற்றான்.

“முயற்சி திருவினை யாக்கும்.”—திருக்குறள்.

“எண்ணெழுத் திகழேல்.”

இதன்பொருள், தருக்கநூலையும் இலக்கணநூலையும் இகழாதே என்பதாம்.

உண்மைப்பொருளைக் காணுதற்கு இன்றியமையாதனவாகிய நயனங்கள், தர்க்கநூலும் இலக்கணநூலுமேயாம். இத்துணையைப் பெற்றாரே கண்துணையைப் பெற்றாராவர். இங்ஙனமாக, சிலர், “எண்ணென்ப ஏனையெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும், கண்ணென்ப வாழும் உபிர்க்கு,” “எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்” என்னும் இசுமொழிகளை எறிந்து, ‘அந்நூல்களால் என்ன உபயோகம்?’ எனவும், ‘அவைபின்றி வாழ்க்கை அமையாதோ?’ எனவும், ‘அவைகளைக் கற்றதனால் வருவது தொண்டைப்புண்ணையன்றி வேறில்லை’ எனவும் பலபட இகழ்ந்து, தமது வாழ்நாண்முழுதும் விழுலுக்கிறைத்த நீராக்குகின்றனர். மற்றுஞ் சிலர், அளவிறத்தன கற்றும், உண்மைகாணப்புக்குறி, நடுவுநிலைமைக்கும் கற்ற நான்முறைக்கும் பொருந்த வாதஞ்செய்பாது, திவினயபதராய்ச்செருக்குற்று, ‘கின்றதே யிலை,’ ‘கொண்டதே கொள்கை,’ ‘பார்வைக்கு நேரே பாட்டை,’ ‘நாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்’ எனப் பிடிவாதஞ்செய்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் பல வழியாலும் துன்புறுபவராகின்றனர்.

நீதிகதை—1

தேன்றலும் தமிழும் ஒன்றிக் கலந்து மன்றல்கமழ்கின்ற பாண்டிநாட்டிலே மதுரையம்பதியில், வங்கியசூடாமணியென்ற ஒருபாண்டியன் செங்கீகால் செலுத்தி வந்தனன். அவன், செல்வப்பெருக்குப்போற் கல்விப்பெருக்கும் உள்ளவன். அவன், ஓர்நாள், தனது இல்லக்கிழத்திபுடன் மேன்மாடத்தில் உலாவாநின்றகயில, ஓர் அரிய நயமணம்

“எண்ணெழுத் திகழேல்.”

இதன்பொருள், தருக்கநூலையும் இலக்கணநூலையும் இகழாதே என்பதாம்.

உண்மைப்பொருளைக் காணுதற்கு இன்றியமையாதனவாகிய நயனங்கள், தர்க்கநூலும் இலக்கணநூலுமேயாம். இத்துணையைப் பெற்றாரே கண்துணையைப் பெற்றாராவர். இங்ஙனமாக, சிலர், “எண்ணென்ப ஏனையெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும், கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு,” “எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்” என்னும் இகழ்மொழிகளை எறிந்து, ‘அந்நூல்களால் என்ன உபயோகம்?’ எனவும், ‘அவையின்றி வாழ்க்கை அமையாதோ?’ எனவும், ‘அவைகளைக் கற்றதனால் வருவது தொண்டைப்புண்ணையன்றி வேறில்லை’ எனவும் பலபட இகழ்ந்து, தமது வாழ்நாண்முழுதும் விழலுக்கிறைத்த நீராக்குகின்றனர். மற்றுஞ் சிலர், அளவிறந்தன கற்றும், உண்மைகாணப் புகுதறி, நடுவுநிலைமைக்கும் கற்ற நான்முறைக்கும் பொருந்த வாதஞ்செய்யாது, தீவினவப;தராய்ச் செருக்குற்று, ‘நின்றதே நிலை,’ ‘கொண்டதே கொள்கை,’ ‘பார்வைக்கு நேரே பாட்டை,’ ‘நாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்’ எனப் பிடிவாதஞ்செய்கின்றனர். அதுதனால் அவர்கள் பல வழியாலும் துன்புறுபவராகின்றனர்.

நீதிகதை—1

தேன்றலும் தமிழும் ஒன்றிக் கலந்து மன்றல்கமழ்கின்ற பாண்டிநாட்டிலே மதுரையம்பதியில், வங்கியகுடாமணியென்ற ஒருபாண்டியன் செங்கீகால் செலுத்தி வந்தனன். அவன், செல்வப்பெருக்குப்பேரற் கல்விப்பெருக்கும் உள்ளவன். அவன், ஓர்நாள், தனது இல்லக்கிழத்திபுடன் மேன்மாடத்தில் உலாவாநின்றனையில், ஓர் அரிய நறுமணம்

தனது மனைவியின் கூந்தலினின்று வெளிப்படுதலைக் கண்டு, 'இவ்வாசனை பெண்களின் கூந்தற்கு இயற்கையோ? செயற்கையோ?' என ஐயுற்று, 'இவ்வையந்தீர்தர ஓர்கனி புனைந்துகாட்டும் கவிஞன் இதனைக் கொள்ளக்கடவன்' என்று, ஆரிரம் பொற்காசு பொதிர்த முடிப்பொன்றைச் சங்கத்தார்முன்னிலைபிற்கட்டித் தூக்கினன். அப்பெரும்பொருள் அவாவிய புலவர்பலர், பற்பலவாறு பாட்டுக்கள் புனைந்து பாண்டியன்முன் சென்று காட்ட, அவையனைத்துந் தனது எண்ணத்தீதாடு மாறுபட்டமைபின், அவன் அவைகளை மறுத்துவிட்டனன்.

இங்ஙனமிருக்க, ஆலவாய்ச் சோக்கலிங்கப்பெருமானுக்குத் திருவாராகனம்புரிபும் அர்ச்சகர் தருமி என்பவர், அக்கடவுளை வணங்கி, "அநாதரகூடகா! அன்பருக்கு எளியாய்! அடியேனை அடைந்திருக்கும் நல்குரவை அடியேன் அகற்றுதற்கு அரையனால் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் பொற்கிழியைப்பெற அவானினேன். அதனைப்பெறுதற்கு இயைவதோர் பாசரம் அநுளுதல்வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்து நிற்க, கூடல்நாயகர் அவர்முன் தோன்றி,

“நொந்ததேர் வாழ்க்கை அஞ்ரிதைத் தும்பி!

காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ:

பயிலியது கெஇழீய நட்பின்,

மயிலியல் செறியெயிற்று அரிவை கூந்தலின்,

நறியவு முளவோ? நீ அறியும் பூவே.” *

* (இப்பாசரத்தின் பொழிப்புரை):—மணமாராய்தலேவாழ்வாகவுடைய அழகிய சிறகுடைய வண்டே! நீ அறியும் மலர்களில், பழகிய மிக்கநட்பால் விருப்பங்கொண்டு பொய்யுரையாமல், கண்டவுண்மையைக் கூறுக: மயிலின் சாயலும் நெருங்கிய பற்களுமுடைய பாண்டியன்தேவியாரது கூந்தல்போல நறுமணம் வீசும் மலர்களுமுளவோ? (என்றவாறு.)

என்ற பாடல் பொறித்த முறியொன்றை அத்தருமி கையிற் கொடுத்து, “நீ இதனைப் பாண்டியன்பாற் படித்துப் பரிசுபெறுதி” என்றருளி மறைந்தனர். உடனே அச்சிவத்துவிஜன், அக்கிழியைப் பெற்றான்போற் களிப் பெய்தி, பாண்டியன்பாற்சென்று அப்பாடலைப் படித்தனன். அவ்வேந்தனும், தன்கருத்தோடு பொருத்தமுற்ற பொருள் அமைத்திருக்கும் அப்பாசுரத்தைக் கேட்டு மெச்சி, அத்தருமியை நோக்கி, “நீர் இக்கவிதையைச் சங்கப்புலவரது அவைக்களம் சென்று சேர்ந்து அரங்கேற்றுவீராக” என, அவரும் அங்ஙனமே சென்று அரங்கேற்றினார். அச்செய்யுளைக் கேட்ட அவ்வவையிலிருந்த புலவர்களையாரும், “இச்சொற்றாக்குடையானே, அப்பொற்றுக்குக்கு முரியவன்” எனப் புகழ்ந்தனர். அப்பொழுது அவருள் ஒருவராகிய நக்கீரர் என்பவர்மாத் திரம் தாமதகுணத்தால் தருக்குற்று, “இப்பாசுரம் மாசுடைத்து” என்று இகழ்ந்தனர். அதுகேட்ட தருமி, அளவில் அடங்காக் கவலையைக் கொண்டவராய், “அந்தோ! கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமற் போயிற்றே! நம்முடைய அதிருஷ்டமிருந்தவாறு என்னை!” என்றிங்ஙனம் பலவாறு பன்னி, அங்கு நின்று எழுந்து, ஸ்ரீசோமசுந்தரக்கடவுளின் சன்னிதியைச்சென்றடைந்து கடவுளை வணங்கி, “ஸ்வாமி! சிற்றறிவுஞ் சின்னுவாழ்க்கையுமுடைய அற்பமனிதன், பேரறிவும் பெருவாழ்க்கையுமுடைய தேவரீரது கவிக்குக் குற்றங்கூறினால், அடியேன் புகல்வதென்னை? தாங்கள் அருளிய பாசுரம் மாசுடைத்தென்று நக்கீரர் இகழ்ந்தனர். யான் பொருளிழந்தேனென்று வருந்துகின்றிலேன்; எம்பெருமான் வாக்கும் பழிப்புற்றதே! என்றே அடியேன் தவிக்கின்றேன்” என்று முறையிட்டனர். அதுகேட்ட சடைமுடிக்கடவுள் புன்னகைகொண்டு, அத்தருமியை அவைக்குச்

செல்லுமாறு உரைத்தருளி, தாம் ஒருபுலவர்வேடம்பூண்டு அவையிடஞ் சார்ந்து, “கோட்டபில்லாத கவிக்குக் குற்றம் கூறியவர் யார்?” என்ன, நாட்டியபுகழ் நக்கீரன், “யானே” எனத் தருக்கிச் சொன்னான். உடனே கடவுள், “குற்றம் யாது?” என, புலவர், “புலால் பொதிந்த மேனியை யுடைய பெண்களின் குழலுக்கு மணம் இயற்கையதன்று; செயற்கையதே; ஆதலால், இக்கவி இல்லதுகூறல்என்னும் பொருட்குற்றத்தின்பாற் பட்டதாகும்” என்றனர். அது கேட்ட நம்பன், “துறக்கத்து நாரியர்தம் கூந்தலுக்கும் வாசனை செயற்கையோ” என, புலவர், “ஆம்” என்றனர். அப்பால், திரியம்பகமூர்த்தி அவரை நோக்கி, “உமது ஆக்துமநாதராகிய ஸ்ரீகாளத்திபிறைவர் பாகத்தில் எழுந்தருளி விளங்கும் ஸ்ரீஞானம்பிகையின் கூந்தலோ?” என்னலும், கீரன் கெடுகிதியால் மதிமருண்டு, பிடித்தபிடி விடாத கடுவனையுங் கராவையும் ஒத்தவராய், “அதுவும் அத்தகையதே” என்று கூற, சிவபிரான் செப்பலாயினர்:—

“கீர! பதார்த்தங்களிலுள்ள நன்மைதிமைகளை, மூடர்கள் அறியாமையாலும், முழுதும் ஆய்ந்த சிலர் பிடிவாதத்தாலும் அறிந்துகொள்கின்றிலர். அறியுமாறு போதித்தாலும், அறிவிலார்க்கு ஒன்றும் மனத்திற் புகுவதில்லை. மனமுரணுடையார் எவர்மொழியையும் மதித்தல்செய்யார். இஃது உலகத்தியற்கை. உலகத்தில் தர்க்கநூலறிந்தோர் உண்மையறிய வாதஞ்செய்யுங்கால், பதார்த்தங்களையும் அவற்றைத் தொடர்ந்த குணங்களையும் முன்னிட்டு இலக்கணங்கூறுவார்களேயன்றி வேறில்லை. நீயோ வாதமுறை எட்டுணையும் அறியாது பிதற்றுகின்றனை. நல்வழியில் தருக்கஞ்செய்யும் ஆற்றலைப் பெறக் கருத்துடையையாயின், இன்னே ஆன்றோருழிச் சென்று கற்று வருகி. வீணே

சூசர்க்கஞ்செய்து கொடுமைகட்டிக்கொள்ளாதே” என்று உரைத்தருள, நக்கீரர் பெரிதும் முனிவுற்றுத் தருக்கநூலை இகழ்ந்ததுமன்றி, தாம் கொண்டதே கொள்கையெனவுஞ் சாதித்தனர்.

அப்பால் சிவபிரான், தமது நெற்றிநயனத்தையும், கற்றைச்சடிலத்தையுஞ் சிறிது காட்ட, புலவர், “நீர் மெய்யெல்லாங் கண்ணாக்கினாலும், யான் சிறிதும் அஞ்சேன். சடைகண்டு உடைதலுறேன். இதனால் நும் தோல்கி வெற்றியாகாது” என்று உரைத்தனர். உடனே நிலகண்டப்பெருமான் கோபங்கொண்டு, கீரனை நோக்கி, “புலவ! மமவையாற் பிடிவாதஞ்செய்து, மறைகளும் அறியாத மலைமகளது கூந்தற்கும் வடுவுரைத்தனை. தருக்கநூலையுந் தருக்குற்று இகழ்ந்தனை. ஆகலால், நீ குட்டநோயால் வருந்தக் கடவை” என்றனர். உடனே நக்கீரர் நடுநடுங்கி, அருட்பெருஞ்சோதியாகிய சிவபெருமானை வணங்கி, “அடியேன் செய்த பிழைகளைத்தையும் பொறுத்து, சாபவினை தவிர்த்தருளல்வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணுதற்கடவுளும், “நீ கைலைசென்று வணங்கின் சாபவினை நீங்கும்” என்று மறைந்தருளினார். பின்பு, நக்கீரர், தக்ஷிணாகயிலாயமாகிய ஸ்ரீகாளத்திசுஷக்திரத்திற்குச் சென்று ஸ்வாமி யைத்தரிசித்து வணங்கிப்பிரபந்தம்பாடி, குட்டநோய்தீர்ப்பெற்று, பரமசாந்தசம் பன்னராய் விளங்குவாராயினார்.

இனி, ‘எண்’ என்பதற்குச் சோதிடநூலென்றும் பொருள் கொள்ளப்படுதலால், அதற்கு ஏற்பவும் ஓர் வரலாறு இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படும்.

நீதிகதை—2

காடுறைந்தும் கரந்துறைந்தும் ஆசின்றி மீண்ட பஞ்ச பாண்டவர், உபப்லாவியத்தில் வீற்றிருந்து, தமது உயிர்க் குயிராகிய ஸ்ரீகண்ணபிரானை அழைப்பித்து வணங்கி, “தேவரீரே துரியோதனன்பால் தூதுசென்று, எமக்குரிய தாயபாகங்களை வாங்கித்தரல்வேண்டும்” என்று வேண்டினர். அவர்களிடத்தில் அன்புடைய ஸ்ரீவாசுதேவனும், அவர் பிரார்த்தித்தவாறே தூதராய் அத்தினபுரஞ்சார்ந்து, அவைக்கண் வீற்றிருந்த துரியோதனனை நோக்கி, “அரசர்க்கரசே! நின் சோதரராகிய பஞ்சவர், விதித்தவாறு விலகாது வனவாசமும் அஃஞாதவாசமுங் கழித்து மீண்டனர். அவர்க்குரிய தாயபாகத்தைத் தருகி” என்றனர். அது கேட்ட அந்தன்மைந்கன் சினந்து, “பதசலனஞ்செய்வதற்கும் பாண்டவர்க்கு இங்கு இடமில்லை” எனவும், “பேரரில் வென்றவரே நாடாள்வர்” எனவுங்கூறி மற்றும் இகழ்ந்து பேசினன். உடனே கண்ணபிரான் புறப்பட்டு ஐவர்பால் அடுத்து, “துரியோதனன் சமர்புரியவே எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றான்” என்று உரைப்ப, தருமபுத்திராதியரும் பொருதற்கு ஒருப்பட்டு எழுவாராயினர்.

இங்கு இவ்வாறாக, துரியோதனன் தனது மூதாதையாகிய வீமேரை வணங்கி, “இனித் தொடங்கவிருப்பதாகிய பாரதப்பேரரில் யாமே வெற்றிபெறுதல்வேண்டும். அதன்பொருட்டு முற்படச் செய்யத்தகுவது களப்பலியே. ஆதலால், அதற்கு உரிய காலத்தையும், பலிக்கு உரியாரையுந் தெரிதல்வேண்டும்” என, வீடுமன் அவனை நோக்கி, “குழந்தாய்! சுயோதனா! வெற்றிபெறுதற்கு ஏற்ற ஓரையை நோக்கிக் கணிக்கும் வல்லமை சகதேவனிடத்திலின்றி மற்றியாரிடத்திலும் இல்லை. நீ சென்று கேட்கில், அவன் சிறிதும் விகற்பமின்றி விளம்புவன். களப்பலிக்கு உரிய

காளையாவான், இராவானே. அவனும், உன்பொருட்டுத் தனது உயிரையும் ஒருபொருளாக மதியாது, தன்னைப் பளி கொடுக்கச் சம்மதித்து வருவான். அவனிட்டுத்து விரைந்து சென்று கேட்க” என்றுரைத்தார். இராஜராஜன், “நம் மேல் முழுப்பகைகொண்டு முனைந்துநிற்கும் ஐவரில் இளையான் கூறும் முகூர்த்தத்தை நாம் எவ்வாறு நம்புவது?” என, வீடுமர் பின் வருமாறு சொல்வார்:—

“துரியோதன! உலகத்தில் நற்குடிப்பிறப்பும் நல்லொழுக்கமும் வாய்க்கப் பெரியோர், அடாதன கூறுதற்கு எழு வாராபினும், அவரது நா அங்ஙனம் எழுவதில்லை. அவர்கள் சந்திரனது தண்ணிய கிரணம்போல் பக்தபாதமின்றி யாவர்க்கும் இன்பத்தை விளைக்கிறவர்களேயன்றி வேறன்று. மெய்ம்மைவழியால் வரும் ஊதியம் சிறியதெனினும், அதனினின்று அவர் விலகார். பொய்ம்மை வழியால் வரும் லாபம்பெரிதெனினும், அதனைச் சிறி துஞ்சித்தியார். ‘நன்மைவிதைத்தால் நன்மைவிளையும், தீமைவிதைத்தால் தீமை விளையும்’ என்ற உரையை உறுதியாகக் கொண்டு, தமது வாழ்நாளை நன்னெறியிலேயே நடாத்தும் அவர்கள் மாட்டு, அன்னியர்கள் செய்கின்ற தீமைகள்யாகும் நன்மை களாகவே முடிகின்றன. அவர்கள் திரிகரணசத்தியுள்ளவர்களென்று அறிவாயாக. சகதேவன் அன்னவர்களில் ஒருவன். அவன் சர்வசாஸ்திரபாரங்கதன்; சகலகுணசம்பன்னன்; தத்துவஞானி. அவன் விஷயத்திலே லா நீ ஐயமுறுகின்றனை? நன்று! நன்று! இஃது அறிவீனமே. நீ இக்கணமே அவன்பாற் சென்று முகூர்த்தங்கேட்டு வருதி” என்றனர்.

அதுகேட்டு ஐயப்பாடகன்ற அவ்வேந்தனும், அன்ப்பொறியொன்றார்ந்து, சகதேவனை அடுத்து, “போரில் ஐயம்பெறுமாறு களப்பலிகொடுத்தற்கு ஏற்ற ஓர் நன் முகூர்த்தங் கணிக்கு” எனலும், அவ்விளையோன் அவனை

வணங்கி உபசரித்து, “சாபமாதத்தில் தண்கதிரும் வெங்கதிரும் ஒன்றிய நாளிரவே களப்பலிகொடுத்தற்கு ஏற்ற காலம். அவ்வோரைதவறின், தோல்வியுறுவீர். இது தீண்டம்” என்றனன். இங்ஙனம் உள்ளவாறு ஒரைகணித்துரைத்த தோன்றலை, துரியோதனன் உள்ளங் களிதூண்டத் தழுவி, அவனிடத்தில் விடைபெற்று, உரககன்னியின் புதல்வன் பாற் சேரலும், அவ்வாண்டகை, அவ்விராஜராஜற்குக் தண்டன் சமர்ப்பித்த, “வந்தகாரியத்தை விளம்பலவேண்டும்” என வணங்கிக்கூறி நிற்க, துரியோதனன், அவனை நோக்கி, “அப்பா! குமரா! இனி மூளவிருப்பதாகிய பாரதப்பேரில் வெற்றிபெற விரும்பிய யான் இப்பொழுது புரியத் துணிந்திருக்குங் களப்பலிக்கு ஏற்ற உத்தமலக்ஷணம் வாய்ந்த புருடன் நீயேயென்று மதித்து, உன்பால் வந்தனன். நீ அதற்கு இணங்குவையோ?” என்றனன். அதுகேட்டுக் களிப்புற்ற பாண்டவர்குலக்கொழுந்தாகிய இராவான், அவ்வத்திவேந்தனை நோக்கி, “ஐயா! பிதாவே! தந்தைமொழியைத் தனயன் கடத்தல் நம்குலத்தில் வழக்கில்லையே. யான் தாங்கள் குறிப்பிட்டகாலம் வரை உபிருடன் இருப்பேபனாகில், என்னைப் பலியீடுசெய்துகொள்வீர்களாக” என்றுரைத்தனன். அதுகேட்ட அரசன் அகங்குளிர்ந்த களிப்புடன் அந்த இராவானை எடுத்திணைத்து, “நங்குலத்தில்முன்னொருபுதல்வன் தனதுயெளவனத்தைத் தன்னுடைய பிதாவுக்கு நல்கித் தரணிமுழுதும் புகழ்பரப்பினன். நீயோ உபிரையே கொடுத்து உலகமூன்றினும் உயர்புகழ் பரப்பின. நீயே குமாரன்; நீயே குருகுலக்கொழுந்து” எனப் பற்பல புகழ்ந்து, பலியீடுதற்குரிய காலத்தையும் அவனிடத்தில் உரைத்து, விடைகொண்டு, வந்தகாரியம் நிறைவேற்றிற்றென்ற களிப்பு அத்திருகரடைந்தனன்.

இங்ஙனம் துரியோதனன் செய்துகொண்டவையெல்லாம் அறிந்த கண்ணபிரான், பாண்டவர் பால் அணுகி, “பாரதப்போரில் வெற்றியடைய விரும்புவீராயின், துரியோதனனுக்கு முன்பே, நீவிர் களப்பலியூட்டல் வேண்டும்” என்று உரைத்தருள, அவர்களும், “அங்ஙனமே செய்வோம்: பலிகொடுத்தற்கு உரியாரையும், அதற்கு ஏற்ற ஒரு காலத்தையும் தேவரீரே கணித்தருளல் வேண்டும்” என்றார்கள். கண்ணபிரான், “பலிக்கு உரியவன் யானே” என்றும், “அதற்கு ஏற்ற காலமாவது சாபமாஸத்தில் நாள் பதினான்கில் சந்திரனோடு சூரியன் ஒன்றுதலாகிய நாளின் இரவே” என்றும் செப்பியருளினார். அதுகேட்ட பாண்டுகுமாரர் மனம் துணுக்குற்று, ஸ்ரீகண்ணபிரானைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு, “உம்மைக்களப்பலிகொடுத்துப் பெறும் அரசவாழ்க்கை எங்கட்கு வேண்டாம். யாங்கள் இன்னே மீண்டும் காடுசென்று காலங்கழிப்போம்” என்றனர். அடுத்துறின்ற இராவான் ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி, “யான் களப்பலியாகத் துரியோதனனுக்கு நேர்ந்துள்ளேன். நீவிர் அவனுக்கு முந்துவதால் இப்பொழுது உமக்கு நேர்ந்தேன். என்னைப் பலிகொடுத்து வெற்றிகொள்வீராக. யான் இப்பொழுது இறக்கினும், இனிவருவதாகியபோரைப் பார்க்கவும், போர்புரியவும் வேண்டும்” என்றான். ஸ்ரீகோவிந்தன் அவ்வரங்களை அவனுக்கு அருளி, நாள் பதினான்கில் வரவிருந்த கதிர்மதி சங்கமத்தை நாள்பதினான்கிலேயே வரப் பணித்து, இரவில், ஐவருடனும் இரவானுடனும் ஜன்மதேசத்திற்சென்று, “யாமள” முறைப்படி, அதிவீரகுராகிய இரவானைப் பத்திரகாளிமுன் பலிகொடுத்து மீண்டனர்.

ளும் முற்பட்டதாகிய 'ஐயமிட்டுண்ணுதலையே' ஓர் விசத
மாகக் கொண்டொழுகுவன், இம்மையில் எவர்க்கும்
நண்பனாகி இன்புறுவதுமன்றி, மறுமையிலும் முத்திப்
பேற்றுக்கு உரியவனாகின்றனன். இவ்வறவினையை, ஆன்
ரேர், பொருண்முட்டுப்பாடுற்றகாலத்தும் கைவிடுவதில்லை;
களவாடியேனும் தம் சடைப்பிடியைக் காத்தொழுகுவதிற்
பிறையார்: "பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த; புரை
நீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்" என்றிருத்தலால்.

நீ திகைத—1

* மாளு மலைவளனும், தேனாடு பொழில்வளனும்,
கானாடு நிலவளனும் மல்கிப் பொலிந்த மேனாடாகிய கோ
நாட்டிலுள்ள கொடும்பாளூரிலே, இடங்கழியாளர் என்
னும் அரசரொருவர் இருந்தார். அவர், அடல்வலியால்
மடங்கலேறன்னவர்; குறைவற்ற செல்வத்தாற் குபேரனா
வர்; கற்ற கல்வியாலும், கடவுட்பக்தியாலும் நற்றவக்
கும்பமுனியொத்தவர். இவர் தராசென நின்று தண்ணளி
யால் உலகம் புரக்கும் நாளில், அவ்வூரில் ஓர் சிவபக்தர்
இருந்தார். அவர் உலகத்தில் உதிக்கும்பொழுதே, தயை
யுங் கொடையும் உடன்கொண்டுவந்தவர்; பவந்தொலைப்
பது சிவமேயெனத் தெளிவுற்று, சிவாலயங்கடோறுஞ்
சென்று சேவிக்கும் நியமத்தை உடையவர். அன்றியும்,
அவர், பூதானம், கோதானம், சுவர்ணதானம், கன்னிகா
தானம் முதலான மகாதானங்கள் பவற்றுள்ளும் அன்ன
தானமே மேலானதெனத் துணிவுற்று, சாதி, மதம், உற்

---

* மாளு - மால் நாடு என்று பிரியும்; மேகங்கள் தேடி
விரும்பி வந்தடையப்பெற்ற; பிகவுயர்ந்த என்றவாறு.

ரார், உரூதார் முதலிய வேற்றுமைகளைச் சிறிதுஞ் சிந்தி யாது, பசித்தார்க்குப் புசிப்பளித்தலையே விரதமாகக் கொண்டொழுக்கின்றவர்.

“ஸத்காரியத்திற்குச் சத்துருக்கள் பல” ஆதலால், இப்படியிருக்கும் இவரை, கொடுவினைப்பயனாக மிடிப்பிணி வந்தடுக்கலாயிற்று. மேலும், மழையின்றி அவர்கழனிச ளனைத்திலும் பயிர்கள் வாடி வதங்கின. அதனால், அவர் விளைநிலங்களை விற்று விருந்தோம்பத்தொடங்கினர். இத னால், அவர்க்கு வறுமை மேன்மேல் மல்கலாயிற்று. இங்ங னம் அவர்க்குத் தரித்திரம் அதிகப்படஅதிகப்பட, தெய்வத்தின் சோகனையால் விருந்தினரும் மிதமிஞ்சி வந்து, அவரில்லத்தில் நிறைவாராயினர். பசித்தோர்முகத்தைப் பார்க்கப்பொருத அத்தொண்டர், என்னசெய்வார்! மனை வியுங் குழனியும் அணிவனவான அணிகலன்களையும், பசுக் களையும், மற்றுமுள்ள பாத்திரபண்டங்களையும் அன்ன தானத்தின்பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்தனர். வெண்கலங் களால் நிறைவுற்றிருந்த அவரில்லம், மண்கலத்திற்கும் வறுமையுற்றது. அவரும் அவரில்லக்கிழத்தியும், சுற்றுடை யன்றி மற்றுடை அற்றனர்; என்றாலும், தாம் கடைப் பிடித்திருந்த விருந்தோம்பலென்னும் விரதத்தில் சிறிதும் குறைபட்டிலர்.

இவ்வாறு சிலநாள் கழிய, அந்தப் பத்தர் மெத்தவும் வறியவராயினர். ஓர்நாள், நெடுவழிநடந்து இளைத்தவரும், காலே கண்ணகித் தத்தளிப்போரும், வாய் கையாக வழங் குவோரும், அட்டுண்ணாது ஐயமும் பிச்சையும் வாங்கி அருந்துவோருமாகிய தள்ளா விருத்தினர்பலர், முன்றி லிலும், புறந்திண்ணையிலும், அடுத்துள்ள மன்றங்களிலும் பசியால் வாடி வருந்தி நிறைந்திருக்கின்றனர். அதைக்

கண்ட அத்தொண்டர், அவரது எரிபசியைப் பரிகரித்தற் குத் தம்மிடத்து யாதொன்றும் இல்லாமையை எண்ணி யெண்ணித் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி இங்ஙனங் கூறிப்புலம் பினர்:—

“அந்தோ! கெட்டேன்! கொடிய தேட்கொட்டுப் போலும் கொள்வீர்தீர்க்கொழுந்துபோலும் கொடிய அடி வயிற்றிற் கடுகெடுத்துக் கனல்வதாகிய பசியாற் களைப் படைந்திருக்கும் இவர்களது முகத்தைக் கண்டும், அவரது பசியை ஆற்றுவதாகிய நல்வினையைப் புரியப்பெறாத யான், உயிருடன் இருக்கின்றேனே! என்னிலும் மாபாவி யாண் டுளன்? எனது உயிர் வலிதுபோலும். கஷ்டங்கஷ்டம்! இவ்வுச்சிப்பொழுதில் என்னை ஒருபொருளாக உன்னி இங்குற்ற இவர்க்குப், ‘போனகம் இன்றில்லை; நாளை’ என் பேபேனோ? அல்லது, ‘என்றுமே இல்லை’ என்பேனோ? அன்றி, இங்ஙனம் மொழிதற்கு இயலாது இக்கணமே இறந்துபடுவேனோ? மற்று என்னதான் செய்வேனோ? ஒன்றுந்தெரிகிலேன்! இல்லையென்பது இறப்பினுந் தொல் லை. உயிர்நீப்பேனும், பசித்திருக்கப்பார்த்த பாவம் நம் மைப் பற்றுகொழிவதின்று. ஆதலால், களவாடியேனும் இவர்கள் பசிப்பிணியைப் பரிகரித்தலே தகுதி. அவ்வாற யின், நம் கடைப்பிடியைக் காத்தோமாவோம். களவுபுரிய லாமோவெனின், ஆம்: அச்செல்வம் நல்வழிச்செல்லுத லான். இதற்கு உதாரணம், ஆலிநாடருமாவர்” என்று முடி வில் துணிவுற்ற தொண்டர், அவ்விடத்தினின்று எழுந்து, இடங்கழியாசனது பண்டாரத்திற் புக்குச் செந்நெற்குவிய லிற் சிறிது முகந்தெடுத்தனர். அதுகண்ட காவலாளர், அவரைக் கொண்டுபோய்க் காவலர்முன்னர் விடுப்ப, அரை யன் அன்பரை நோக்கி, “நீர் இங்ஙனம் புரிதற்குக் கார ணம் என்னை?” என வினவ, தொண்டர் சொல்லுவார்:—

“வேந்தே! பசித்திருப்பாரைப் பார்க்க, இவ்வெளியேன் சகிப்பதில்லை. இல்லையென்பார்க்கு இல்லையென்று உரைக்க என் நா எழுவதில்லை. ரோர்த்தார்க்குச் சோறிடுவதே இவ்வேழையின் நோன்பு. இதனை இதுகாறும் இடைவிடாது காத்தற்கு, உடைமையெல்லாம் இழந்தனன்; இப்பொழுதோ, கையில் ஒருகாசேனும் இலன். கடன் கொடுப்பாரும் இலர். இவ்வாறாக, இன்று என் இல்லத்தில் அடர்த்திருக்கும் அத்திகட்கு ஓரளவும் இல்லை. அவர்கள் பசித்து வந்து உணவுபெறாது வெறுமை போதலால் வரும் பாவத்தினும், களவாடலால் வரும் பாதகம் மிகச்சிறிதென மதித்து இங்ஙனம் புரிதலுற்றேன். நீதிநூன்முறைப்படி நண்டம்புரியக் கருதுவையேல், விலங்கிட்டுக் காவலில் இருத்தாது, தயவுசுரந்து தலைதுணித்துவிடுமாறு ஆணையிடவேண்டுகின்றனன்: பசித்தோர்க்குப் பாலனங்கொடுத்துப் பாலனஞ்செய்யும் ஓர்நல்வினை பெறாத இப்பாவிக்கு, மரணதண்டனையே மிகவும் சால்புடைத்து” என அடியவர் பணிவுடன் பணித்தனர்.

அவையனைத்துங் கேட்டு ஆச்சரியமுற்ற அரசன், சட்டென்று அரியணைவிட்டு இழிந்து, அன்பரைத் தம் மார்புறத் தழுவி, ஆதனத்தில் இருத்தி வணங்கி, “அடிகாள்! நீவிர் செல்லை அள்ளவந்த கள்ளரல்லீர்; என்னை ஆளவந்த கடவுளேயாவீர். பெருமலையொத்த பொற்குப்பையும், தானியக்குளியலும் கணக்கறப் படைத்திருந்தும், இடமும் ஏவலும் குறைவின்றி எய்தியிருந்தும், யான் இதுகாறும் யாதொருபயனையும் அடைந்தேனில்லை; புதையல்காத்த பூதமாளேன். என்னை என் உயிர் வாழ்க்கை! என் பிறவியைச் சடுக; சடுக. இங்ஙனம் பாவிபினும் பாபியாகிய என்னையும் ஓர் ஆளாக்க உன்னி எழுந்தருளிய மகாத்துமாளே! இன்றுமுதல், இவ்வேழைக்கு உரிய செல்வமனைத்

தையுந் தேவரீருடையதாகவே பாவித்து, தருமகாரியந் தலைசிறப்ப நடாத்துவீர்களாக. இனி, எனக்கு உரிமையாதொன்றும் இன்று” என்று புகன்று போற்றினன். தொண்டரும், அக்கோமகனன்பிற்கு உவந்து அவனை வாழ்த்தி, அன்றுமுதல் அவனுடைய பண்டாரத்திலுள்ள தானியத்தாலேயே அன்னதானத்தை அணிபெற நடத்திவருவாராயினர். அப்பால், இவ்விருவரும் இகபரமிரண்டிலும் இன்புற்றனரென்பர்.

நீதிகதை—2

வ்னாங்கலங்களால் வளைப்புண்ட, இருவகைச் செல்வத்திலும் இளையாத இளையான் குடியென்னும் ஊரிலே மாறன் என்ற ஒரு வேளாளர் இருந்தார். இவர், “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்றெல்லாம், தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்,” “ஓதுவா ரெல்லாரும் உழுவார்தம் தலைக்கடைக்கே,” “மேழிச் செல்வம் கோழை படாது” என்ற படி எவ்வகைத்தொழிலிலும் மேம்பட்ட தம் குலத்தொழிலாகிய வேளாண்மையால் புலியையும், உபந்யாசமாரியால் அவையையும் அலங்கரிப்பவர்; அலரால் சிவபிரானது அடித்துணைகளையும், அன்னத்தால் ஏழைகளின் வயிற்றினை யும் நிரம்பச்செய்பவர். விருந்தோடன்றி அருந்தலும், மெய்ம்மையுந் தண்மையும் இன்றி உரைத்தலும், இரவலர் மொழியும் இனிய புராணங்களும் அன்றிக் கேட்டலும், தமது கரங்களை ஈதற்கும் ஈசுவரகைங்கரியத்துக்கும் அன்றி நீட்டலும், கழனிக்குங் கற்றோரவைக்குங் கடவுளாயைத்துக்கும் அன்றி நடத்தலும், அறத்தையும் அரணையும் அன்றி உள்ளத்து உன்னலுஞ் செய்யாதவர்.

விருந்தோம்புதலே பிறந்த பிறப்புக்குப் பெரும்
 ழீபறெனத் துணிவுற்ற அந்த நாயனார், நாடோறுந் தம்
 இல்லத்து வரும் அதிதிகளை எதிர்சென்றழைத்துவந்து,
 தண்முகங்காட்டி இன்மொழிதொடுத்து வணங்கி, உரிய
 காலத்தில் அறுவகைச்சுவையுடைய நால்வகை உணவுகளை
 யும் அவரவரது விருப்பின்படி அருந்திவந்ததனால்,
 “இறைத்த கிணறே ஊறும்,” “ஈவார்பொருளே மீதோங்
 கும்” என்ற பழமொழிப்படி, அவர்க்குச் செல்வம் ஒன்று
 பத்தாகப் பெருகிப் பெருவள்ளமாயிற்று. அதனால்,
 அவரை அனைவரும் மானிடக் குடேபரென வழுங்கலா
 யினர்.

இவ்வாறிருக்க, சிவபிரான், அவ்வினையான்குடியார்
 பொருட்பெருக்குற்றகாலத்தில் நடாத்திவந்த அன்னதா
 னத்தை நல்குரவடைந்த காலத்தும் நடாத்தவல்லுநர் என்
 பதையும், தாம் அறிஞர்க்கு வறுமையை அளித்தல் அவர்
 தம் நலத்தின்பொருட்டே என்பதையும், முடிவில் இன்ப
 மே யாகும் என்பதையும், அதனை அறியாதார் தர்மஞ்
 செய்த தமக்குத் துன்பஞ்செய்தார் கடவுளெனத் தம்மை
 நோதல் பாவமென்பதையும், எத்தகைய துன்பத்திலும்
 ஆன்றோர் கடைப்பிடியைக் கைவிடார் என்பதையும் உல
 கறிந்து உய்யுமாறு திருவுளங்கொண்டு, அந்நாயனார்பால்
 இல்லாமையை ஒல்லையில் செலுத்தினர். அதனால் அவர்
 சொல்லமுடியாத அல்லலுற்றனராயினும், விரதபங்கமுற
 வண்ணம் தமக்குரிய வீடு மாடு விளை நிலங்களிற் சிலவற்றை
 விற்பும், தாமே விலைப்பட்டு இறுக்குமாறு அத்துணைக்
 கடன்கொண்டும், அதிதீபூஜையை முன்னமேபோலப்
 பின்னரும் குறைவின்றிச் செய்துவந்தார்.

இப்படியிருக்க, ஒருநாள் சோனைமாரி சொரிதர, விருந்தினரொருவரும் வந்திலராதலால், அன்று பகல் முழுவதும் அமுதருந்தாது பட்டினியேயிருந்தநாயனார், இரவில் தமது இல்லக்கதவம் அடைத்துத் தாளிட்டு உறங்காரிற் கையில், ஸ்ரீகைலைமலைவாசியாகிய கண்ணுதற்பெருமானே ஓர் சைவவேடதாரியாய் ஆங்கு எழுந்தருளி, புதவுபுடைத்து அழைப்ப, மாறனார் களிப்புற்றெழுந்து, கவாடந் திறந்து, அப்படிவரைப் பலனத்துள் அழைத்து உபசரித்து ஓர்ஆதனத்தில் அமரச்செய்து, அவருக்கு அமுதருத்த வேண்டிமென்ற அவாவினால், தமது மனைவியை, 'என்ன உள்ளது?' என்று வினவ, அப்புண்ணியவதியும் அடுதற்கு உரிய பொருளொன்றும் இன்மையைக் கூறித் துக்கித்தனள். அதனைக்கண்ட நாயனார், "தெய்வமே! இனி யான் என்னசெய்வேன்! பசித்து ஒருவர் வந்திருக்க, உயிர்த்து இன்னும் இருக்கின்றேனே! அனிச்சப்பூவினும் அதிதிமுகம் மிக மெல்லியது என்பரே! அவர்முன் இனி யான் எவ்வாறு செல்வேன்" எனப் பலவாறு பிரலாபித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவரில்லக்கிழுத்தி அவரை வணங்கி, "இன்று நம்கழனியில் வித்திவந்த முனைநெற்களை வாரிக்கொணரின், அவற்றை வறுத்துத் தக்கவாறு பாகஞ்செய்து அன்ன மளிக்கலாம்" என, அதுகேட்டுக் களிப்புற்ற நாயனார், உடனே அம்மழைக்காரிருளில், காலால் நெறிதடவிக் குறி வழிப் பழனஞ்சார்ந்து, முனைபுறத்திட்ட வித்தினை அரித்துக்கொணர்ந்தனர்; இந்தனத்தின்பொருட்டு இற்கூரையிற் சில பிரித்துக்கொடுத்தனர்; கறிக்கு வேண்டிப் புறக்கடையிலுள்ள குழியினின்றும் வெளிப்படாத பயிர்களைப் பிடுங்கிக்கொடுத்தனர். அவற்றையெல்லாம் அவர்பத்தினி அமுதினும் இனிப்ப அட்டுவைத்துத் தம் கொழுநர்க்கு அறிவித்தனர். அவரும், வந்த சைவரை அமுதுண்ண அழை

ப்ப, அக்கடவுள் இடபாருடராய் அந்நாயனார்க்கும் அவர் மனைவியார்க்குத் தரிசனந்தந்து, நீங்காத பேரின்பத்தை அனுபவித்திருக்குமாறு அருள் புரிந்து மறைந்தனர்.

சிறுத்தொண்டநாயனார் சரித்திரமும் இங்குப் பொருந் துவதாகும்.

“ஒப்புரவொழுது.”

இதன்பொருள், உலகநடையை அறிந்து அழற்கு ஏற்ப உப காரமாக நடந்துகொள் என்பதாம்.

உள்ளத்தால் எல்லாந் துறந்த துறவிபேயாயினும், உலகெல்லாம் ஒருகுடை நிழற்றும் உயர்க்கையரசனே யாயினும், கவ்வியிற் கரைகண்ட கவிநாவலனேயாயினும், மற்றும் எத்தகைய சதுரனேயாயினும் உலகத்தே தா டொப்ப ஒழுகாவிடின், அவர்கள் யாவரும் ஆன்றோரால் இகழப்படுதற்காளாகின்றனர். எல்லாம் அறிந்த நல்லோர், உலகம் உள்ளதை இல்லையென்றாலும், இல்லதை உள்ள தென்றாலும், அவ்வண்ணமே தாமும் பாவித்து ஒழுகாநிற்பர். இவ்வொழுக்கத்தினின்று மாறுபட்டவரைப் பித்த ரென்றாலும், பேயரென்றாலும் இழுக்காது. அன்றியும், “ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான்; மற்றையான், செத்தா ருள் வைக்கப்படும்” என்றபடி, உலகத்தில் ஒப்புரவறிந்து நடப்பவனே உயிருடன் வாழ்வவனாகின்றான். அங்ஙனம் அறிந்து நடவாதவன் செத்தவனேயாகின்றான்.

நீதிகதை—1

துரியோதனனால் வஞ்சனையாற் கட்டுவிக்கப்பெற்று வரியூட்டப்பட்ட அரக்குமானிகையினின்றும் பிலத்தின் வழி புறம்போந்து உயிருய்ந்த ஐவருங் குந்தியும், இடிம்ப வளத்திற் செல்லுங்கால், அவர்கள்மேற் சினங்கொண்டு

அவ்வனத்துக்குரிய இடிம்பனென்னும் ஓர் முரட்டவுணன் போர்புரிதற்கு எழுந்துவர, வீமசேனன், அவனை வான ரம்பையர் எதிர்கொண்டு மணப்பச் செய்த துமன்றி, தன்னை விரும்பி எதிர்கொண்ட அவனது தங்கையாகிய இடிம்பி என்பானைத் தானும் மணந்தனன். அப்பாற் சில தினங்களுள் அவன் அவளிடமாக வன்மையில் தன்னை யொத்த கடோற்கஜன் என்ற ஒரு புதல்வனைப் பெற்றனன். பிறகு, இடிம்பியும் மகனும் வீமனை வணங்கி, “நீர் நினைத்தபோது வருவோம்” என்று உரைத்து, விடை பெற்று அப்பாற் போயினர்.

அதன்பிறகு, ஐவரும் தாயும் வியாதமுனிவர் கூறிய படி அரசுகேகாலத்தை நீத்து, அந்தணர்வடிவுடன் ஏகசக்ய புரத்திலுள்ள அக்கிரகாரத்துட் சென்று சேர, எதிர்கொண்ட ஓர் அந்தணன், அவர்களது முகவிலாசத்தையும் கம்பீரமான தோற்றத்தையுங் கண்ணுற்று, “இவர்கள் சாமானியரல்லர்; தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவரே” எனத் துணிவுற்று, அவர்களை அழைத்துத் தனது இல்லிடஞ் சார்ந்து, அவர்களை நோக்கி, “ஐயன்மீர்! இவ்விடு தங்களுடையது; யான் தங்கள் ஏவலானன் என்று நினைத்து இங்கேயே சுகமாக வாழ்வீர்களாக” என முகமன்பல கூறினன். அவன்மனைவியும் அவ்வாறே குந்தியை உபசரித்தனள். அப்பால் அந்தணனும், ஐவரும், பார்ப்பினியும், குந்தியும் மனமொத்த அன்புடன் அளவளாவி இன்புற்றுறைந்தனர். ஐவரும் பிகைதேயேற்று உண்டு காலங்கழித்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், சிலகாலத்திற்குமுன் அவ்வூரிலே பகாசுரனென்ற ஒரு மாபாவி வந்து புகுந்து, அங்கு உள்ள மனிதர்களைக் கண்டகண்ட இடத்திலெல்லாம்

கொன்று தின்னத் தலைப்பட்டனன். அதுகண்டு அச்ச முற்ற அவ்வூரார்யாவரும் ஒன்று கூடி அவனைநோக்கி, ‘அவுணர்வேந்தே! நீ இவ்வாறு ஜனங்களைக் கொன்றுதின் றால், இன்னுஞ் சிலநாளில் மானிடவர்க்கம் நிர்மூலமாகி யொழியும். அப்பால் உன் பசியை நீ எவ்வாறு ஆற்றிக் கொள்வை? தமக்குத்தாமே கேடுசூழ்ந்துகொள்பவரை யாம் எங்குங் கண்டிலோம். இனி நீ இந்த அடுத்த காட்டி லே இருந்தால், இவ்வூரின் வரிசைமுறையாக ஒவ்வொரு வீட்டினின்றும் சகடுநிறைய அடிசிலும், அதனை சுர்த்துச் செல்லுதற்குக் காணையிரண்டும், அதனை ஊர்ந்து செல்லு தற்கு மனிதன் ஒருவனுமாகத் தினமானம் நின் பசிவேளை தவறாது நாங்கள் அனுப்புகின்றோம். நீ எல்லாம் புசித்து, அங்குத்தானே இருக்கக்கடவை’ என, அவுணனும் அதற்கு இணங்கி, அணித்தான அவ்வளத்திலேயே புக்கு வாழ்ந்தனன். அன்றுமுதல் அவ்வூராரும் வீட்டுமுறை யாகப் பண்டிநிறைய உண்டியும் காணையும் ஆளும் இடையறாது அனுப்புவதாயினர். இங்ஙனம் நிகழ்கையில், பாண்டவர் வசிக்கின்ற இல்லத்து முறைநாள் அடுத்துவரலும், அவ்வீட்டுவேதியன் மனந்தபித்துக் கண்ணீர் ஆராய் ஓடக் கதறி அழுது, மனைவியை நோக்கி, ‘எனதுள்ளத்திற்கு இனியாளே! நாளை நாம் பகனுக்கு உணவனுப்புதல்வேண் டும்; அவனுக்கு இரையாகும் நரனும் யானே யன்றி வேறில்லை. நம் புதல்வியையும் புதல்வனையும் நீ நல்லவண் ணம் போஷித்துக்கொள். எனது பிரிவால் வருந்தற்க’ என, மனைவி, ‘பிராணநாதா! யானே அக்கொடியானுக்கு இரையாதல் தகுதி; தங்களை இழந்து யான் உயிரற்ற உடல் போல் உலகத்தில் இருப்பேனோ? இச்சிறுமியையும் சிறுவ னையும் போஷித்து இக்குடும்பபாரத்தைத் தாங்கித் தலைப் படுதல் தங்களால் இயல்வதன்றி, பேதையாகிய என்னால்

எவ்வாறு இயலும்? மலையை மண்ணாங்கட்டி தாங்குமா? நாதா! என்னை மணந்ததன்பயனாக, சிறுவரிருவரைத் தாங்கள் அடைந்துள்ளீர். இனிப் பெறவேண்டுவதொன்று இன்று. ஆதலால், யானே அந்த அவுணனது பசிக்கு ஆஹாரமாகின்றேன். அவ்வாறாயின், தங்கட்குப் பிராண ரகசு புரிந்த பேரறப்பயனோடு, தனது பெருமை வாய்ந்த மணவாளன்பொருட்டு அருமை வாய்ந்த தனது உயிரையும் உடலையும் தியாகஞ்செய்தாளென்ற ஒர் பெரும்புகழையும் யான் அடைவேன். அடியேனுக்கு இப்பேறுகளை அருளுதல்வேண்டும்” எனப் புகன்று, கண்ணீர்சொரிந்து, அவன்பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கின்றனள். இங்ஙனம் பெற்றோரது அழுமுகங்கண்ட குழவிகளும் ரோதனஞ்செய்யத் தொடங்கின.

இவ்வாறு இவர்கள் தாம் மூழ்கிய கவலைக்கடற்கு ஓர்கரைகாணாது கலங்குதலைக் கண்ணுற்ற ஸர்வஜீவதயாபரையாகிய குந்திதேவி அவர்களை நோக்கி, “தம்பதிகளே! நீவிர் இவ்வாறு துன்புறுவதற்கு உற்ற காரணம் என்னை?” என வினவலும், அவர்கள் உற்றதுரைத்தனர். உடனே குந்தி அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்: எனக்கு ஐந்துபுத்திரர் இருக்கின்றனர்; அவருள் ஒருவனை நும்பொருட்டுப் பகன்பாற் போஜனச் சுகடீர்த்துபாகப் பணிக்கின்றேன்” என, அந்தணன் அவளைநோக்கி, “அகிலலோகங்கட்கும் அன்ணையீர்! என்ன புகன்றீர்! நீவிர் எனது இல்லத்திற்கு வந்த அதிதியர். வந்த அதிதியைப் பராமுகஞ்செய்தலும், வெறுப்புறநோக்கலும், அங்ஙனமே ஒன்று புகலுநலும், இல்லறத்தாருக்குத் தக்கனவல்லவெனச் சான்றோர் சாற்றுகின்றனர். அப்படியிருக்க, என்பொருட்டு நும் மக்களில் ஒருவனை நீர்

இழப்ப, நான் எவ்வாறு புகல்வேன்? அவரவர்க்கு உற்ற நன்மை தீமைகளை அவரவரே அனுபவித்தல்வேண்டும். ஆதலால், நீர் சொல்லும் இஃது அடுத்ததன்று” என, குந்தி, “வேதியரே! என்மக்களைச் சாமானியரென்று நினை யாதீர்; அவர்கள் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த மகாபலிஷ்ட டர்கள். பகனை இவர்கள் சங்காரஞ்செய்யவல்லவர்கள். ஆதலால், நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமற் சும்மா இரும்” என்றுரைக்க, விப்பிரணும், அவன்மனைவியும், குழந்தை களும் அதுகேட்டுக் களிப்புற்றனர்.

மறுநாட்காலையில் ஒர்பண்டியில் பற்பல பண்டங்கள் பண்ணியாரஉண்டிவகைகள் யாவும் நிரப்பப்பட்டன; நுகத்தடியில் கானைகள் பூட்டப்பட்டன. குந்தியின் ஏவ லால் வீமன் கதிரவன் குணதிசை தோன்றுமுன் எழுந்து சகடீரந்து, வெயிலவன் உச்சிசாருங்கால், அவ்வெய்யவன் காடுசென்றடைந்த மாருதி, ஆங்கோர் தண்ணீர்த்துறையை அணுகி, பண்டிச்சோற்றைத் தன்பண்டிறையப்பெய்தனன். சின்னாய்ப் போதிய உணவைப் பெறாத அவனது வயிறு அற்றைத்தினமே பூர்ணமாயிற்று. அதுகண்ட பகாசரன், கண்களில் தீப்பொறி பறக்கச் சினந்து, வீமனை நோக்கி, “எனக்காக வந்த உணவை நீ எவ்வாறு உண்ணலாம்” என்று, மற்றும் உருத்து முஷ்டிபிடித்து அவன்மீது குத்தினன், உடனே வாயுகாதலன் குன்றக்கோபத்தோடு எழுந்து, தனது வலப்பதத்தால் அம்மறப்பதகன்மார்பில் ஒர்உதை உதைத்தனன். இங்ஙனம் அவ்விருவீரர்க்கும் மற்றொருமீபார் விளைவதாயிற்று. அச்சமர் அன்றுமாலே வரை நிகழ்ந்தது. இறுதியில் வீமன் அப்பகனைக் கொன்று, அப்பிரேதத்தின் காலைப் பற்றிக் கரகரவென்று இழுத்து, அந்த ஏகசக்ரபுரத்தின் கோட்டைவாயிலின்கண்டிட்டு, அந்

தணன் வீடுபுக்கு, குந்தியை வணங்கித் தனது வரலாற்றைத் தையுங் கூறுகையில், அவ்வில்லத்து வேதியன் வீமனைக் கண்டு, “நீர் இங்கு எவ்வாறு வந்தீர்? பகன்முன்பு சென்றிலீர்போலும். இனி அவன் இங்கு வந்து, எனது குடும்பத்தையெல்லாம் பகழித்துவிடுவானே! இனி யான் என் செய்கிற்பேன்? கெட்டேன்! கெட்டேன்!” என நடுநடுங்கி வாயுறி ரோதனஞ்செய்யத் தொடங்குகையில், வாயுபுத்திரன், அவ்வந்தணனை ‘அஞ்சற்க, அழற்க’ எனத்தேற்றிக் கொண்டிருக்கையில், கோட்டைவாயிலின்கண் மலேபாற்கிடக்கின்ற பகனது உருவத்தைக் கண்ணுற்ற அந்நகரத்து மாந்தர் யாவரும் உள்ளம் பதைபதைப்ப, உடல் நடுநடுங்க, கோவென்று ஓலமிட்டு, “அவுணனுக்கு, உரிய காலத்து உணவனுப்புவார் அனுப்பவில்லையே போலும்; அவன் இங்கு வந்துவிட்டானே! இனி நாம் இங்கு இருந்தாற் செத்தோம்” என்று, ஒவ்வொருவரும் தங்கள்தங்கள் இல்லங்களில் இட்டன இட்டவாறு கிடப்பக் காட்டுமார்க்கு மாய் ஓடத்தலைப்பட்டனர். அப்பொழுது, தருமபுத்திரரும் சகோதரருடனும் தாயுடனும் வெளிப்பட்டோடத் தொடங்குகையில், வீமன், “அண்ணா! அந்தப் பகனைக் கொன்றெறிந்த யான் உம் அண்டையிலேயே இருக்க, நாம் ஏன் இவ்விடம்விட்டுப் போதல்வேண்டும்” என, தருமநந்தனர் அவனை நோக்கி, “அப்பா! வீமா! நீ அந்த அவுணனைக் கொன்றனை என்பதற்கு ஓரையமும் இன்று; என்றாலும், நாம் உலகத்தோடொத்து வாழ்தலே தகுதி. அங்ஙனம் வாழ்பவரே மேலோரென மதிக்கப்படுகின்றனர். ஆதலால், நாமும் ஊரோடொக்க ஓடுதலே வேண்டும்” என்று உரைத்தலும், அவனும் ‘அவ்வாறே ஆக’ என, ஐவருங் குந்தியும் அந்தணர்கூட்டத்துடன் விரைந்து செல்வாராயினர்.

பின்பு சிறிதுபொழுதிலே பகன் வீமனாற் கொல்லப் பட்டான் என்பதை அவ்வூர் அந்தணர் அறிந்து, அவனுக்கு விசேஷமரியாதைகள்செய்து வாழ்த்தி, சுகமாக வாழ்வா ராயினர்.

“ஓதுவதொழியேல்.”

இதன்பொருள், (நூல்களைக்) கற்பதை விடாதே என்பதாம்.

கருணைக்கடலாகிய கடவுள், உலகுய்யுமாறு அரு ளால் அளித்த பேறாய், விதிநிலக்குக்களையும் உண்மைப் பொருளின் நிலையையும் விளக்கும் ஒப்பற்ற ஒள்ளிய விளக்காய் உள்ளது வேதம். அது, முதலில் முதல்வ னிடத்தினின்று ஒலிவடிவாய்க் கோன்றி, வியாதரால் தொகுத்தல் பிரித்தல் முதலிய சீர்மைகளைப் பெற்றுக் கர்ணபரம்பரையில் யாண்டும் பரளி, அப்பால் வரிவடிவின தாய்த் தழைத்தோங்கலுற்றது. இது பொது நூலாயினும், அந்தணர்க்கே சிறப்புநூலாதலால், வேதமோதாத வேதி யரை வேதியரல்லரென மேலோர் மொழிவர். மறைக் குலத்திற் சிற்சிலபாகமேனும் அந்தணனென்பான் அழி தல்வேண்டும். அங்ஙனம் அறியாணை நீசத்தன்மை வந் தடைகின்றமையால், அத்தகைய பதிதனைக் காண்டலும் தீண்டலுங்கூடப் பாபத்திற்கு இடமாகுமென்பர். இது நிற்க. இக்காலத்துப் பிராமணர்களின் கல்வி நடை உடை பாவனைகளைப்பற்றி யான் என்னென்று கூறுவது! நினைக் குந்தோறும் நெஞ்சம் அஞ்சிப் பதைபதைக்கின்றதே! “மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும்; பார்ப்பான், பிறப் பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்” என்று பொதுமறைகூறும்.

நீ திகதை 1

பிரமஞானியாகிய பிரமராதனென்ற மகாருஷிக்கு யாஜ்ஞவல்கியர் என்ற ஒரு குமாரர் அவதரித்தார். அவர், தம்க்குப் பூணூற்சடங்கு நிறைவேறியதும், தம் பிதாவால் வேதவித்தாகிய வைசம்பாயன முனிவரிடத்தில் வேதாத்தியயனஞ் செய்யுமாறு விடுக்கப்பெற்றனர். யாஜ்ஞவல்கியர், சின்னானாகையில், மதியூகத்தோடு ஏகசந்தக்கிராஹியாய், ஸ்வரம், பதம், கிரமம், ஆரோஹணம், அவரோஹணம், பொருள், சேதம், காலம், நற்பருவம், மாத்திரை முதலிய இலக்கணமுறைப்படி அத்தியயனஞ் செய்துவருதலையும், அவரது ஸ்காந ஜப தப பூஜாதி ஒழுக்கங்களையும், தாம் அடைந்திருக்கும் ஆச்சிரமத்துக்கு ஏற்றவாறு கொண்டஒதென ஒதல், நிறுத்தென நிறுத்தல், குறிப்பறிந்து செய்வன செய்தல், முன்னெழுதல், பின்னுறங்கல், ஐம் பொறியடக்கல், பணிவு, அவாவின்மை, உள்ளதுகொண்டு உவத்தல், ஊக்கமுடைமை, ஒழிவின்றி ஒதல், பின்நடத்தல் முதலான நன்னடக்கைகளையும் நன்கு கவனித்த வைசம்பாயனர், அந்த முதன்மாணக்கராகிய யாஜ்ஞவல்கியர்மீது அளவற்ற அன்பையுடையவராய், தமக்குத் தெரிந்த கல்வியனைத்தையும், ஒளியாமல், தாய் தனயற்குப் பாலூட்டுவது போலக் காலநோக்கிப் புகட்டுவதாயினர். அதனால், அம் மாணவரும், வருந்திப் பலபகலிற் கற்பனவெல்லாம் எளிதிற் சிலபொழுதிலேயே கற்றுக்கொண்டார்.

இங்ஙனமிருக்க, முனிவர் அவ்வூரரசர்க்குச் சிரேய சின்பொருட்டுத் தினமானங் கொடுத்தனுப்பும் மந்திரா கூழையை ஓர்நாள் தமது முக்கியசீடராகிய யாஜ்ஞவல்கியரிடம் கொடுத்து, “இதனை நம் இறைவனிடஞ் சென்று நல்கி வருதி” என்று ஆஜ்ஞாபித்தலும், வித்தியார்த்தி, அத

னால் தமது தவப்பயன் சிறிது குன்றுமென்றும், போத லொழியின் குருமொழிகோறலின் பாடகம் தம்மேல் சாரூ மென்றும்எண்ணிச் சிறிதுபொழுது உள்ளத்தோடுஉசாவி, “இனி அப்பூபதியிடம் போதலே தகுதி” எனத்துணிவுற்று, அங்குநின் னுவெளிப்பட்டுச்சென்று, அரசனிடம் அக்ஷதை யைக் கொடுத்து மீண்டனர். அதுபெற்றுச்சிரத்திலணிந்து கொண்ட காவலர்க்கு அக்கணமுதல் விசேஷமங்களங் களும், தனதானிய அபிவிருத்தியும், வென்றியும் அடுக்கடுக்காய் வளர்தலுற்றன. அன்றொருநாளில், அவ்வரசன் அடைந்த அபிவிருத்திக்கு ஓரளவில்லை. இங்ஙனம் விருத்தி யாதற்குக் காரணம் மந்திராக்ஷதை கொண்டறித்த மாணவரின் ஹஸ்தவிசேஷமேயெனத் துணிவுற்ற அவ் வேந்தன், வைசம்பாயனரை வணங்கி உற்றதுரைத்து, “இன்று எனக்கு மந்திரதண்டலம் கொண்டறித்தவரையே நாடோறும் கொண்டருளுமாறு செய்தருள்க” என்று பிரார்த்திக்க, முனிவரும், “அவ்வாறே செய்வோம்” என்று வாக்களித்தனர்.

மறுநாட்காலையில், இருடி, தம் முதன்மாணக்கராகிய யாஜ்ஞவல்கியரை அருகழைத்து, “இன்றுமுதல் நாடோறும் தவிர்தலின்றி நம் அரையனுக்கு நீயே மந்திராக்ஷதை கொண்டு சென்றறித்தல்வேண்டும்” என்று உரைக்க, யாஜ்ஞவல்கியர் அத்தேசிகரை வணங்கி, “சுவாமி! இவ் வெளியேன் அம்முறை நிகழ்த்தின், அரிதின் ஆற்றிய தவ முழுதும் சிலநாளில் ஒழிந்திடும்! என்செய்வேன்? வேறே தேனும் ஓர் பணியில் அடியேனை நியமித்தருளப் பிரார்த்திக்கின்றேன். கருணைக்கடலே! இவ்வேழையின்பொருட்டு இத்துணை கிருபை செய்வீராக” என உரைத்துத் தாழ்ந்து நின்றனர். அதுகண்ட வைசம்பாயனர், தாம் புகன்றபடியே புரியுமாறு மீண்டும் வற்புறுத்த, மாணவர்

மறுத்தார். உடனே கோபங்கொண்ட தாபதர், மாணுக்கரை நோக்கி, “அடே! பையால்! நன்றிமறந்த கன்றே! குருத்துரோகி எம் மொழிக்கு நீ மாறுகூறினமையால், எம்பால் நீ கற்றுணர்ந்த வேதம்முதலிய கல்வியனைத்தும் நினை விட்டு நீங்கக்கடவது” என்று சாபங்கொடுத்தனர். அதனே சீடரும், அகமும் முகமும் சேர்வுறக் கண்ணீர்பெருக, அங்குநின்று புறம் போந்தனர்.

இவ்வாறு வெளிப்பட்ட யாஜ்ஞவல்கியரை வேதப்புலமை விட்டுநீங்கியதனால், நீ சப்புலைமை வந்தடுப்பதாயிற்று; அவர்முகமும் பிரம்தேஜசை இழந்தது; அவரது செம்பொன்மேனி கரும்பொன்மேனியாயிற்று. முனிவர்கள் அவரைத் திண்டலும் காண்டலும் அசுத்தமென்று தம்மிடத்தினின்று அகற்றினர். என்செய்வார் யாஜ்ஞவல்கியர்! சொல்லிற்கு அடங்காத துன்பத்தில் ஆழ்ந்தனர். அப்பால், அவர், “விதி வலிது; அதனை எவர் வெவ்வர்? அதன்படி வருவன வரும். அதனை அனுபவித்தலேவேண்டும்” என்று தம்மைத் தாமே தேற்றிக்கொண்டனர். பிறகு அம்முனிசுமாரர், ஆன்றோரிடத்தில் கழிவிரக்கம் அடுப்பதில்லையாதலால், துக்கத்தையெல்லாம் ஒழித்து மனத்திட்பமெய்தி, சான்றோனாகிய தபனபகவானைச் சரணம்புகுந்து, சகலவேதங்களையும் ஸாங்கோபாங்கமாகக் கற்றுணர்ந்து, அதனால், நீசத்தன்மையை நீக்கிப் பிரமருஷியாய் விளங்கலுற்றனர்.

வேதமோதலின் சிறப்பை இதனால் அறிக.

“ ஓளவியம் பேசேல்.”

இதன்பொருள், பொருமையான சொற்களைப்பேசாதே என்பதாம்

ஓளவியமென்பது பொருமை அது, அன்னியரிடத்து மன்னிய கல்வி, தன்னிய செல்வம் முதலியவற்றைக்கண்டு, மனம்பொறுது வருந்துதலாம். அஃது ஒருவனுக்கு இயற்கையாலன்றிச் செயற்கையாலும் மனத்தின்கண் உதிப்பது; அங்ஙனம் உத்தித்தவுடனே, மனத்தைச் சூழ்ந்து பொதிந்து, அதனைக் கருகச்செய்து, கொல்லனது உலைக்களத்துத்துருக்திபோலப் பெருமூச்செறியச்செய்வது; ஊண் உறக்கம் முயற்சி முதலியவைகளை வேரறத் தொலைப்பது. மேன்மைகளைப் போக்கிக் கீழ்மைகளை ஆக்கிப் பெருங்கேடுகளினைப் பதில் இவ்வளவியம்போன்றதை யாம் எங்கும் கண்டிலோம். இத்திக்குணமுள்ளவரிடத்தில், கல்வி, செல்வம், வெற்றி, இன்பம், நீடுவாழ்வு முதலியன அடுப்பதேயில்லை; ஆதலால், இவற்றை வேண்டிபவர், பொருமையை அறக்களை தல்வேண்டும்.

நீதிகதை—1

தம்பின் மிக்காரும் ஒப்பாரும் அற்ற குந்திமைந்தர்கள், துரியோதனனால் விரகினால் இயற்றித் தீயூட்டப்பட்ட அரக்குமாளிகையினின்றும் புறம்போந்து, உருமாறிப்பாஞ்சாலத்திற் பாவையர்திலகமாகிய பாஞ்சாலியை மணந்து, அப்பால் இந்திரப்பிரத்தநகரத்தை அடைந்து, ஆங்குச் சந்திரகார்த்தக்கற்கினால் இந்திரவிமானம்போல் மயனால் அமைக்கப்பட்ட மந்திரத்தில் இன்புற்று வாழ்ந்து வருகையில், ஓர்நாள், அமிருதகுணசீலனாகிய தருமன், கண்ணபிரான் தன்மீது வைத்துள்ள தண்ணளியே திண்ணிய துணையாகக் கொண்டு, இராஜரூபமென்னும் வேள்வியொன்றை இயற்றக் கருதி, தம்பியர் நால்வரையும் நாற்

நிசையிலுமுள்ள மன்னர்குலமனைத்தையும் புறங்காணுமாறு பொருவித்து, விருதுக்கொடி பரப்பி, அந்தந்தத்தேயங்கனிலுள்ள ஊர், காடு, கடல்களில் விளைவனான பொருள்களனைத்தையும்வவ்விவகுத்துமலையெனக்குவித்து, தாபதர்சூட்டமும் தராதிபரீட்டமும் தம்புடை சூழ்தா, விதிமுறை வழாது வேள்விபுரியுங்கால், அதனைக்காணவந்த பொருமைப்பிண்டமாகிய அந்தகன்மைந்தன், அங்கு அசுரத்தச்சனாகிய மயன் என்பவன் தனது கைவன்மையை உலகம் அறியும்படி அமைத்துள்ள நீர்நிலமயக்கிலும் புறமகமருட்சியிலும் பிரமித்துத் தட்டித்தடுமாறி வீழ்ந்தும், புரண்டும், எழுந்தும், இடறியும், முட்டியும், இங்ஙனம் திரௌபதியோடு பலருங் கண்டு கல்வென நகைப்ப அல்லற்பட்டு அவமானமுற்றதுமன்றி, இந்திரன்போல் தருமநந்தனர் வீற்றிருத்தலையும், அவரை அடுத்து அவரது கண்மணியான நீலமணிவண்ணன் இருத்தலையும், சதுராகிய தம்பியர் நால்வரும் அவ்விருவரையுஞ் சூழ்ந்து நின்றலையும், மற்றுமுள்ள மணிமுடிமன்னவர் யாவரும் அவரடி வணங்கித் திறையளந்து கைகட்டி லாய்ப்பதைத்து ஒருபுறத்தில் ஓதுங்குதலையும், மற்றுமுள்ள விபவங்களனைத்தையுங் கண்ணுற்று, அழுக்காற்றால் விழுங்கப்பட்டு, மனம் புழுங்கி வியர்ப்ப, பெருமச்செறிந்து, அங்கு நிற்கப் பொருதவளாய், மீண்டு தனது அத்திரகர்ப்புகுந்து, அரண்மனையில் ஓர் சிறைப்புறத்து வாளா இருந்தனன்.

இங்ஙனம் மன்னன் இருத்தலைத் தெரிந்த சகுனி அவனை நோக்கி, “அரசர்க்கரசே! தங்களுக்கு, இவ்வாறு அகங் கருக, முகஞ் சிவக்க, கண்ணினை இடுங்க, துன்பம் பெருக என்னுற்றது? அதனைச் சொல்லுதல்வேண்டும்” என வினவ, துரியோதனன் சொல்வான்:—

“மாதுலரே! யாதுசொல்வது? யான் இன்று அதி
யோகசாலியான தருமபுத்திரனது யாகசாலையைக் காணச்
சென்றேன்; அங்கே அசுரசிற்பியால் தருமனுக்கென்றே
நிருமிக்கப்பட்ட சபாமண்டபமொன்றைக் கண்டேன்.
அதன் விசித்திரத்தைக் கற்றறிந்த கவிகளாலும் வருணித்
துரைக்கமுடியாதென்றால், எவ்வாறு யான் செப்புவது?
இக்கைய கட்டிடம் எமக்கன்றி அவனுக்கு இருத்தல்
நீதியாவதோ? அருங்கலன் அரசர்க்கன்றி வேறு யார்க்குத்
தகும்? சொல்வதென்னை? அதன் அழகனைத்தையுங் காணக்
காண, ஓசனியமாகிய களிறு என் அந்தரங்கமாகிய கவ
ளத்தை விழுங்குவதாயிற்று. அங்குள்ள சிங்காதனத்தைக்
காண, எனது கண்கள் மங்காது மங்கி மண்ணாயின. அவ்
விருக்கையின்மேல் தருமனைக் கண்டேன்; உடனே யான்
நெஞ்சகத்திற் பொருமலைக் கொண்டேன். தராதிபர்
அவனை வணங்குதலைத் தெரிந்தேன்; பொருமையினால்
எனது மெய் வணங்க எரிந்தேன். அவனைத் துதிபாடகர்
விளக்குங் கூற்றே எனது ஆருபிரைப் பிளக்குங் கூற்றா
யிற்று. அவனது தருமச்செங்கோலே எனது மருமம்
பிளக்குங் கொடுங்கோலாகியது. அறமகன் செல்வப்
பெருக்கைக் காண எனது நெஞ்சம் சிறிதும் பொறுப்ப
தில்லை. அவன்தம்பியரைப்பார்க்க என்உள்ளம் வெம்பித்
தபிக்கின்றது. அந்தோ! இனி யான் என்னசெய்வேன்!
பொருமையால் அகம் புழுங்கப் புறம் வெளுத்தேனே!
அருமையால் ஆஹாரமும் அருவருத்ததே! அழுக்காற்றால்
செயல் அற்றதே! உறக்கமும் அற்றதே! ஒன்றுந்தோன்ற
வில்லையே! இனி, இந்த உலகத்தில் யான் உயிருடன் வாழ
வேமாட்டேன். அழுக்காற்றால் அவிவதினும், அக்கினிக்கு
இரையாதலே தகுதி” என்று கூறிப் பிரலாபித்து, வாய்

பிளந்து 'ஹா' என்று வெம்மையாகப் பெருமூச்செறித
லாயினன். உடனே சகுனி அருமந்த மருகனை மார்புறத்
தழுவிக்கூறுவான்:—

“அரசரே! இங்ஙனம் தாங்கள் அழுக்காற்றில்
அழுந்துவதென்னை? அழுக்காறே துன்பத்திற்கு மூலம்
என்று அறியீர்போலும். இனி இத்தூர்க்குணத்தை விடுத்
தொழிக. அவ்வைவரையும் சூதாட்டத்தில் வென்று அடி
மையாக்கித்தருவேன். ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்”
என்று பலவாறு தேற்றலாயினன். அதனால், அவ்வேந்தன்,
அழுக்காறுகிய அளக்கமுடியாத ஆழியின் கரையைச்
சிறிது கண்ணுறுவதானான்.

வித்தியார்த்திகளே! பொறுமையால் வணங்காமுடி
மன்னவனும், பெரியோருக்கிணங்காக் குணக்கேடனாகி,
முடிவிற்கியையுடன் மாண்டொழிந்தனன்; என்றால், அழுக்
காறு யாரையே அல்லலில் ஆழ்த்தாதுவிடுவது? ஆதலால்,
இத்தீக்குணத்தை அறவே ஒழித்தல்வேண்டும். பிறருடைய
கல்வி செல்வங்களைக் கண்ணுற்றல்பொறுமைகொள்ளாது,
அவ்விருவகையிலும் அவரினும் மேம்படுமாறு முயல்வதே
நன்னெறியென்று அறிக.

“அழுக்காறுடையார்க்கு அதுசாலும்; ஒன்றர்
வழுக்கியுங் கேடன்பது.”

“அழுக்காறென வொருபாவி, திருச்செற்றுத்
தீயுழியுய்த்துவிடும்.”—திருக்குறள்.

“அஃகஞ்சுருக்கேல்.”

இதன்பொருள், தானியத்தை (விற்பனையில்) குறைக்காதே என்பதாம்.

தேய்வத்தின் திருவருளால் ஜீவாதாரமாகிய விளை பொருள்களை மிகவும் பெற்றுள்ள உழவர், அவைகளைக் கொண்டு உயிரோம்புதலன்றி, விலைகூறி விற்பல் அற மன்று. அங்ஙனம் விற்பரேனும், சிறுவிலைகூறலே சிறிது சால்புடைத்து. வணிகர்க்கோ எனின், எட்டிற்சூக் கொண்டதை அரைக்கால் கூட்டி, எட்டேஅரைக்காலுக்கு மாற்றலும் கொடுவிலையென ஆன்றோர் அறைவர். இங்ஙனமாக, எட்டிற்சூக் கொண்டதைப் பத்துப் பன்னிரண்டு பதினாறின் அளவின்மேலும் விலையறைந்து விற்பார்திறத்துக் கூறலும் உள்ளதோ? தானியங்களைக் குறைவிலைகூறும் நாவும், குறையளவு அளக்குங் கையும் குறைபடும். “அதிக ஆசை அதிகநஷ்டம்” என்பதை இவர்கள் குறித்திலர் போலும். அறிஞர், பெருவிலைகூறி முதலிழக்காது, காணிகாணியாக இலாபங்கூட்டிப் பண்டமாற்றிக் கோடிக்கோடியான லாபத்தை அடைகின்றனர். இவர்செல்வம் இடையறாது பெருகும். இதனால் இவர்கள் இகபரமிரண்டிலும் இன்பத்தையே அடைகின்றனர். அஃகஞ்சுருக்காதவரே நாற்பொருட்பயனையும் ஒருங்கே பெறுபவர் என்க.

நீதிகதை 1

கமலாசனத்தின்மேல் அகலாது கொலுவீற்றிருந்தருளும் நான்முகக்கடவுளின் அம்சமாய் அவதரித்தவரும், நெடுமால் தம் பேரடிகளால் அளந்தருளிய இப்பூமண்டலத்தைத் தம் குறட்சீறடியால் அளந்தருளியவரும் செந்நாப்போதார் முதலிய சிறப்புப்பெயர் பெற்றவரும், சங்கப்புலவரும் நெஞ்சங் கலங்கிப் பங்கமுறுமாறு சிற்சில வினாக்கள்

தொடுத்திட்டவரும், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த சங்கப்பலகையைப் பொதுநீக்கித் தமது பொதுமறை ஒன்றிற்கே சிறப்பாதனமாகும்படி செய்தவரும், சூறிப்புமொழியால் இமையவரது ஐயத்தையும் இனிது நீக்கவல்ல தெய்வப்புலமை வாய்ந்தவரும், இல்லறத்திருந்தே தொல்லறத்தைக் காத்தவருமாகிய திருவள்ளுவநாயனார், தமது மனைவியோடு மபிலையென்னுந் திருப்பதியில் வாழ்ந்துவருகையில், காலக்கொடுமைபற்றிப் பார்முழுவதும் பசிப்பினியாற் பரிதவிக்கப் பஞ்சமொன்று பரவலுற்றது.

இங்ஙனம் பஞ்சம் வரவே, சில நாளில் கணக்கிட முடியாச் செல்வமுடையவரும், பாழ்பட்ட பஞ்சைகளாயினர்; செம்பொன்விலை தாழ்ச் செந்நெல்விலை உயர்ந்தது; நவமணியும் நவதானியமும் நிறையால் ஒத்தன; மக்களது மேனியும் வாரிதியின் நீரும் வற்றி வறண்டன; தாய் மக்களையும், மக்கள் பெற்றோரையும், கணவன் காதலியையும், காதலி கொண்டானையும் கைவிடலாயினர்; “மானம், சூலம், கல்வி, வண்மை, அறிவுடைமை, தானம், தவம், உயர்ச்சி, தாளாண்மை, - தேனின், கசிவந்த சொல்லியர் மேற் காழுறுதல்” ஆகிய இப்பத்தும் பறந்துபோயின; கொடையாளர் உள்ளடங்க, லோபிகள் வெளிப்பட்டனர்; அரசரது செங்கோலும் பிறழ்ந்து கொடுங்கோலாய், பிறகு, ஆறலைத்துண்பாருடைய அங்கைக் தண்டமாகி, அப்பால் சவஞ்சும் கோலாய்த் தழுவில் வேவதாயிற்று; அதனால், வலியோர் மெலியோரை வருத்தலாயினர். பசியின் கொடுமையால் பலர் உண்ணாதவற்றை உண்டனர்; சொல்லாத

வற்றைச் சொல்லினர்; செய்யாதவற்றைச் செய்தனர்; மானத்தாற் சிலர் மாய்த்தனர்; சிலர் ஓய்த்தனர்; சிலர் நோயால் வீங்கினர்; சிலர் ஓடெடுக்கச் சிலர் காட்டுத்தனர். இங்ஙனமாக நாடு காடாகத்தொடங்கிற்று.

இவ்வாறு கருப்புக்காலம் நாடெல்லாங் கருக்குதலைக் கண்ணுற்ற அருள்வள்ளலாகிய திருவள்ளுவர், வைசிய குலதலைகளும், சூபேரசம்பத்தினரும், தமது ஆப்தசினேகி தருமாகிய ஏலேலசிங்கரை அழைத்து, “இந்தக் கருப்புக் காலம் நீங்கும்வரை உம்மீடத்துள்ள தானியங்களை யெல்லாம், கொண்டதற் குறுணி கூட்டி விற்று, ஏழைகளைப் பிழைப்பிப்பீராக” எனலும், வணிகர், “காலம்நோக்கி லாபங்கோடலை ஒழித்து, கொண்டதற் குறுணி கூட்டியும் விற்றால், செட்டியார்பாடு தெருவிலும், திண்ணையிலும், தெப்பத்திலுமாக முடிவதன்றி, வேறுகதியுளதாகுமோ? “ஆனமுதலில் அதிகம் செலவானால், மானமழிந்து, மதி கெட்டுப்,—போனதிகை, எல்லார்க்குங் கள்ளாய், ஏழ் பிறப்புந் தீயனாய், நல்லார்க்கும் பொல்லனும் நாடு” என்பதற்கு உதாரணமாவோம்” என்று பெரிதும் மதிமயக்கமுற, செந்நாப்போதார் செப்புவார்:—

“வணிகரே! மதிமயக்கமென்னை? கொண்ட விலையிற் கூட்டி விற்றல் நஷ்டமென்று நினைத்தின்போலும். அஃது உமக்கு ஒருபொழுதும் நேராதது. வாணிபமுற்றயாவது, கால தேச வர்த்தமானங்களை அதுஸரித்து நிகழ்த்துவதன்றி வேறன்று. இப்பொழுதோ பொன்னிலை இறக்கம்; நெல்விலை ஏற்றம். கருப்புகன்ற காலத்தில் பொன்னிலை ஏற்றமுறும். அப்பொழுது நஷ்டஈடு போக இரட்டைப் பங்கு ஊதியம் உமக்கு ஓங்கும். அன்றியும், இப்பஞ்சக் காலத்தில் இப்படிப்பட்ட உதவி நீர் புரியின், ஜனங்கள்

உம்மைஎப்பொழுதும் மறவார்; கொள்வனவெல்லாம் தும் மிடத்தே கொள்வார். அப்பொழுது வருவாய் ஆற்றுப் பெருக்கினும் அதிகமாருமென்பதில் ஐபமுண்டோ? ஆகையால், நாம் சொல்லியவண்ணமே செய்க” என்று உரைத்தருளலும், ஏலேலசிங்கர் அவ்வாறே கொள்ளிலையில் குறுணி கூட்டி விற்கலாயினர். ஆகவே, ஆபிரக்கணக்கான ஜனங்கள், இரவும்பகலும் ஒய்வொழிவின்றிச் செழிப்புற்றகாலத்திற் பெறுமாறு பெற்று, அவ்வணிகரை வாயார வாழ்த்திச் சென்றனர். இங்ஙனம் பல நாள் ஆகியும், செட்டியார் சேமித்திருந்த செந்நெற்குவை குன்றாது [அகூடிய மாகவே] இருந்தது. அப்பால் மழை பொழிய, உலகம் தழைத்தது. கூடாமம் நீங்க கேடமம் ஒங்கிற்று. நாடு நாடாக, கன்னலும் செந்நெலும் மலிந்து மன்னலாயின. பொன்னிலை ஏற்றமுற, நெல்விலை இறக்கமுற்றது. அதனால், ஏலேலசிங்கர் முன்பு பண்டமாற்றிய பொற்கூசனைத் தும் விலை இரட்டைக்கு ஈடாகியது. அதுகொண்டு அவ்வணிகர், நெல்லிட்ட களஞ்சியத்திற் பொன்னிட்டுச் சேமித்தார்.

வணிகர் இவ்வாறு தாம் பெற்ற மிதமிஞ்சிய செல்வப் பெருக்குப்பேற்றைத் தம் ஆப்தரும் ஆசிரியருமாகிய நாயனாரிடம் சென்று புகன்று, களிப்பென்னும் கடலில் ஆழ்ந்துநின்றனர். அதுகண்ட தெய்வப்புலவர், அவ்வைசியரது செல்வச்செருக்கை அடக்கி அவரை நல்வழிப்படுத்தக் கருதி, அவரை நோக்கி, “வைசியகுலாதிரே! நீர் இன்றுமுதல் பத்தளவிற் கொண்டதை நீர் முன் கூறியபடி எட்டளவில மாற்றுக் ” என, அவரும் அப்படியே செய்

தார். இப்படி இலாபமுற விற்றும் பொன்விலையின் ஏற்றத்தால் பெருநஷ்டமடைந்தனர்; அவருடைய பணப் பெட்டிகளிற் சில பார்ப்பட்டன. அவர் அதுபொறுது வள்ளுவரிடத்தில் அதனைக் குறித்து விண்ணப்பமசெய்ய, அவரும் அவரை கோக்கி, 'இறைத்த கிணறே ஊறும்,' 'வேரில் விட்ட கழுநீர் தலைபில் எடுக்கும இரீர்', 'வாட்கொல்லனிலும் கதிர்க்கொல்லனே சம்பத்துள்ளவன்', 'காணியாசை கோடி கேடு', "அத்கொண்ட எல்லாம் அழிப்போம்" ஆகிய இவைகளை நன்கு ஆராய்ந்து நடந்துகொள்க" என்று அருள்செய்கார்.

